

ЛОРА ЛЕЙ

Под повърхността на

ЗВЯРД

ПОРЕДИЦА "ПОРОДИТЕ" КНИГА 2

ЛОРА ЛЕЙ
ПОД ПОВЪРХНОСТТА НА
ЗВЯРА

Превод: Fantastique

chitanka.info

Какво би направила една жена, ако пусне телевизора и разбере, че човекът, когото е обичала през почти целия си съзнателен живот, е генетично животно, а белегът, който е оставил на шията ѝ, е знак за неговото притежание?

Рони Андрюс е влюбена в Тайбър от единадесетгодишна. Когато той я изоставя, на нея не ѝ остава нищо друго, освен да продължи живота си сама. Но след една съдбоносна целувка, Рони вече не може да живее далеч от него.

Какво би направил един мъж, ако пусне телевизора и види, че единствената жена, когато някога е означавала нещо за него, е преследвана от гладни за сензации репортери заради него?

Тайбър Уилямс е един от петимата, наричащи себе си Породи. Винаги е знал, че Вероника е специална. Дълги години се е борил с животното в себе си и чувствата си към нея, за да може тя да има живота, който заслужава. Но белегът на шията ѝ променя всичко. Тя му принадлежи по законите на природата и никой, нито продажният ѝ баща, нито Съвета по генетика, не могат да попречат на съдбата...

ПРОЛОГ

Санди Хоук, Кентъки, месец юни

— По дяволите, Рони, в каква беда успя да се забъркаш този път?

Рони Андрюс се опита да потисне усмивката си, когато чу гласа на Тайбър да ехти по коридора на килиите в окръжния затвор. Тя се облегна назад на неудобното легло и опита да изглежда равнодушна. Нямаше начин да му позволи да види колко много е успял да я изплаши. А момчето можеше да бъде страшно.

Повече от метър и осемдесет високо, тялото му бе оформено със силни мускули, изражението му често бе диво и резервирано, но той можеше да накара сърцето й да тупти едновременно от страх и възбуда. Рони успяваше да се справи със страхта. Възбудата бе тази, с която често имаше проблеми. За пръв път я връхлетя, когато навърши шестнадесет. Беше се засилила преди няколко месеца, след двадесет и втория ѝ рожден ден. Имаше нощи, когато изгаряше за него и това я ужасяваше.

Рони приветства усещането на студения камък зад гърба си, който малко облекчаваше задушаващата горещина, която я заобикаляше. Топлина, която се надигаше и вътре в нея. Климатикът се бе повредил тази нощ и килиите бяха задушни. За щастие, старият Морт, тъмничаря, отвори прозорците, за да не се мъчи.

Силният звук от ботушите на Тайбър върху каменния под я накара да трепне. Той ходеше така само когато е ядосан. Рони внимателно изобрази на лицето си израз на отегчено веселие. Нямаше да му позволи да разбере, че се плаши до смърт от него, когато е ядосан.

Не че Тайбър щеше да я нарани. Знаеше инстинктивно, че той няма да вдигне ръка срещу нея. Но имаше нещо в него, когато се вбесяваше. Нещо първично, хищническо. Той не беше човек, когото би могла да рискува да дразни често.

За съжаление, бедите като че ли просто я намираха и по-често ѝ се налагаше Тайбър да я измъква от тях, по един или друг начин.

Младата жена се страхуваше, че един ден той ще се умори да бъде нейният рицар в блъскави доспехи и ще я отпише напълно.

След секунди Тайбър вече стоеше пред вратата на килията, ръцете му се подпряха на слабите бедра, а гордото му, потъмняло от слънцето лице бе намръщено. По дяволите, караше я да иска да потрие тялото си в неговото, като котка. Беше висок и мускулест, с широки рамене, а мощните му гърди се стесняваха в плосък, стегнат корем, който я изкушаваше да го докосне.

Дългите му силни крака бяха обвити от пътно прилепнали дънки и нямаше начин тя да позволи на погледа си да се плъзне... о, мамка му! Издутината между бедрата му изглеждаше прекалено хубава, за да е истинска. Рони бързо вдигна погледа си обратно към лицето му. Сега очите му бяха присвирти към нея, нефритенозелени, блестящи и просветващи от ярост. Младата жена прегълътна мъчително. Той не беше особено доволен от нея тази сутрин.

— Не съм направила проклетото нещо! — избухна Рони и позволи на всички емоции, които той успя да предизвика у нея, да подпалят собствения й гняв. — Просто стоях там, Тайбър. Честно. Този шериф си е изгубил ума.

Тя се опита да прикрие, че се забавлява. Разбира се, той знаеше, че го лъже. Винаги разбираше кога го прави.

— Трябва да те оставя да изгниеш тук — Рони обичаше това ръмжащо нещо, което правеше, когато е ядосан. Гласът му се снижаваше и само выбириаше... като на котка. А тя имаше слабост към котки.

Младата жена извъртя очи, въпреки че мускулите на корема ѝ потрепнаха в отговор. Буквално можеше да почувства как при този звук гърдите ѝ набъбват, а зърната ѝ се втвърдяват и знаеше, че Тайбър не е пропуснал реакцията ѝ.

Внезапно изражението му се смекчи. Без гняв, без ярост. Като проклет робот. Всичко по лицето му изглеждаше толкова изопнато, толкова хладно, че я накара да потрепери. Мразеше, когато правеше така, мразеше, когато криеше всеки отговор, който вероятно я касаеше.

— Смяташ да ме освободиш или какво? — избухна тя, наранена от отстъплението му. — Тук е ужасно горещо, Тайбър, и става още повече — по повече от един начин.

Той въздъхна, клатейки глава, сякаш проблемът, в който се намираше тя, е не по-голям, отколкото е очаквал рано сутринта. Поне не беше толкова иронично, както погледа от типа „Не те познавам“, който тя така презираше.

— Би трябвало да ти нашаря задника — Тайбър се отмести, когато тъмничарят, който бе около петдесетгодишен, се ухили многозначително към Рони и отключи вратата на килията.

Рони не успя да потисне тръпката, която премина през тялото ѝ при мрачния звук на гласа му. Може да ме пляска всеки ден, помисли си тя. Щом я докосваше. Може би той ще целуне удареното място и така щеше да направи болката по-търпима? Собствените ѝ мисли потиснаха усмивката ѝ, както и трепетния ѝ отклик.

— Напляскай ме, татенце — провлече леко тя, като се надигна от леглото и тръгна към отворената врата.

Тайбър изсумтя възмутено.

— Баща ти очевидно е занемарил възпитанието ти, докато е бил тук, иначе нямаше да ме изкушаваш толкова.

Рони мина покрай него и се приближи до мястото, където шерифът бе захвърлил чантата ѝ миналата вечер — на бюрото на стария Морт. Тя обърна гръб на Тайбър, извивайки кръста си, за да я вдигне. Усети погледа му върху задните си части като ласка.

Когато се изправи, Рони преметна дръжката на рамото си и се обърна към него с лъчезарна усмивка.

— Готова съм, когато и ти. Мислиш ли, че Шера ще mi позволи да остана при нея за известно време? Тази стара къща става скучна през лятото.

Ако трябваше да бъде честна, бе по-скоро ужасяваща. Рони не знаеше кой си прави малки шаги с нея напоследък, но щеше да разбере. Можеше да сгреши веднъж или два пъти за това кои са виновниците, както стана миналата вечер, но рано или късно щеше да разбере.

Твърдият поглед, с който я стрелна, я увери, че дори тази малка лъжа не е убягнала от вниманието на Тайбър. Той знаеше дяволски добре, че тя няма да иска да остане при сестра му, ако не е изплашена до смърт. Рони обмисляше да го помоли да ѝ позволи да остане в неговия дом. Но знаеше слабостта си към него и се страхуваше, че ще го помоли да я докосне. Тихото уединение и интимност на дома му

щеше само да разбие контрола, за който се бореше толкова силно. Не искаше да моли за докосването му. Не искаше да рискува да разбие сърцето си, когато той я отхвърлеше.

Тази реакция към него бе излязла извън контрол, призна младата жена. Обвиняващо за това липсата си на социални умения и страхът ѝ от срещи през годините. Никога не знаеш кога един човек наистина иска да излезе с теб или кога се опитва да намери начин да се добере до баща ти. За съжаление, тя така или иначе често плащаща за безбройните престъпления, както дребни, така и главни, които баща ѝ, Реджиналд, бе извършил.

— Шера е извън града тази седмица — Тайбър улови ръката ѝ здраво, когато тя се опита да мине отново покрай него. — От колко време не си яла?

Рони знаеше, че е отслабнала през последния месец. Страхът и тревогата бяха повлияли на апетита ѝ.

— Ами, от вчера — тя се опита да се измъкне с тази лъжа, но по стягането на пръстите му върху горната част на ръката си, разбра, че се е провалила. — Хайде, Тайбър, спаси ме като добро момче, сега просто ще се прибера вкъщи и ще щракам с пръсти няколко дни, докато преодолееш гнева си. Имам ли още работа? — Рони погледна назад към него, когато тази мисъл я удари. Нуждаеше се от тази работа.

— Трябва да се върнеш на училище, а не да работиш в този мръсен гараж — озъби се Тайбър, извеждайки я навън към пикапа си. — Кога ще се върне баща ти?

— Проклета да съм ако зная — въздъхна тя, изпитвайки съжаление при мисълта за колежа. Не че не искаше да отиде, по дяволите. Но трябваше и да се яде. Двете неща не вървяха добре заедно. — Оставил е бележка, че ще се обади. Оттогава не съм го виждала.

Не че ѝ пукаше наистина дали ще го види скоро. Дори когато баща ѝ си беше у дома, тя бе самотна. Освен ако той не се нуждаеше от пари, а тя нямаше никакви. Тогава нещата наистина ставаха интересни.

Тайбър отвори вратата на камиона, без да изпуска ръката ѝ. Рони погледна към него, преглъщайки трудно при израза в очите му. Те бяха по-тъмни от обикновено, блестяха от някаква емоция, която накара възбудата да пльзне по тялото ѝ, бедрата ѝ да изтръпнат, а вагината ѝ

да се свие. Поне веднъж, мъжът я виждаше като нещо повече от досадно малко дете.

— Какво се случи миналата вечер? — о-хо. Тайбър използваше този тон, когато държеше на всяка цена да научи нещо. Този тон разтуптяваше сърцето в гърдите ѝ и караше кръвта ѝ да препуска силно и бурно във вените ѝ.

Рони сви небрежно рамене.

— Някакви момчета си правят шеги, най-вероятно. Знаеш какви са.

Тайбър запази мълчание няколко дълги секунди.

— Какво-се-случи? — отново се появи този шибан грохот.

Тя потрепери.

— Някой се опита да проникне в къщата — младата жена понечи да се дръпне, но нямаше начин да се освободи от него. — Гоних ги до главния път, преди да успея да стрелям. След това стрелях. За съжаление или преподобния стар Грегъри бе този, който се опита да влезе в дома ми, или аз стрелях по грешната кола. Още не мога да разбера как успяха да избягат от мен.

Тя не бе стреляла с намерението да убие някого. Искаше само да ги осакати малко. За щастие преподобният изглежда имаше чувство за хумор и настоя само за една нощ в затвора, за да я накара да си научи урока. Това не бе първата ѝ нощ там. И се съмняваше, че ще е последната.

— Стрелба? — по дяволите! Сега наистина се вбеси. — Защо просто не ми се обади, Рони? За какво, по дяволите, си взела пистолета? — гласът на Тайбър постоянно се понижаваше. Това никога не бе добър знак.

— Знам как да го използвам — тя се отскубна от хватката му, но беше повече от наясно, че я е пуснал, защото така е решил той, а не тя. — По дяволите, Тайбър, уморих се от тези копелета, които се опитват да ме измъчват. Всеки път, когато Реджиналд го няма, те правят същите глупости.

Бяха я изплашили. В телефонните разговори с Тайбър не бе споменавала за това. Не би могла да му разкаже за кратките, потресаващи описателни бележки. Младата жена пребледня само при мисълта за тях. Бяха красноречиви, подробни и ужасяващи.

— В камиона — никога преди не бе чувала този тон. Заплахата отекна около нея и тръпката, която премина през тялото ѝ, нямаше нищо общо с възбудата и всичко свързано с глупавия страх.

Рони направи каквото ѝ заповядва Тайбър, въпреки че го наблюдаваше внимателно. Вратата се затръшна след нея и той продължи да я преследва, да, да я преследва, нямаше друга дума за това — около предницата на превозното средство и към шофьорското място.

— Какво е направил този път? — Рони предположи, че има предвид баща ѝ.

Тя сви рамене сдържано.

— Не знам. Дойде в края на миналата седмица, хвърли малко дрехи в една чанта, каза ми да остана при приятели и тръгна.

— А ти още си в къщата, защо? — изръмжа Тайбър. Господи, той е като животно, когато е ядосан, помисли момичето тревожно. Този дълбок глас обаче я караше да полудява.

— Къде да отида? — смехът ѝ бе само ироничен. Не че имаше много възможности. — Позвъних на Шера, но тя не отговори. Звънях на теб, веднъж или два пъти, но ти не беше наблизо. Така останахме пистолетът и аз. Пистолетът винаги е тук.

Рони не хареса погледа, който ѝ хвърли Тайбър. Яростен и... гладен. Изглеждаше така, сякаш търси храна и изведнъж я е видял като хубав дивеч. Той разтърси глава, а в очите му проблесна удивление.

— Сигурно си полудяла — въздъхна най-накрая мъжът. — Освидетелствана луда. По дяволите, Рони, защо не остави съобщение?

— Колко искаш да оставя? — извика му тя. Не беше спала от една седмица, бе гладна и отвратена от това, че се страхува. — Звънях три дни поред, Тайбър, и оставях съобщения. Защо не проверишшибания телефонен секретар. Още по-добре, отиди да ръмжиш така на онези проклетници, които все още не са осигурили покритие на мобилните телефони в този окръг. Телефонът ти не отговаряше, след това се уморих да те моля за помощ — което не бе необично в малкия, планински район, в който живееха.

Тайбър се усмири, а ръцете му стиснаха волана.

— Не е имало съобщения.

Опасен и ръмжащ, гласът му само бе станал по-яростен.

— Значи някой от братята ти ги е изтрил — каза му момичето, също ядосано. — Оставих съобщения, Тайбър. Изненадах се, че дойде тази сутрин. Когато шерифът каза, че е трябвало да пусне съобщение...

— Нямаше съобщение — гласът му се сниши още повече. — Шерифът ме срещна в гаража, където отидох тази сутрин.

Рони изсумтя.

— Ето къде си бил. Каза ли ти, че е оставил съобщение снощи?

— Не. Но ще го попитам — щеше да разбере по тона му.

Погледът на момичето се отмести от него, когато той се взря внимателно в нея. Очите му бяха тъмни и напрегнати. Изразът им й напомни, че тя е жена и я накара да закопнее за неща, които често я оставяха изчервена, когато само си помислеше за тях. Той рядко я гледаше по този начин. Като го направи сега, напълно разруши равновесието й.

— Можеш да останеш в моето жилище, над гаража — Тайбър запали двигател и потегли, докато говореше. — Има хубаво легло и малка кухня. Никой няма да те притеснява там.

Но Рони не искаше да бъде сама. Беше й писнало от това.

— Виж, просто ме закарай у дома. Сигурна съм, че Реджиналд ще се върне скоро.

Мъжът изсумтя.

— Нямам време да те измъквам от затвора всяка сутрин, Рони. Ще отидем да ти вземем нещата и ще се преместиш над гаража. И тази есен ще се върнеш на училище.

— Не разполагам все още с пари...

— Аз ще платя — изръмжа Тайбър. Погледът му я разкъса, яростта му сега бе почти осезаема. — Млъкни, по дяволите, и ме изслушай за разнообразие, преди да те убият, заради твой луд баща.

Гласът му се засилваше с всяка дума. Рони погледна към него предпазливо. Никога не го бе чувала да повишава тон.

— Не се нуждая от милостинята ти — тя скръсти ръце на гърдите си, поглеждайки отново през предното стъкло, а гърдите ѝ се стегнаха от гняв и болка. — Аз съм възрастна, Тайбър. Всичко, от което се нуждая, е шибана работа.

— Ти си на път да направиш нещо, за което ще съжаляваш и със сигурност не е необходимо.

Главата на Рони се разтърси, когато камионът спря рязко зад гаража.

Тайбър губеше самообладание, тя можеше да го усети. Подобно на електрически ток, напрежението между тях започна да пращи, като я удряше и почти отнемаше дъха ѝ.

Все още беше ранно утро, часове преди гаража да отвори. Задната част, оградена с висока ограда, бе пуста, и ги оставяше скрити от чуждите погледи. Интимността на ситуацията се срути върху Рони като един тон тухли. Изведнъж младата жена се напрегна, болезнено усещайки мъжа до себе си. Той я гледаше с онзи поглед, който винаги я бе възбуджал. И сега не бе по-различно, беше възбуда. Рони бе девствена, но не и глупачка.

— Ще съжалявам ли? — думите се откъснаха от устните ѝ, преди да успее да ги спре.

Лицето ѝ пламна и тя се извърна бързо от него, поклащащи глава. Чувстваше се толкова незряла и глупава, каквато знаеше, че е сега.

— Забрави — тя поклати глава и се взря в пустия паркинг. — Със сигурност нямах предвид това.

Но беше точно така. Бе достатъчно честна, за да го признае пред себе си.

— Рони — сега гласът на мъжа бе мек, изпълнен със сила и гореща емоция, които накараха сърцето ѝ да затупти три пъти побързо.

— Виж, не се нуждая от никакви лъжливи приказки — каза тя, опитвайки да скрие унижението си. По дяволите, кога щеше да се научи да държи устата си затворена? — Защо просто не ме закараши у дома и да забравим, че някога съм казала...

— Мислиш ли, че не искам да те отведа в леглото си? Да ти дам това, което и двамата желаем?

Рони се вцепени. И изскимтя. О, Господи, този жалък, малък звук не бе излязъл от нейното гърло. Тя се обърна да го погледне, чувствайки как отчаянието, което бушува вътре в нея, извира на повърхността.

То бе там, върху неговото лице. Тъжни сенки на съжаление, на глад, които Рони зърна случайно в очите му.

— Но няма да го направиш — прошепна тя, а сърцето ѝ се разкъса. — Нали?

— Погледни се — каза Тайбър нежно, въпреки, че гласът му бе груб. — Ти си толкова невинна и сладка и нямаш ни най-малка представа за животното, което се опитваш да освободиш.

— Ти няма да ме нараниш — тя го знаеше. Знаеше, че ако му се отдаде, той може да разбие сърцето ѝ, но никога няма да я нарани физически.

— Не можеш да бъдеш сигурна в това, Рони — Тайбър вдигна ръка от волана и се протегна да докосне бузата ѝ.

Топлината на загрубелите върхове на пръстите и докосването на палеца му по устните ѝ, бяха достатъчни, за да изтръгнат от гърлото ѝ ридание, породено от нарастващото ѝ желание. Трябваше да го докосне, да го вкуси. Езикът ѝ се подаде, докосвайки плътта му. И двамата простенаха. Звуците бяха горещи, жадни и изпълниха вътрешността на камиона с напрежение, което изопна всяка клетка в тялото ѝ.

— Караж ме да те желая толкова силно — Рони не можеше да сдържи думите или копнежа си. — Понякога не мога да го понеса, Тайбър, толкова много се нуждая от теб. Обичам те.

Двамата бяха приятели от години. Неговата къща се намираше недалеч от нейната и той присъстваше в живота ѝ от толкова дълго, че тя се питаше дали би могла да живее без него.

Тайбър преглътна мъчително.

— Не знаеш какво говориш.

— Обичам те откакто навърших единадесет, Тайбър. Откакто ме взе от проклетата планина и ме заведе обратно в къщата на майка си. Не знаеш ли, че ти принадлежи? — Рони мразеше тази мисъл. Мразеше колко много се нуждае от него, колко много я боли за него. — Толкова ли съм ужасна, че дори не ме искаш, Тайбър? — дали онези почтени, спретнати, лицемерно скромни жени, които я осъждаха, заради действията на Реджиналд, бяха прави? Беше ли опетнена по никакъв начин? Недостойна за любов? Мисълта за това прободе душата ѝ.

Очите му пламнаха от жажда, сякаш думите ѝ освободиха нещо вътре в него, което не можеше повече да сдържа. Надеждата се надигна в Рони. Възбудата ѝ се разпали допълнително, изгаряща вече влажните дълбини на влагалището ѝ.

— Не те искам? — Тайбър почти изръмжа след това. — По дяволите, Рони, ще се изплашиш, ако имаш никаква представа за това, което искам от теб.

Нямаше нищо, което би могъл да поиска от нея, и тя да не му го даде.

— Тогава е твоето — прошепна тя, докато палецът му се плъзгаше по челюстта ѝ, придвижвайки се бавно към устните ѝ. — Всичко, Тайбър. Ще умра за теб.

— Ти си още едно дете — простена мъжът, палецът му притисна устните ѝ, докато тя не го прие в топлината на устата си. — Боже, Рони... — тя го захапа, задържайки го там, а езикът ѝ докосна грапавата кожа.

Рони винаги бе мразила липсата си на контрол, жадното желание, което често я караше сама да се наранява, и да разкрива емоциите си по начин, който позволява на другите да я наранят. Беше жадна и гладна за Тайбър така, както никога не е била за някой друг. Сега се нуждаеше от него повече, отколкото от въздуха, който я поддържаше жива.

— Хайде — прошепна Тайбър, а другата му ръка я придърпа поблизо. — Да видим дали не мога да напълня устата ти с нещо много по-приятно.

Преди Рони да осъзнае какво става, мъжът я прикова към седалката, надигна се над нея, като дръпна дръжката под седалката, за да я плъзне по-назад и да си направи повече място. Момичето изскимтя, взирайки се в него със замаяно недоверие, докато той се настаняваше между бедрата ѝ, а твърдата гореща топлина на покрития му пенис се намести съвършено към тялото ѝ.

— Тайбър... — тогава утробата ѝ се сви. Почувства желанието като удар в долната част на корема си, който открадна дъха ѝ и я остави без въздух.

— Почувствай ме, Рони — нареди мъжът дрезгаво, притискайки се към нея. Очите му потъмняха още повече, когато тя усети как

влагата се излива между бедрата ѝ. Да го почувства? Как би могла да направи нещо друго?

Усещането бе прекалено силно. От гърлото ѝ се отрони накъсан вик, когато се изви към него, усещайки пулсирането на гърдите си, набъбването на клитора. Ръцете ѝ го уловиха за раменете, Тайбър се стегна над нея, а изражението му се превърна в болезнена гримаса, когато погледна надолу.

— Обзала га се, че си толкова тясна, че няма да издържа и минута вътре в теб — гласът му бе дрезгав, възбуджащ сетивата ѝ по начин, по който тя никога не би могла да си представи.

— Разбери — Рони едва намираше сили да диша, камо ли да говори, но се насили да произнесе думата. Сега се нуждаеше от него с опустошаваща жажда, която не можеше да прогони.

Едно докосване. Това бе всичко, което ѝ трябваше. Само едно негово докосване, за да унищожи целия самоконтрол, който имаше.

Ръцете ѝ се спуснаха на кръста му, уловиха тениската и я издърпаха от дънките, в отчаяно желание да го докосне, да го вкуси. Искаше да прокара пръсти надолу по гърдите му, да изследва твърдите мускули на корема му, да събие дънките му и да види дали пенисът му е толкова голям и твърд, както го усещаше.

— Вътре — мъжът наведе глава към шията ѝ, устните му се плъзнаха в долната част, дъхът му бе горещ и тежък срещу пътта ѝ. — Отказвам да те чукам в проклетия пикап като някакъв хлапак.

— Имам нужда да те докосна — ръцете ѝ се притиснаха към кожата му, пръстите ѝ се извиха срещу топлината му, сетивата ѝ се изостриха до крайност от коприненото усещане на малките нежни косъмчета, покриващи това, което тя смяташе за неокосмени гърди.

Тайбър потрепна и от гърлото му се изтръгна чисто първично ръмжене, когато ръцете ѝ се плъзнаха към корема му, а след това и към колана на дънките му. Пръстите ѝ напипаха широката катarama, а погледът ѝ прикова неговия, докато измъкваше кожата през металната тока.

— Не. Не по този начин — ръката му покри нейната, въпреки, че бедрата му се притискаха силно към женствеността ѝ. — Не по този начин, Рони. Разкарай задника си от онзи гараж и помисли за това. Помисли внимателно и задълбочено, бейби, защото ти обещавам, че след като вляза в теб, така ще те чукам... Силно и дълбоко, без милост.

И проклет да бъда, ако ти позволя някога да си тръгнеш от мен, след като го направя. Така че е по-добре да си напълно сигурна, че искаш това.

Тайбър се отдръпна от момичето, като изпъшка от усилието, което му костваше. Желаеше я. Мисълта нахлу в съзнанието й, както удоволствието разпали тялото й. Рони погледна нагоре към него, изумена и малко изплашена, но повече от готова да му даде това, което искаше от нея.

— Трябва да се махнеш оттук, преди да те изнасиля — мъжът се върна обратно на своята седалка, без да я изпуска от поглед, докато тя сядаше отново. — Отвори гаража вместо мен. Ще се върна по-късно. И направи каквото ти казах, Рони. Бъди сигурна. Защото след като те взема, няма измъкване. Запомни го добре. Това е последният ти шанс, бейби. Няма да имам сили да ти дам друг.

— Аз не искам да бягам — Рони обеща на себе си, че няма да се моли, но Бог знаеше, че я делят секунди от това.

Тайбър дишаше тежко и затруднено. Лицето му бе зачервено, а очите му блестяха от силна, безсръмна похот.

— Ще се върна тази вечер. Ако ще става това, искам да го направим по правилния начин. И да бъдеш абсолютно сигурна.

Рони се обърна да отвори вратата, за да излезе от кабината на камиона. Преди да направи нещо повече от това, Тайбър я хвана през кръста и притисна устата си към врата ѝ.

— Тайбър! — цялото ѝ тяло омекна, очите ѝ се затвориха от усещането за мъжа зад гърба ѝ. Ръцете му се обвиха около нея, а езикът му погали кожата.

— Трябва да те вкуся — само по гласа му Рони можеше да усети борбата, която се водеше вътре в него.

Езикът му бе грапав, груб, почти като на котка, и я накара да изтръпне от чувственото удоволствие, което потече по тялото ѝ. Облиза долната част на шията ѝ, където се срещаше с рамото. Когато зъбите му я одраскаха, от гърлото ѝ се откъсна приглушен стон, а когато я захапа малко по-грубо, болезненото удоволствие я порази и почти я погуби.

Ръцете му се стегнаха под гърдите ѝ и я придърпаха здраво към него, докато засмукваше нежно кожата ѝ, след което облиза мястото с дрезгаво ръмжене от удоволствие.

— Боже, колко си прекрасна на вкус — прошепна в ухoto й. — Ще бъдеш ли толкова прекрасна, когато оближа влажната ти женственост, Рони? Дали твоята сладост ще ме накара да полудея от желание по теб?

— О, Господи! — главата й падна назад върху рамото му, когато устните и езикът му продължиха да дразнят чувствителната кожа.

— Най-добре си почини днес — прошепна Тайбър и я освободи бавно. — Почини си добре, Рони, защото ако още си тук, когато се върна, може да изминат дни, преди да спиш отново.

Тя се бореше за въздух. Бореше се да намери сили да излезе от камиона. Не искаше да го пуска да тръгне, не искаше да поема риска той да промени решението си и да я остави така възбудена завинаги.

— Няма нужда да мисля — Рони не погледна към него, защото се страхуваше, че ако го направи, ще започне да го умолява да я вземе. — Искам те сега, Тайбър.

— Тогава това няма да се промени за няколко часа — гласът му бе приглушен и дрезгав. — Върви. Преди да изгубя контрол.

Младата жена слезе бавно от камиона, преди да се обърне назад и да го погледне.

— Ще се върнеш ли? Със сигурност?

— О, ще се върна — каза той тихо. — Може и двамата да съжаляваме по-късно, но ще се върна.

Рони затвори вратата и отстъпи, за да може Тайбър да тръгне, оставяйки я да мисли и очаква предстоящата нощ.

Нощта дойде, но Тайбър — не. На следващата сутрин се появи неговият брат, Дейън, и в ръцете си държеше оръжието, което унищожи всичките й мечти. Писмото, което Тайбър й бе изпратил, разби всичко в нея.

„Ти си още само едно дете, Рони. Аз съм мъж. Зрял мъж, който се нуждае от жена, която да удовлетвори нуждите му. Някоя достатъчно възрастна, за да разбира тези нужди, а не забавна малка девственица. Върви си вкъщи. Ти си просто едно малко момиченце, което си играе с нещо, с което и двамата знаем, че не може да се справи. След дълъг размисъл, реших, че е най-добре да прекратим

нашето приятелство. Писна ми да те спасявам. Писна ми товарът, да те защитавам. Научи се да се защитаваш сама и порасни. Аз нямам представа как се отглежда дете и не искам да започвам с теб.

Тайбър“

Рони се върна в дома си. Тишината, страховете, и жаждата за Тайбър бяха нараснали в почти болезнени размери. И ярост. Чиста, гореща ярост препускаше в тялото ѝ, както към Тайбър, така и към самата нея. *Малко момиченце.* Думите я преследваха. Той може да не я бе изчукал, но със сигурност я бе накарал да порасне бързо.

Един ден, закле се тя, той щеше да си плати за това.

ГЛАВА ПЪРВА

Петнадесет месеца по-късно

— Ако погледнете малкият белег на рамото й, ще видите, че изглежда като любовно ухапване — репортерът посочи мястото — на снимката то приличаше на петно. Бе на рамото на Меринъс Лайънс, точно на свивката с шията. — Не разполагаме с потвърждение, но се носят слухове, че това е отличителен знак на чифтосването. Инстинктивно признание за чифтосване между Котешката порода — Калън Лайънс, и неговата съпруга. То включва белега, както и семенна течност и слюнка — основани на хормон, който действа като афродизиак на жените. Котешките породи отричат това, но данните, които изтекоха от лабораториите, където се провеждат изследванията, доказват, че това не е само предположение...

Рони беше в шок. Тя стоеше пред погледа на баща си и наблюдаваше репортажа. Усети как кръвта се отдръпва от лицето й, когато очите ѝ се съсредоточиха върху белега, показан на снимката. Би било лесно да се твърди, че не е нещо повече от любовно ухапване, но няколко снимки в продължение на три месеца доказваха, че то не се променя и никога не зараства. Според тайно получените сведения, това никога нямаше да стане.

Ръката на Рони се повдигна към рамото ѝ и докосна белега, който знаеше, че носи собствената ѝ плът, точно както съпругата на Калън.

— Каква лудост те е обхванала, та да се чукаш с този изрод? — каза презрително баща ѝ, крачейки из стаята. Дишането му бе тежко, всяка фибра от тялото му излъчваше ярост.

Реджиналд Андрюс беше едър мъж, не толкова мускулест и висок като Тайбър, но достатъчно силен, та гневът му да накара Рони да потрепери при спомена за побоищата. Тя вече не бе дете. Не допускаше да я малтретират, но никога не забрави страхата от баща си и побоищата му. Нито пък омразата си.

— Връщай се там, откъдето си дошъл — каза му рязко момичето, като продължи да се взира в телевизионния екран. — Те грешат...

Рони бе живяла добре без Тайбър, дори и след начина, по който бе белязал кожата ѝ, унищожавайки мечтите ѝ. Бе преживяла безкрайните заплахи и опити за нападения от страна на кредиторите на баща си, и го бе направила сама. Можеше и щеше да премине през това.

— Мислиш ли, че би могла да ме изльжеш? — изплю Реджиналд, приближавайки се до дъщеря си. Дръпна я рязко, като я накара да го погледне, а кървясалите му кафяви очи бяха потъмнели от ярост. — Поглеждаш ли се в огледалото достатъчно често, за да видиш това отвратително петно на врата си, Рони? Или ти се гади прекалено много при спомена за това как си отваряла краката си за едно животно?

Рони го погледна подозрително. На него не му пушкаше за нея по един или друг начин, и тя имаше достатъчно здрав разум, за да го разбере. Силно се съмняваше да го е грижа с кого се чука тя, което означаваше, че зад гнева му имаше нещо повече от родителска загриженост или лична обида.

— Махни си ръцете от мен, преди да съм се обадила на последния ти работодател, за да му кажа къде точно се намираш — Рони говореше тихо, но не криеше омразата към баща си, която напираше вътре в нея.

През последните три години го бе виждала не повече от десетина пъти. И никое от тези посещения не бе приятно. А това бе най-неприятното от всички.

— Рони, ти пропадна и съсиша всичко — извика яростно той, но не я освободи. — Почти те бях омъжил, момиче. Господин Търнс би платил, за да те използва, а ти позволи на този котарак да те има за нищо.

Ах, значи най-сетне стигнахме до същината на въпроса, помисли си момичето подигравателно. Колко типично за Реджиналд! Сключването на брак с шефа му обаче бе малко крайно.

— Да се омъжа? За твоя шеф? — Рони се изсмя. — Затова ли се появи, Реджи? Смяташ, че бих искала да имам нещо общо със змиите, с които общуваш? Аз не мисля така. Грижа се сама за себе си. Това е, което правя.

Което винаги бе правила. Рони отново се обърна към телевизора и дъхът ѝ почти секна при вида на записаните интервюта с петте Котешки породи. Гласът на Тайбър изпрати прилив на топлина по

цялото й тялото, с която дори не се опита да се пребори. През годините се бе научила да не се бори с това. Само щеше да я заболи, още повече ако го направеше.

— Гадношибано животно! — презрително повтори баща й. — Ще бъда истински късметлия, ако остана жив, след като някой види белега на шията ти, Рони. Обзала гам се, че онези копелета от Съвета ще се радват да се сдобият с теб.

През Рони премина вълна от страх и тя отново се обърна към него. Колко ли е отчаян, запита се момичето. Не бе толкова глупава да мисли, че някаква бащина връзка ще го възпрепре да продаде информацията си на най-висока цена. Той щеше да я предаде, и това щеше да му отнеме само един удар на сърцето, ако вече не го бе сторил.

— Не ме гледай така, момиченце — устата му се изви с отвращение. — Не съм тръгнал да казвам на никого. По дяволите, сякаш искам да се разбере, че някакъв мръсен котарак е чукал детето ми.

Рони почти трепна на края. Почти. Той не я бе чукал, дори не я бе целувал. Единственото, което бе направил, бе да я маркира, и да унищожи завинаги възможността й някога да бъде с друг мъж. След това я бе оставил по начин, който караше бягствата на баща й да бледнеят в сравнение с неговото.

— Тръгвай си, Реджи — Рони изключи телевизора. — Точно сега не се нуждая от теб, както беше и през последните години. Нямам никакви пари и не искам да търпя глупостите ти. Просто си върви.

Младата жена бе разбрала, че няма да й послужи за нещо добро, ако се нуждае от него. В момента, в който Реджи решеше, че тя може да разчита на него, той винаги я изоставяше.

— Можеш да използваш това, Рони — каза най-накрая мъжът, носовият му глас звучеше така, сякаш се опитваше да я подкупи. — Можем да им дадем история, която ще ни направи милионери. Няма да се налага да се притесняваме повече за пари.

По тялото й се разля ужас, примесен с вълна от отвращение. Не бе виждала баща си от месеци, а сега той бе тук. С нов план, с нова идея за бързо забогатяване и за пореден път не го бе грижа как щеше да я използва, за да постигне целите си.

Беше време да си тръгне. Рони безмълвно си призна, че няма начин Реджиналд да запази тази тайна за себе си. Може би разполагаше най-много с няколко дни, за да си събере багажа и да избяга.

Огледа малката къща, в която бе живяла през целия си живот. Не бе много, но бе всичко, което притежаваше. Домът, за който майка ѝ бе мечтала, но не бе живяла достатъчно дълго, за да му се наслади. Сега щеше да го изгуби.

Малката къща вече не бе обикновена барака, каквато бе някога. Работата като счетоводител, която Рони бе намерила в Морхед, ѝ бе позволила да я стегне. Бе купила нови завеси и уреди, удобно канапе в тъмен, горско зелен цвят, съчетано със столове, малка яркочервена масичка за кафе, която по цвят си пасваше с другата маса и деликатна стъклена лампа. Имаше и ново легло, а не матрака на пода, който бе използвала в продължение на години. А сега трябваше да си тръгне от всичко това.

— Върви си — каза му отново младата жена. — И си дръж устата затворена, освен ако не искаш да умреш. Съветът звучи ли ти като нещо, с което наистина искаш да се замесваш, Реджи? Те ще те убият, преди да ти платят и цент — каза тя, макар да знаеше, че няма шанс той да се вслуша в нея.

Ярост потече през вените ѝ като киселина, разяждаща спокойствието, което младата жена бе успяла да намери в живота си през последните петнадесет месеца. Точно от това се нуждаеше! Да бъде въвлечена в нещо толкова опасно, че да накара щуротиите на баща ѝ да изглеждат като чаени партита.

— Ще си тръгна. Но ще се върна. Помисли за това, Рони. Копелето те изчука и те остави. Какво му дължиш? Накарай го да си плати, както трябваше да направиш още в самото начало.

Реджиналд хвърли на дъщеря си гневен поглед през присвитите си очи, преди да напусне къщата, затръшвайки вратата, оставяйки я сама за пореден път. Рони поклати глава и уморено, се отпусна се на новия стол. Бе кожен, греховно мек и успокояващ под тялото ѝ.

— Боже, а сега какво? — Рони вдигна очи към тавана, като се бореше със сълзите си и болката от този пореден удар.

Не искаше да напуска дома си. През по-голямата част от живота си се бе борила да остане, да задържи крехките останки от по-

щастливи дни, като никаква утеша. Не че я бе получила.

Трябаше да поправи пикапа. Той бе по-надежден от колата и щеше да я закара по-далеч. За съжаление, както и колата, той не бе в добра форма. Но можеше да бъде поправен. И щеше да е по-добре да го стори веднага, защото със сигурност баща й нямаше да чака дълго, преди да се опита да я продаде на този, който предложеше най-високата цена. Рони потръпна от страх.

— Защо ми стори това, Тайбър? — прошепна тя с тъжно съжаление към празната стая и празното си сърце.

Рони бе сама от деня, в който Дейън й бе връчил писмото, което Тайбър й бе изпратил. В началото ходеше на срещи, решена да преодолее мъжа, за когото винаги бе мечтала. Но бързо бе научила, че тялото й никога няма да приеме докосването на друг, и сърцето я болеше за това, което знаеше, че не би могла да има. Но в моменти като този, когато отчаяно се нуждаеше от рамо, на което да поплаче, самотният живот наистина й тежеше.

ГЛАВА ВТОРА

Рони се загледа във вътрешността на пикапа, върху която работеше часове наред, и въздъхна уморено, когато най-накрая призна провала си. Това просто не можеше да се поправи днес, без значение колко отчаяно го искаше. А времето течеше.

Постоянното треперене на ръцете й и болката в корема, бяха твърде силни, а страхът, който я бе обсебил не й позволяващ да се концентрира достатъчно, за да поправи упоритото превозно средство. Баща ѝ нямаше да чака дълго, преди да направи своя ход. Когато това станеше, животът ѝ нямаше да струва пукната пара. Освен това, ако Рони не овладее последиците от онова, което ѝ бе сторил Тайбър, тогава щеше да бъде в по-голяма беда, отколкото изобщо имаше нужда.

Нещата се влошаваха, заради обземащата я слабост, придружена от възбуда, която я заливаше за кратко, но бе достатъчно болезнено. Този бе един от най-тежките пристъпи, които бе изпитала през последните месеци, и фактът, че вече знаеше от къде произтича, я ужасяваше.

Рони се наведе уморено, подпра ръцете си на предницата на пикапа и поклати глава. Искаше да избяга, да се скрие. Да се върне към онова време, когато можеше да мечтае и намираше утеша в тези мечти, но реалността отказваше да ѝ позволи почивката, от която се нуждаеше.

Не можеше да избяга от новините, от истината, която бе заляла целия свят. Рони се бе опитала да се зарови в работа, а не да залепне пред телевизионния еcran, както много други хора. Или още по-лошо, да бъде интервюирана от множеството телевизионни екипи, които бяха нахлули в малкия град Санди Хоук, Кентъки. Младата жена бе игнорирала това, докато баща ѝ не бе я върнал към действителността.

За щастие, досега бе успяла да избегне напористите репортери и мнителните журналисти. Обаче имаше много други хора, повече от готови да говорят, и тези интервюта се изльчваха по няколко пъти на

ден. Сякаш светът не можеше да се насети достатъчно на тази нова сензация.

Проект Алфа. Създаването на специална армия, предназначена да се бие и да убива. Една част животно, инстинктивни в реакциите си при битка и в своята свирепост. Слухове и намеци загатваха, че животинският ген, който притежаваха достига много по-дълбоко и не бе само повърхностно осъзнаване или невероятни бойни умения. Намекваше се, че сексуалността на тези същества също е под въпрос.

Изтеклата информация от учените, които бяха изследвали петте Породи и съпругата на Калън Лайънс — Мериинъс Тайлър, загатваше за хормонална инфекция, биологично „белязване“, което обвързваше Мериинъс със страстния Калън.

Рони потрепери като си спомни репортажа, ръката ѝ инстинктивно се насочи към собствената ѝ шия, към собствения ѝ „белег“. Нямаше значение, че Породите решително го отричаха и че много хора от научните среди се подиграваха на това. Тя знаеше, че е истина. Знаеше, защото носеше белега на Тайбър, мъчителен, често болезнен от възбуда, която не можеше да бъде потисната, без значение колко упорито се опитваше да я игнорира младата жена. И не можеше да бъде облекчена от никой друг, освен от Тайбър.

През петнадесетте месеца след откраднатите мигове, които бе споделила с него в пикапа, Рони не можеше да допусне друг мъж да я докосне. Дори самата мисъл да бъде някой друг, а не с него, я измъчваше физически и психически.

Остави гаечния ключ, който използваше, на ръба на шасито на пикапа и скочи от пластмасовата щайга, върху която бе стъпила, за да достигне двигателя.

Гняв обхвана цялото ѝ същество; безпомощен, изгарящ гняв пред лицето на истините, които бе научила. Той я бе докоснал, а добре знаеше какво ще ѝ причини. Знаеше, че я маркира и я обвързва към себе си по такъв начин, че тя да не може никога да избяга, и след това просто си бе тръгнал, сякаш това никога не се бе случило. Беше ли го взела тя на сериозно? Разбира се, че не, изсумтя Рони. Не, по дяволите. Защо ще прави нещо подобно? Затръшна капака, преди да се обърне и яростно да се върне обратно в къщата.

Това трябваше да престане. Рони се тресеше от гняв и от емоции, с които не искаше да се справи още след като първият репортаж бе

излъчен в ефира. Това бе по-лошо и от постоянната възбуда, от която изглежда не можеше да се отърве, и от раздразнението, когато някой я докоснеше, от промените в настроенията, от които често страдаше. Изпитваше някакво дълбоко съкрушително усещане вътре в себе си, чувствуващо се предадена.

Рони се изми набързо и се преоблече в чисти дънки и лека риза, преди да вземе ключовете за колата и дамската си чанта и да се върне при автомобила. Трябаше да купи хранителни продукти и може би комплект свещи за този глупав пикап, помисли си тя. А също и да забрави за Тайбър, независимо дали тялото ѝ го искаше или не.

Пътят до Санди Хоук ѝ отне по-малко от двадесет минути, но преминаването през града я забави повече. Туризмът беше в подем, но хората не бяха дошли да видят клисурата, всичко бе заради градчето и свързаните с него клюки.

На всички пътища по границите на окръга имаше табели указващи пътя до „Домът на Породите“. Бяха построени няколко нови мотела, а пред по-големите къщи висяха реклами за стаи под наем. Дори се организираха необичайни разходки до клисурата и скалите, където бе известно, че Калън и семейството му често ловуват и се крият. Ежедневно бяха измисляни нови лъжи за стотиците посетители, които се стичаха към градчето.

Когато спря пред магазина за авточести, Рони беше раздразнена и на път да изгуби търпението си, което по начало не бе особено голямо. Усещаше как почти ръмжи, докато вървеше към щанда, за да купи частите, които ѝ трябваха за пикапа.

— Заповядай, Рони — Джон О'Брайън, раздразнен, и почти толкова разочарован, ѝ подаде малка найлонова торбичка и рестото, като погледна зад нея и изрече гневно: — Проклетите новинарски микробуси отново са блокирали паркинга ми. Глупави магарета.

Рони хвърли поглед през рамо към големите прозорци, които гледаха към паркинга. Разбира се, два микробуса бяха блокирали алеята, а няколко журналисти обикаляха, за да разговарят с клиентите, които напускаха магазина. Тя усети как сърцето подскочи в гърдите ѝ, а длани ѝ се овлажниха от страх.

Провери яката на ризата си, за да се увери, че прикрива белега на рамото ѝ. По дяволите, със сигурност не искаше някой да го види точно сега.

— Да, те са напаст, съгласна съм с теб — Рони дари Джон с една съчувства усмивка. — Да се надяваме да ме пуснат да мина по-бързо. Искам да поправя този пикап преди падането на нощта.

Искаше да се махне оттук и да се скрие. Да бъде в такава непосредствена близост до лешоядите, готови и жадни за най-новата сензация, бе твърде много за изопнатите й нерви. Особено като познаваше баща си.

Рони наведе глава, докато минаваше през изхода и поемаше към автомобила, който бе оставила вния край на паркинга. Не искаше лицето й да бъде уловено от блуждаещите очи на камерите или пък някой глупав микрофони, натикан под носа й...

— Ето я! — викът се разнесе, докато младата жена преминаваше покрай сградата.

Рони имаше една секунда, за да почувства прилив на съчувствие към този, към когото се бяха насочили, преди да бъде уловена изтазад и завъртяна. Яката на ризата й бе дръпната с такава сила, че се разкъса.

Ужасът в нея нарасна като приливна вълна. Докато силните ръце я държаха, пред очите й изведнъж изникнаха хора и някой натика микрофон в лицето й.

— Кой е вашата половинка, Вероника? — фанатичните очи на нахалния журналист срещнаха нейните, докато тя се опитваше да се освободи. — Кой ви маркира? Разгонена ли сте? Бяхте ли изследвана?

Рони изкрешя от ярост, пътта й протестираше срещу задържането на ръцете й, срещу потните мъжки тела, които я заобикаляха. Тя пусна торбичката и дамската си чанта и започна да драска и да се бори.

— Кажете ни, Вероника, кой е той? И какво е да бъдеш чифтосан с едно животно?

Накъсани гласове, които се бяха повишили, едновременно ехтяха протестиращо и настоятелно около нея, а тя риташе, драскаше и се бореше отчаяно да се освободи, за да избяга.

Рони не осъзнаваше, че крещи, не знаеше, че камерата улавя всяко скимтене, всеки дрезгав писък, около нея. Погледът й бе замаян, замъглен от страх и ярост и от надделяващия инстинкт за борба.

Младата жена чу как платът на ризата й се раздира, когато най-накрая се скъса, освобождавайки я от грубите ръце, които я държаха. Тя не се поколеба, не погледна назад, просто побягна. Не знаеше в

каква посока се движи, не знаеше къде да отиде, нито към кого да тича. Единствената ѝ мисъл бе да избяга.

— Рони! — гласът на Джон О'Брайън проникна през паниката ѝ, докато минаваше покрай магазина. — Камионът. Тук отзад — той ѝ махаше трескаво, лицето му бе бледо, а светло сините му очи блестяха от ярост. — Мамка им, пиявици! Хайде!

Тълпата зад тях се развълнува, когато мъжът отвори вратата на раздрънкания камион и момичето скочи вътре. Тя затвори ръждясалата врата и заключи, пред натиканите към прозорците камери и микрофони.

Тежкият камион се разтресе, когато Джон потегли, наклони се и започна да се движи напред, а репортерите и гладните любопитни зяпачи се опитаха да го блокират.

— Ще прегазя проклетите ви задници! — изкрештя Джон, обикновено бледото му лице бе пламнало от гняв, а червената му коса остана изправена, след като прокара пръсти през нея и натисна с крак газта.

Бълснаха се в бордюра и продължиха да се движат още няколко метра, а после преминаха през оградата на застрахователния офис.

— По дяволите, ето къде отива моята политика — изруга Джон, макар вълнението да се усещаше в гласа му. Докато минаваше по тясната алея, камионът увеличи скоростта, а гумите изпищяха, щом зави към един от второстепенните пътища, отвеждащи извън града. — Добре ли си?

Рони погледна към мъжа, объркана и трепереща, а стомахът ѝ се бунтуваше от страх, когато поклати глава и примигна. Какво, по дяволите, се бе случило? Кожата ѝ още изгаряше от докосванията на непознатия мъж, който я бе държал, докато протестираше срещу допира, а тялото ѝ крещеше за Тайбър.

Младата жена разтърси глава, борейки се за някакво подобие на контрол. Мили Боже! Те знаеха! Реджиналд изобщо не си бе губил времето да продава информацията, помисли си тя.

— Закарай ме у дома — Рони трепна от дрезгавия звук на собствения си глас и от болката, която бе отразена в него. — Искам да се прибера в къщи.

— Те ще чакат там, Рони — каза мъжът тихо, а двигателят на камиона заръмжа още по-силно, докато превозното средство се

изкачваше по стръмния път, който минаваше покрай скалите извън града. — Трябва да се скриеш за известно време, докато разбереш какво да правиш.

— Да правя? — прошепна тя накъсано, като потриваше ръцете си, в опит да освободи тялото си от спомена за усещането на чуждото докосване. Мили Боже, какво щеше да прави? Баща й бе действал побързо, отколкото бе очаквала. Сигурно я бе предал още преди да се появи в къщата.

Не можеше да се приbere вкъщи. Джон беше прав. Те щяха да я открият там. Щяха да нахлутят в къщата. Нямаше начин да се скрие от тях. Но какво друго й оставаше?

— Знам едно място — въздъхна най-накрая Джон. — Там ще бъдеш в безопасност за известно време, ако не ни хванат, преди да стигнем. Всичко ще бъде наред, Рони, поне докато се свържем с Калън. А ти знаеш, че трябва да го направиш.

Той я стрелна с твърд, настоятелен поглед. Очите му още блестяха заради гонитбата, аадреналинът светеше в тях.

Не, не на Калън трябваше да се обади, помисли си Рони. Вината не бе негова. Беше на Тайбър и, за Бога, той щеше да си плати. Ръцете й се стегнаха, когато яростта нарасна в нея, почти толкова гореща, колкото възбудата, която често я оставяше слаба и безпомощна. Ако успееше да се добере до него, щеше да го убие. А безчувственият й, продажен баща, щеше да бъде следващия.

ГЛАВА ТРЕТА

Тайбър разкърши рамене, когато слънчевите лъчи на късната пролет проникнаха през прозореца зад него, просмукаха се през плата на тениската и затоплиха плътта му. Това бе другото най-хубаво нещо, след това да бъде на открито, и всичко, което можеше да си позволи за момента.

Котешкият Прайд сега живееше в пределите на имението като в капан, който не биваше да смята за толкова мъчителен. Въпреки че беше просторно, стените сякаш го притискаха, затворът пробождаше съзнанието му и му припомняше неща, които бе най-добре да останат забравени. И както винаги, когато се опитваше да избяга от спомените от създаването си и времето, прекарано затворен в лабораторията, изследван, мушкан и пробождан, мислите му се насочваха към нея. Дълбоки сини очи, мека и копринена като сън кожа, топлината на възбудата ѝ, изгаряща съзнанието му.

Рони. През последните няколко седмици, мислите за нея бяха по- силни от всякога. Нуждата му от нея само нарастваше, вместо да намалява, както смяташе, че трябва да стане. И това го тревожеше. Тайбър знаеше повечето подробности за чифтосването на Калън с Меринъс. Знаеше признаците. Имаше тези симптоми в продължение на една година, но не толкова крайни и не толкова силни. Освен това не бе целунал половинката си. Не бе позволил на мощния хормон да се освободи в тялото ѝ. Ако тя бе неговата половинка, щеше да носи белега му. Неведнъж през последните месеци, преди да се премести от Санди Хоук, Тайбър се бе намирал достатъчно близо до Рони, за да забележи ако малката, никога незарастваща рана, се е превърнала в белег на рамото ѝ. Не че щеше да я потърси. Приближаването му до Рони бе невъзможно.

Тя не разговаряше с него. Ако го видеше да приближава, тръгваше в друга посока. Ако уловеше погледа ѝ, очите ѝ светваха яростно, искрящи от чисто женски гняв, а той се опитваше да разбере причината, която го причинява. Не беше ли уважил нейното желание,

като я бе оставил да живее нормален живот? Не ѝ се бе обаждал, не я бе посещавал. Не я заговаряше, ако се случеше да мине покрай нея. Какво право имаше тя да се сърди? И защо трябваше да го е грижа, че тя му е сърдита?

Със сигурност, ако я бе маркирал, някои знаци щяха да бъдат видими. По дяволите, Мерињъс толкова страдаше в началната фаза, че ако Док Мартин не бе заподозрял причината, вероятно трябваше да я хоспитализират.

Тайбър винаги научаваше новините около Рони. Тя не бе показала необичайни заболявания, нито имаше данни за хоспитализации, беше проверил преди няколко месеца. Но тялото му страдаше за нея. Болеше го така, че го оставяше разочарован и раздразнителен. Едва успяваше да запази разсъдъка си по време на работата, която трябваше да върши, вместо да се тревожи за жената, която искаше.

Когато Тайбър насочи погледа си обратно към отчета пред себе си, вратата на офиса се отвори.

— Пусни новините — Шера нахлу в огромния офис, който споделяха Калън и Тайбър, в имението, което никога бе собственост на Съвета по генетика.

Сто и петдесет акра земя в планините на Вирджиния бяха отстъпени на Котешките породи, като Калън и Тайбър бяха определени за надзиратели до момента, докато се създадеше „управителен съвет“ на Прайда. Което можеше да отнеме години, според тях.

Тайбър вдигна поглед от компютърната разпечатка, която четеше, а Шера взе дистанционното и пусна огромния плазмен телевизор, висящ на противоположната стена. Раздразнение възпламени сетивата му, задето му досаждаше.

Имаха три доклада за нови Котешки Породи, които се бяха появили, но още по-обезпокоителни бяха докладите за други създадени Породи. Проследяването на слуховете и установяването им бе наистина досаден процес. Разчитането на странните кодове, които използваха войниците на Съвета и безбройните радиосъобщения, които улавяха, бяха дори по-трудни. Тайбър нямаше време за още репортажи.

Картината, която се появи на екрана на телевизора обаче, разтърси цялата му същност. Жадните очи и развълнуваният глас на

журналиста смразиха кръвта във вените му. Но лицето на жената предизвика ръмжене, клокочещо в гърдите му.

— Вероника Андрюс, механик на непълно работно време и счетоводител в Санди Хоук, която също носи отличителния знак на съществата, известни като Котешки Породи... — в този момент ризата на Рони беше разкъсана, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво, докато крещеше от болка. Камерата бе насочена към малкия белег, като от натъртане, който обезобразяваше рамото ѝ.

Тайбър бавно се изправи на крака, шокът ехтеше през тялото му, докато събитията от онзи откраднат ден се върнаха в съзнанието му — устата му върху нейната път, зъбите му, докосващи мястото, докато засмуква кожата ѝ, а езикът му я ближе. Нейният вкус се качваше в главата му по-бързо от алкохол. Дори сега, петнадесет месеца покъсно, тя продължаваше да владее сетивата му.

— Госпожица Андрюс, какво е чувството да бъдеш чифтосана с едно животно? — друг репортер заглуши виковете ѝ, докато тя драскаше и риташе, за да се освободи. Жадните, почти фанатични изражения на журналистите и присъстващите го отвратиха.

Страхът по лицето на Рони накара яростта да се свие на топка в стомаха му. Как смееха да я докосват? Да я държат неподвижна, за да я показват по този варварски начин? Тайбър изръмжа тихо, а желанието за отмыщение изгаряше тялото му.

Това бе една от най-ужасяващите сцени, която някога бе виждал през живота си. Очите на Вероника бяха почти черни от шок и болка, докато груби ръце се опитваха да я държат неподвижна и натискаха главата ѝ, за да покажат белега в близък план, а журналистът продължаваше да говори монотонно за предполагаемите навици на Породите при чифтосването.

Тайбър се приближи бавно, очите му се съредоточиха в този белег... неговия белег, върху неговата жена. Той усети как сърцето му замира, а кръвта кипна във вените му при вида на мъжките ръце... ръце, които я държаха неподвижна и нараняваха деликатната ѝ кожа, докато тя се бореше, за да се освободи.

Докато гледаше, младият мъж едва осъзнаваше, че ръмженето, клокочещо в гърдите му, бе силно и животинско.

— Пуснете я, копелета такива! — познат мъжки глас се присъедини към навалицата. Един от служителите в магазина за

авточасти буквально издърпа няколко от тези, които я държаха изтазад, и ги запрати към стената зад себе си.

Това даде възможност на Вероника да се отскубне. Не се поколеба и затича. Камерата я следваше, показвайки едрия собственик на магазина, който ѝ викаше и ѝ махаше към камиона, паркиран отстрани. Тя скочи в него само секунди преди полуделите журналисти да я настигнат.

Камерата даде близък план на затворения прозорец, когато Рони погледна назад. Изражението ѝ бе сковано от ужас, очите ѝ бяха като стъклени, пълни със сълзи, ризата ѝ почти бе съдрана по тялото ѝ и се виждаха синините по ръцете и извивката на гърдите ѝ.

Всеки инстинкт в тялото на Тайбър се събуди. Той бе разбрал преди години, че Рони е различна, специална. Че нещо в нея го привлича, както нищо друго. Да стои далеч от нея, както го бе помолила, бе най-трудното нещо в живота му. Да остане далеч от нея сега, би било невъзможно.

— Трябват ми Танер и Кейбъл — грубите бенгалски породи бяха както очарователни, така ѝ свирепи, както той самият можеше да бъде.

— Шера...

— Търся ги — Шера вече бе сложила телефона на ухoto си и даваше заповеди. Оръжия, припаси и хеликоптер на разположение — полетът до окръга щеше да отнеме малко повече от час, но ако шофираха щеше да им е необходим цял ден. — Да си готов за тръгване след двадесет минути — обърна се тя към Тайбър.

Мъжът проследи с поглед как камиона, се завъртя под остър ъгъл, разби оградата и изчезна нагоре по тясната уличка. Предаването беше на живо и се излъчваше във всички държави. Тайбър изруга тихо. Всеки шибан учен и войник от Съвета по генетика най-вероятно гледаха същото предаване. А той знаеше дяволски добре, че няколко от тези войници се намират в Санди Хоук.

Джон О'Брайън беше добър човек. Приятелството му с Калън бе споменато в репортажите, както и слуховете, че е полулял през последните месеци. Но той все пак бе сам и въпреки военното си обучение, не можеше да се справи с хората, с които разполагаше Съветът.

— Калън. Изпрати някой при нея — извика Тайбър на водача на Прайда почти разсеяно, усещайки как целият свят е съсредоточен

върху повторението на атаката.

— Разбрах, Тайбър — гласът на Калън бе рязък и опасно студен.
— О'Брайън е с нея. Той е добър. Имам представа накъде се е насочил и ще се свържа с него, когато излетите.

— Хеликоптерът е в готовност, Тайбър — докладва Шера. — Натоварен е. В момента Танер и Кейбъл се насочват към него. Всичко е готово.

Очите на Тайбър се присвиха, докато запомняше лицата на хората, които държаха Рони. Някои от тях бяха граждани на малкия окръг, където тя бе израснала, другите двама му бяха непознати. Всички те щяха да си платят.

Сякаш отново чу писъците на Рони, очите й бяха огромни и ужасени, а лицето — бледо. Юмруките му се стегнаха от ярост и едва тогава той усети, ниското, зловещо ръмжене, излизашо от гърлото му.

Мъжът не проговори, преди да излезе от стаята. Завъртя се на пети и бързо се отправи от офиса към входната врата на триетажната сграда. Отвън го чакаше един джип. Младият мъж зад волана, също Котешка порода, натисна педала на газта до долу, докато се придвижваше бързо до площадката за приземяване, където чакаше хеликоптера.

— Успех! — извика по-младият мъж, когато Тайбър скочи от джипа и се отправи към чакащия го самолет.

Той се приведе, докато бягаше към отворената врата на малкия, лъскав хеликоптер и скочи вътре в него. Бе чакал петнадесет месеца, несигурен, нежелаещ да налага своя начин на живот върху някоя жена, най-вече на тази, която от толкова дълго време се опитваше да защити.

— Готово! — изкрещя той, в момента, в който Танер погледна назад от пилотката кабина.

Тайбър сложи слушалките на главата си, пристегна ги и се напрегна, когато се издигнаха. Всяка секунда, която изминаваше, докато стигнаха до нея, му се струваше прекалено дълга. Усмивка изкриви устните му. Бе уважил желанията й през тези месеци, защото още не знаеше за спонтанния процес на чифтосването. Сега животното вътре в него бе свободно да предяви претенциите си над това, което бе негово. Рони можеше да беснее, да се оплаква, да го мрази, докато адът замръзне и се напука. Но тя бе негова. И скоро, много скоро, щеше да открие, че вече няма избор... за нито един от тях.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Това не можеше да се случва с нея! Рони се опитваше да убеди себе си, че лудото бягство от града към планините, издигащи се над него, е просто кошмар. Скоро щеше да се събуди. Разбира се, точно това щеше да стане. За всичко бе виновен стресът. Не всеки ден човек научава, че е свързан с нов човешки вид, който дори не е знаел, че съществува.

— Добре ли си? — Джон погледна тревожно към нея от шофьорското място на камиона, а червените му вежди се свиха над светлосините му очи.

Рони стисна по-силно горната дръжка, когато той зави още веднъж. По дяволите, със сигурност накрая щеше да ги хвърли от някоя от опасните скали и да убие и двама им. Джон караше като луд. Животът й може да се бе усложнил много, но това не означаваше, че иска да умре толкова скоро.

— Не се ли движим прекалено бързо? — попита момичето, опитвайки се да остане спокойна въпреки безумното биене на сърцето й.

— Почти пристигнахме. Искам да съм сигурен, че не ни следят — мъжът бързо зави по поредния второстепенен път и заподскачаха върху грубата чакълеста настилка, която водеше през гъсто залесен район. — Отиваме към ловната ми хижа. За щастие, тя се намира достатъчно високо, така че мобилните телефони ще работят и Тайбър няма да има проблем да се приземи там.

Рони примиగна объркано.

— За какво говориш?

Тайбър нямаше да дойде за нея. Той нямаше да я спаси. Не го ли знаеха? Не знаеха ли, че той си бе измил ръцете от нея преди месеци?

Джон въздъхна тежко.

— Предаването на репортажа беше на живо, Рони. Светът вече знае за теб и съм сигурен, че Тайбър е на път. Когато наближи

достатъчно, ще ми се обади. Той знае какво се случва, лошите момчета също са наясно. Вече не си в безопасност тук.

Рони прегълтна в опит да овляжни пресъхналото си гърло и да потисне гаденето, което преобръща стомаха ѝ.

Беше гледала репортажите за „лошите момчета“. Чудовищата бяха много по-добри от тях! Да овладее контрола си не бе най-лесното нещо. Бог да ѝ е на помощ, тя беше видяла повече от един репортаж по новините, свързан със съдбата на бедните същества, които Съветът бе набелязал. Това беше най-големият кошмар, който Рони можеше да си представи.

— Господи — прошепна тя мрачно. — Сигурна съм, че ще се събудя скоро. Но Тайбър няма да дойде, Джон. На него не му пукаше, когато направи този белег, и съм дяволски сигурна, че не му пука и сега.

Той бе прекарал десет години да я измъква от една или друга неприятност. Бе достигнал своя лимит и тя знаеше, че не може да разчита на помощта му, да я измъкне и този път.

Джон изсумтя и я изгледа недоверчиво.

— Можеш да си мечтаеш за това, Рони, но когато видиш Тайбър, не забравяй да му признаеш тази малка тайна.

Тя поклати глава и започна да се моли. В момента нямаше друга възможност да се измъкне от този проблем.

Младата жена затвори очи и пое дълбоко въздух, когато чу пронизителен звук на мобилен телефон.

— Да? — изляя Джон. След това замълча няколко дълги секунди.

— На път съм. Какво е местоположението ви?

На Рони ѝ се прииска да се ошипе, за да се събуди. Но сдържано слушаше еднострания разговор и опитваше да пренебрегне факта, че миналото бе на път да я ухапе по задника. Точно от това се нуждаеше — още нещо да разрушчи хубавата малка рутина, която си бе създала. Може и да не беше щастлива, но поне бе доволна. Доволството бе хубаво нещо.

— Казах ти — съобщи Джон тихо, а гласът му бе тържествуващ.

— Тайбър ще бъде тук след тридесет минути. Трябва да оцелеем до тогава.

Рони бе обхваната от недоверие. Той щеше да дойде? След петнадесет дълги и мъчителни месеци, в които я бе оставил да се

справя сама, той щеше да дойде? Помисли си, че това бе много любезно, като се имаше предвид, че шибаната вина тя да се намира в тази каша бе само негова.

Погледна нагоре, когато Джон постави телефона обратно на колана си. Намръщи се и го загледа съсредоточено. Помисли си, че не го познава от много време, но сякаш внезапно бе станал различен и порешителен, отколкото бе свикнала да го вижда. Напомни й за Тайбър. Тези присвити очи и опасното изражение, които уверяваха всички, осмелили се да му се противопоставят, че могат да пострадат.

Младата жена стисна зъби, като се въздържа да отговори. Нима би могла да каже нещо похвално за Тайбър? Той бе забъркал тази каша, а след това я бе оставил да страда от последиците. Най-доброто, което можеше да направи, бе да се опита да поправи стореното.

— Пристигнахме — Джон кимна напред и Рони се обърна да погледне към хижата, която се появи, когато минаха завоя.

Разположена под гъсто растящи дървета, малката хижа и долепения до нея гараж щяха да бъдат почти невидими от въздуха и също толкова трудно откриваеми на земята. Джон вкара камиона в грубо скованния гараж, изключи двигателя и скочи от превозното средство.

Рони се измъкна много по-бавно. Трябваше да има изход от това, помисли си тя на ръба на отчаянието. Неща като тези не се случваха на хора като нея. Нейният живот трябваше да бъде спокоен. Тя бе скучна и обикновена. По дяволите, Тайбър не я бе пожелал, когато имаше възможност, какво караше някой с поне капка ум да смята, че ще я иска сега?

Той я бе уволнил от работата, която обичаше. А по онова време Рони си мислеше, че това е единственият начин, по който може да се измъкне от взискателния си баща. Бе изчезнал за месеци. Дори не бе говорил с нея няколкото пъти, в които се бяха засичали за повече от година. Белегът на врата ѝ нямаше да промени това, нали? Не толкова, колкото тя се беспокоеше.

Вътрешната част на хижата бе обзаведена от някой скъперник. Имаше самотен диван пред неизползваната камина, прашна кухненска маса и четири стола. Нямаше килими, нито завеси, само прах, достатъчно пълтен да се посадят петунии в него.

— Банята е в задната част — Джон посочи затворената врата в далечния край. — Чувствай се като у дома си.

Той беше прекалено небрежен и прекалено лесно приемаше неочекваната роля на спасител и защитник, докато Тайбър се появише.

— Защо правиш това? — обърна се Рони към него, като го наблюдаваше внимателно.

Мъжът погледна към нея, а очите му проблеснаха от изненада.

— Какво правя?

— Помагаш ми и си толкова сигурен, че Тайбър ще се появи. Какво получаваш в замяна?

Джон изви едната си вежда с цвят на пламък. Объркането бе заместено от веселие.

— Аз просто помагам, Рони.

— Глупости — промърмори тя, клатейки невярваща глава. — Не съм тъпа. Има още нещо. Какво?

Трябваше да има някакъв смисъл в това, което правеше, дори и просто да й предлагаше помощта си.

Той въздъхна тежко.

— Малко или много, това е всичко — каза твърдо. — Помагам на Тайбър и останалите, когато мога. Това е. Освен това, ти си приятелка. Щях да ти помогна, така или иначе.

Което все още не отговаряше напълно на въпроса й.

— Защо ще идва тук той? — Рони прокара пръсти през заплетената си коса, пренебрегвайки треперенето на ръката си. — Белегът не означаваше нищо, когато го направи. Защо сега да е различно? — това бе въпросът, който я тормозеше най-много.

— Можеш да го попиташ, когато дойде. Аз излизам, за да се уверя, че не са ни проследили. Остани в хижата. — Той свали мобилния телефон от колана си. — Номерът на Тайбър е първият, въведен. Ако се случи нещо, му се обади. Чу ли?

Рони погледна надолу, когато той постави апаратата на масата, и усети как устата ѝ пресъхва от страх.

— Какво би могло да се случи?

Погледите им се срещнаха и когато тя вдигна глава, сърцето ѝ започна да бие предупредително. Джон я наблюдаваше с мрачно изражение.

— Както казах, сигурно и други хора са видели предаването по телевизията. А някои от тях са много по-близо от Тайбър. Просто искам да бъдеш предпазлива.

Рони преглътна мъчително.

— Наемници? — беше чуvalа слуховете за постоянните битки, които Тайбър и неговото семейство бяха водили през годините с мъжете, изпратени да ги заловят или убият.

В очите на Джон проблесна съчувствие.

— Да — промърмори най-накрая той. — Но трябва да се пазим. Само няколко човека знаят за това място и до момента, в който някой се сети къде точно да ни търси, Тайбър ще е вече тук, за да те пази. Той ще знае какво трябва да се направи. Ти ще бъдеш добре.

Джон се обърна, преди тя да успее да каже нещо, и напусна скривалището. Едва тогава Рони забеляза пистолета, който носеше в другата си ръка. Беше черен, смъртоносен, и мъжът със сигурност го държеше така, сякаш знаеше как да го използва.

Страхотно! Тя се срина върху един от прашните кухненски столове и огледа едностайната хижа с чувство на отчаяние. Някакви наемници бяха по следите ѝ. Точно това ѝ трябваше, като капак на всичко останало.

Младата жена вдигна ръка и докосна белега на шията си, който ѝ бе причинил толкова много неприятности. Болеше я повече от обикновено. Не с неприятна болка, по-скоро бегъл намек на удоволствие, напомняше ѝ за невероятното усещане, когато устата на Тайбър се притисна към нея. Зъбите му, драскащи кожата, езикът, облизващ я горещо. Рони потръпна неконтролирамо при спомена.

Като отдръпна ръката си обратно надолу, Рони се вгледа в телефона няколко дълги секунди, преди да се изправи и да отиде до малкия прашен прозорец до вратата. Можеше да му се обади. Трябваше да му позволи да разбере колко цени бъркотията, в която се намираше в момента. По дяволите, той не я искаше в живота си, беше показал това пределно ясно. Как би могла да се почувства добре, заради помощта, която щеше да ѝ окаже сега?

Погледна през прозореца, знаейки, че за момента не може да направи нищо. Това чувство на безпомощност я разяждаше. Мразеше да е зависима от някого, особено когато се отнасяше за живота ѝ.

Докато гледаше към гората, младата жена видя Джон, който обхождаше гъсто обраслия район. Тялото му се движеше между дърветата, отпуснато, но въпреки това нащрек. Напомняше ѝ за някой от онези военни типове, които бе виждала по телевизията няколкото пъти, когато бе имала време за гледане.

Времето минаваше дяволски бързо. Нямаше възможност да мисли за приспособяване към внезапните промени около нея. Нямаше време да се подготви, преди да се изправи отново пред Тайбър. Сякаш бяха минали няколко минути преди Джон да се върне в хижата и да вдигне мобилния телефон. Погледна към нея, докато набираше номера.

— Чувам хеликоптер. Ти ли си? — попита той тихо, а бледосините му очи бяха хладни и уверени. — Добре. Досега сме невредими. Ще се погрижа Рони да чака на сечището. — Джон затвори телефона, след това се обърна към нея. — Готова ли си за тръгване?

— Не — младата жена мушна ръце в джобовете на дънките. *Събуди се веднага*, помисли си отчаяно. *Хайде, Рони, време е да се събудиш!*

— Жалко — мъжът ѝ се ухили, сякаш бе съвсем наясно с факта, че тя отчаяно се опитва да отрече всичко, което се случва. — Време е да тръгваме.

ГЛАВА ПЕТА

Всичко изглеждаше нереално. Рони стоеше в края на малкото сечище и наблюдаваше как хеликоптера пикира и се приземява гладко. Джон й направи знак да стои назад, приведе се и хукна към малкия летателен апарат, докато тя се опитваше да успокои лудо препускащото си сърце.

Искаше да се обърне и да побегне, да избяга обратно към живота, който бе водила преди съдбоносното отпътуване от града, от което бе изминал не повече от един час. Но инстинктивно знаеше, че няма измъкване. За миг се запита дали наистина иска да го направи.

Не бе ли мечтала за него всяка вечер, не бе ли страдала за него всяка минута денем, откакто той бе излязъл от живота ѝ?

Когато Тайбър скочи от хеликоптера, всяка клетка в тялото ѝ се пробуди за живот. А между бедрата ѝ започна да пулсира настойчиво желание, почувства влагата, която сякаш се съсредоточи на едно място, подготвяйки я за него. За пореден път дъхът заседна в гърдите ѝ. Рони бе напълно неподгответена за грубата сексуалност, която като че ли сияеше около него.

Тайбър носеше дънки. Те бяха провиснали ниско около тесния му кръст, обгръщайки ласкано мускулестите бедра и дългите му крака. Широкият, тъмен колан подчертаваше бялата тениска и очертанията на плоския корем. Раменете му бяха широки. Гарваново черната му коса беше вързана на тила и му придаваше див, грубоват вид, който я прониза право през утробата. Рони усети как соковете се изливат от горещата ѝ вагина, а тялото започна да я боли и да пулсира за него.

Младата жена отстъпи назад. Погледът му остана прикован в нейния, докато дългите му крака изминаваха разстоянието между мястото, където седеше тя, и хеликоптера. Можеше да види свирепата решителност по мрачното му, загоряло лице, и да усети намерението му да предяви претенциите си върху нея. Рони потръпна от внезапно обзеляния я страх. Това не бе човекът, когото познаваше. Онзи, който

беше нежен и внимателен, чиито целувки бяха един шепот от страст, а докосването — сдържано.

Рони усети как дъхът се откъсва от гърлото ѝ като ридание, докато продължаваше да отстъпва, краката ѝ омекнаха, разумът ѝ отлетя щом Тайбър се приближи до нея. Той действаше инстинктивно. Вече не беше овладения мъж, който, бе свикнала да вижда. Беше по-суров, подивял. И я ужасяваше.

— Тайбър — младата жена спря внезапно, когато гърбът ѝ се опря в грапавата кора на дървото зад нея.

Мъжът спря на сантиметри от нея, а блестящите му нефритенозелени очи бяха напрегнати, омаломощаващи. В този миг я заляха петнадесет месеца на болка и гняв. Ето, той стоеше тук, втренчен в нея, сякаш можеше да я погълне само с една хапка, след като бе унищожил всяка мечта, която бе носила в сърцето си.

Юмруците ѝ се стиснаха и преди да осъзнае какво смята да прави, Рони удари с всичка сила твърдите, стегнати мускули на корема му. Имаше чувството, че ръката я заболя повече, отколкото него.

— По дяволите! — изкрещя тя, а той дори не трепна, само тялото му се стегна, а очите му се присвиха от гняв. — Виж какво направи с живота ми! Благодаря, Тайбър!

— Моя — изръмжа той. Звукът отекна в тялото ѝ, в душата ѝ. Рони усети как дъхът ѝ секна, а очите ѝ се разшириха при чисто животински звук.

Преди да успее да реагира, мъжът улови ръцете ѝ в своите и ги притисна назад към дървото, игнорирайки неистовата ѝ съпротива и сподавените ѝ проклятия.

Наведе се по-близо, а изражението му бе сковано, първично. Погледът му плени нейния, в мига, в който мощното му тяло я прикова към дървото.

Рони се бореше да диша, да поеме скъпоценния въздух в дробовете си, за да прочисти омайващата възбуда, която се разпростираше в цялото ѝ същество.

Младата жена можеше да го подуши — дивата му жажда, силната мъжка гореща страст. Ароматът му завладя сетивата ѝ и я потопи в мрачното осъзнаване, че е дошъл при нея само защото животинските му инстинкти настояват за това, а не защото човекът вътре в него я желае.

— Пусни ме! — изкрешя Рони като опита да го изрига и да се измъкне от хватката, която беше жестока и все пак нежна. Младата жена трепереше от собственото си силно желание, от бурните емоции, както и от това да го нарани толкова, колкото я болеше нея в този момент.

Тайбър се наведе по-близо, твърдите му гърди се притиснаха към нейните, усещайки зърната ѝ дори през сутиена и разкъсаната риза. Главата ѝ бе облегната на дървото, а устните ѝ бяха разтворени, докато се бореше да диша, да отхвърли призыва на горещото като мълния желание, което разкъсваше тялото ѝ, макар да бе примесено с ярост.

И тогава мъжът изръмжа. Щълчето на устната му се повдигна, разкривайки дългите, заплашителни кучешки зъби. Звукът — едно тътнещо предупреждение за опасност и вълнение — дойде секунди преди главата му да се сведе и горещите му, изискващи устни да покрият нейните.

Рони щеше да падне, ако той не я държеше. Силните му ръце се обвиха около нея, придърпвайки я по-близо, докато главата му се наклони настрани, намествайки устните му срещу нейните, а езикът му се насочи насилено към устата ѝ.

Упоително и вълнуващо, докосването взриви в нея поредица от противоречиви усещания, които като приливна вълна заляха тялото ѝ и я потопиха дълбоко в мощн екстаз от емоции.

Пръстите на Вероника се извиха, а ръцете ѝ се стегнаха срещу хватката му. Ноктите ѝ се впиха в дланита ѝ, когато изскимтя срещу настойчивия тласък на езика му. Господи, вкусът му! Тъмен мед, сладък и примамлив, я привличаше с обещание за страсть, дори когато я погребваше в желание, което заплашваше да я унищожи.

Езикът ѝ погали неговия. Усещайки малките, подути жлези отдолу, Рони простена от удоволствие от вкуса на това, което се освободи от ласките ѝ по тях. Нуждаеше се от още! Трябваше да се изпълни с това, да открие цялото опияняващо обещание на интригуващия вкус.

Тогава езикът на Тайбър се притисна в нейния още понастойчиво. Във въздуха се разнесе едно продължително ръмжене, напълно котешко, мъжествено изискване, което прониза утробата ѝ.

Рони позволи на собствения си език да го погали, да го вкуси, и въпреки това той искаше още. Когато устните ѝ се затвориха около

него, а устата ѝ всмука от сладкия еликсир, стенанието на Тайбър я разтърси. Това искаше от нея! Устните му се притиснаха към нейните, а езикът му се тласна в стегнатата прегръдка на устата ѝ. Сетивата ѝ се замаяха от вкуса, който се освободи.

Рони се изправи на пръсти, за да го достигне. Тогава мъжът пусна ръцете ѝ, вече не ѝ бяха останали сили, за да му се съпротивлява. Тя улови бицепсите му, ноктите ѝ се забиха в плата на тениската му, усещайки мускулите отдолу, стегнати и силни, когато той я повдигна, за да я приближи до себе си. Тайбър я притисна към дървото, бедрото му се намести между нейните, потрепващо срещу женската ѝ същност. Главата ѝ се отметна назад от удоволствие. Дълбоко в утробата ѝ се надигна прелестна топлина. Тя се притисна по-силно към бедрото му, стенейки от натиска срещу набъбналия си клитор. Нуждаеше се от още, много повече от това, което той ѝ даваше в момента. Двигателят на хеликоптера беше далечен звук, вятърът, причинен от перките, връхлиташ върху тях, беше само още една ласка за чувствителното ѝ тяло.

— По дяволите, Тайбър, сега! — гласът на Джон я смути, но Рони се опита да го пренебрегне. Не сега — нищо не можеше да ги раздели сега! Не и докато тя не се изпълнеше с вкуса му, не и докато не поемеше достатъчно, за да облекчи болезнената жажда, която забиваше ноктите си в дълбините вагината ѝ.

— Не — прошепна младата жена, щом главата на Тайбър се надигна. Когато погледна към нея, очите му бяха присвiti и блестяха от топлината на възбудата, долови и искра на ярост.

— Моя — изръмжа той отново, сякаш искаше да я принуди да признае това.

Рони поклати глава, треперейки, имаше нужда от още негови целувки, от още опияняващи усещания, които караха тялото ѝ да натежи от силна чувствителност.

— Няма време! — изкрещя отново Джон. Рони видя замъглено фигурата му с периферното си зрение. — По дяволите, заведи я в хеликоптера, преди да ви заловят на земята. Искаш да я загубиш завинаги ли?

Тайбър не проговори. Отдели една секунда да стрелне другия мъж със свиреп поглед, преди ръцете му да се стегнат около кръста на

Рони, принуждавайки я да върви напред, докато се придвижваха бързо към хеликоптера, който ги чакаше на сечището.

Тя се опитваше да премества краката си, да върви в крачка с него, да изрази протеста и гнева си, но изглежда нищо не се получаваше. Сетивата ѝ бяха замъглени и толкова замаяни, че се страхуваше, че започва да губи собствената си представа за реалността.

— Проклето време! — извика странен мъжки глас, когато Тайбър почти натика Рони в хеликоптера.

Още щом той скочи до нея и затвори вратата, летателния апарат се издигна във въздуха. Нарастващата мощност отекна през тялото на Вероника, вибрациите на двигателите бяха почти болезнени за чувствителните ѝ нерви.

Тя погледна объркана и изплашена към Тайбър. Той я наблюдаваше с присвiti очи, страстта блестеше в наситено зелените дълбини, а гордите черти на лицето му бяха белязани с решителност. Това не бе благородният човек, който я бе защитавал в продължение на години. Не беше нежният любовник, който я бе изоставил пред гаража преди месеци, обещавайки да се върне. Това бе една негова страна, която никога не бе виждала. Беше едновременно възбуджаща и ужасяваща, оставяща я изгубена сред противоречивите чувства, които я заливаха.

— Какво ми направи? — прошепна младата жена, когато тялото започна да я боли, копнеейки за докосването му, за целувките му. Само още веднъж, изкрештя нещо вътре в нея в агония. Едно докосване, едно вкусване...

— Направих те моя — произнесе той бавно и ясно. — Моя, Рони. Завинаги.

Очите ѝ се разшириха. Страх и желание кипнаха в тялото ѝ, започнаха да пулсират във вените ѝ, пламъците се пълзнаха по гърдите ѝ, в утробата ѝ, във вагината ѝ. Тя изгаряше, страдаща за неговото докосване.

Разтърси глава, борейки се с объркването и внезапния страх от това какво точно ѝ бе сторил. Прегълътна един стон, когато утробата ѝ потръпна. Влагалището ѝ се сви, когато тръпката премина нагоре по гръбнака ѝ, през скалпа, щом възбудата започна да се надига.

Бореше се да диша, докато наблюдаваше как ноздрите на Тайбър пламнаха, а очите му потъмняха още повече, сякаш нещо бе обхванало и неговите сетива. Страните му се зачервиха под бронзовия загар, устните му станаха по-плътни, по-чувствени. Очите му блестяха от сексуално желание.

Рони облиза нервно сухите си устни. Искаше, трябваше да го докосне, но ужасът от силната възбуда започна да се надига в тялото ѝ, точно под кожата ѝ, като някакъв вътрешен огън, изгарящ нервните ѝ окончания. Юмруците ѝ се свиха, докато се бореше със спираловидните усещания, решена да ги овладее, както го бе сторила преди месеци.

Но тогава не беше толкова лошо, прошепна някаква част от нея. Нуждата, която я бе разяждала, бе дразнеща, неудобна, но нямаше нищо общо с това. Това бе силно, надигаше се бавно и я превземаше като изпълваше цялото ѝ тяло.

Рони откъсна погледа си от неговия, после извърна глава и погледна отчаяно през прозореца на хеликоптера. Тайбър бе близо до нея, бедрото му притискаше нейното, едната му ръка бе протегната зад нея, а пръстите му си играеха почти разсеяно с кичурите коса, които падаха по гърба ѝ.

Тя затвори очи и въздъхна. Можеше да устои на изкушението, което я разяждаше отвътре. Със сигурност можеше. Беше го правила и преди.

Прехапа усти, когато усети пръстите му да отместват косата ѝ, отмятайки я зад рамото ѝ и разкривайки малкият белег в основата на шията ѝ. Тя щеше да обърне глава, и да му попречи, ако Тайбър не се бе преместил по-близо, за да я задържи на място.

Рони изскимтя. Не можеше да го понесе. Когато езикът му погали малката раничка, а след това устата му се затвори над нея, засмуквайки плътта леко и нежно, утробата ѝ се сви. Вагината ѝ започна да пулсира и я запрати в наслада, близка до оргазъм, когато зъбите му одраскаха повърхността на белега, който ѝ бе направил.

Пръстите ѝ се впиха в ръката, която преминаваше пред гърдите ѝ и бе хванала другото ѝ рамо, за да я задържи неподвижна, докато я измъчваše.

— Моля те — Рони знаеше, че Тайбър не може да я чуе, а нямаше дъх да извика, докато удоволствието изгаряше тялото ѝ,

тръгвайки от мястото, където устата му я държеше здраво, по чувствителните зърна, надолу към пулсирация клитор и влажната женственост. Това я погубваше.

Той бавно отмести устата си и се отпусна назад в седалката си. Но Рони не се успокои. Тя стисна зъби, проклиняйки него и себе си, и се закле, че ще умре, преди да го помоли да я вземе, да го помоли да облекчи нуждата, която като че ли само нарастваше, вместо да намалее от отдръпването му.

Това не беше хубаво. Изобщо не беше хубаво.

ГЛАВА ШЕСТА

Животът не можеше да бъде по-приятен, поне що се отнасяше до Тайбър. Полетът от планините на източен Кентъки обратно към имението във Вирджиния мина бързо и експедитивно с малкия мощн хеликоптер, който военните любезно им бяха предоставили. Няколко бунтовника от „престъпното“ общество се надигнаха срещу правителството, затънало до шия в корумпираните дребни експерименти, които бяха довели до създаването им.

Тялото на Тайбър пулсираше от желание, сякаш бе съвършено настроено към възбудата, която бушуваше в Рони. Можеше да подуши топлината ѝ и това почти го подлуди. Пенисът го болеше като кървяща рана, пулсираше и туптеше под тесните му дънки.

Той наблюдаваше земята през прозорците на хеликоптера, проследявайки всяка забележителност, и броеше минутите, когато щеше да отведе Рони в леглото, да разтвори бедрата ѝ и да се гмурне в горещите дълбини на влажната ѝ малка вагина.

Беше чакал петнадесет месеца. Петнадесет дълги ужасни месеца. Черна болезнена празнота бе пуснала корени в душата му през цялото това време. Там имаше желание, мъчително и безкрайно, и то бе насочено само към една-единствена жена. Не можеше да докосне друга, не можеше да понесе уханието на друга женска страсть, защото тази на Рони бе останала дълбоко в него, като част от него.

Това беше една от причините, поради която все още не можеше да разбере какво я бе подтикнало да остави грубата, кратка бележка на бюрото му, преди толкова много време. Никоя друга жена не му бе повлиявала така, както го бе сторила тя. А той бе наясно с факта, че Рони също го желае. И така, защо се бе отдръпнала? Тайбър още пазеше бележката. Още усещаше яростта и се чувствува предаден от думите ѝ.

Почти бе пренебрегнал себе си през тези месеци, когато бе загрижен за Рони. Бе победил страстта и жаждата си, защото не искаше да ѝ налага кой и какво да желае, ако това щеше да бъде против волята

й. Знаеше, че решението ѝ е било най-доброто за момента. Не я винеше и нямаше намерение да я кара да си плати за ада, през който бе минало тялото му. Но проклет да бъде, ако я пуснеше да си тръгне отново.

Целувката му бе застраховка, че Рони никога няма да избяга от него, както преди. Хормонът, освободен в тялото ѝ, щеше да я подготви и да увеличи възбудата ѝ до точката, в която тя нямаше да бъде в състояние да отхвърли докосването му. Рони щеше да бъде щастливка, ако дори можеше да върви, след като той приключеше, засищайки глада си за нея. Тайбър имаше много за наваксване.

— Пристигнахме — извика Кейбъл към него, когато имението се появи в полезрението им.

Беше триетажна, изискана и величествено елегантна сграда. Около всеки етаж се извиваха балкони, високи стълби се издигаха, за да ги поддържат и придаваха на бялото чудовищно здание въздушен, аристократичен комфорт. Вековната къща бе запазена в отлично състояние. Предишните собственици бяха направили всичко, за да съхранят историческата атмосфера непокътната, а във вътрешността бяха направени множество обновления, осигуряващи всякакви удобства.

Ръката на Тайбър се стегна около гърба на Рони, когато усети сковането ѝ. Тъмният аромат на страха бе примесен със сладкото ѝ желание. Но вместо да облекчи нуждата ѝ, страхът сякаш само засилваше опияняващото ухание. Адреналинът препускаше през тялото ѝ и разпространяваше бързо хормона в организма ѝ.

Хеликоптерът се приземи плавно. Пилотът кацна на площадката и бавно загаси двигателите, докато Тайбър откачи своя предпазен колан и този на Рони. Той погледна в очите на младата жена, а тялото му се стегна, щом видя разширените ѝ зеници и зачервените ѝ бузи. Сините ѝ очи блестяха от желание, а тялото ѝ трепереше.

— Какво ми направи, Тайбър? — гласът ѝ бе дрезгав, объркан, докато Танер и Кейбъл слизаха от хеликоптера.

— Хайде, да влезем в къщата и ще ти обясня всичко — той скочи от летателния апарат, след това се протегна улавящки я през кръста, за да ѝ помогне да се измъкне от мястото си.

Рони изпъшка, когато той я привлече към гърдите си, преди да ѝ позволи да стъпи на земята. Чувственото плъзване на тялото ѝ по

неговото го накара да изръмжи от възбуда. Слава Богу, че не трябваше да пътуват по-надалеч.

Тайбър я хвана за ръката и я задърпа към джипа, който Танер бе докарал в края на площадката за приземяване. Пръстите на Рони трепереха под неговите, но не повече, отколкото тялото ѝ. Мъжът можеше да усети леките тръпки, които преминаваха през нея, докато я настаняваше в автомобила. Бе зърнал отчаяната борба за контрол в погледа ѝ.

Целувката му бе направила точно това, което Калън бе описал на всички преди няколко месеца. Сексуалният хормон, съдържащ се в жлезите на езика му, почти веднага потече в тялото ѝ, когато я бе целунал. Нивото на възбудата на Рони се бе увеличило, от необходимостта да я докосне и да усети вкуса му, проникващ в нея. Но не бе по-голяма от неговата нужда.

Този път Тайбър беше безпомощен. Уловен в хватката на глада, той не можеше да се сдържи и не желаеше да се крие. Животното вътре в него вече бе отхвърлено веднъж, преди петнадесет месеца. Той нямаше да позволи това да се повтори.

— Къщата, в която живеем сега, някога е принадлежала на Съвета по генетика — каза Тайбър, опитвайки да се успокои, докато Танер караше по павирания път, водещ към имението. — Сега е нашият дом. Тук сме в безопасност, защитени от увеличаващия се брой на вида ни, който нараства ежедневно. Ти също ще бъдеш в безопасност тук, Рони.

— Ще бъда ли? — тонът на гласа ѝ го уверяваше, че не е много сигурна. Много лошо. Той нямаше намерение да ѝ позволи да си тръгне.

Тя се отдръпна толкова далеч, колкото той ѝ позволи, което не бе много. Бе гореща и възбудена, а ароматът ѝ — сладък и силен. Тайбър бе далеч от нея прекалено дълго, в опита си да постъпи благородно, да я предпази от истината и от цената на това да бъде в прегръдките му.

Младият мъж потисна едно трепване, когато Рони го стрелна с ненавистен поглед. Очевидно, голяма част от объркването бе причинено от събитията през изминалния ден. Тя беше вбесена. Тайбър игнорира бурния прилив на възбуда, който го разтърси при тази мисъл. Очите ѝ блестяха от ярост и страст. Уханието ѝ бе горещо и диво и

предизвикващ болка в гърдите му от желанието да изреве триумфално.

— Щях да бъда в безопасност там, където се намирах — изсъска Рони, — ако не беше ти.

Гласът ѝ бе насытен от емоциите, от усещанията, които заливаха тялото ѝ. Тя се бореше с тях, без да знае, че по този начин само ще влоши нещата. Тайбър потисна усмивката си. Яростта ѝ единствено щеше да накара кръвта ѝ да се задвижи по-бързо, а хормонът да завладее тялото ѝ, да нарасне до крайност.

— За това трябват двама, Рони — каза мъжът мрачно, когато джипът се разтресе и спря пред главния вход.

Огромни, многогодишни дъбове се извисяваха над извитата алея и растяха толкова близо до къщата, че веднъж бяха обмисляли да отрежат няколко от тях. Но величието и изяществото им не можеше да се отрече. Бяха расли там толкова дълго време, пазейки къщата години наред, че щеше да е истинско престъпление да ги унищожат.

Докато Тайбър помагаше на Рони да слезе от джипа, широките, двойни врати се отвориха и Калън и Меринъс излязоха на циментената площадка. Погледът на по-възрастния мъж бе твърд и свиреп, когато пое бавно дъх, карайки Тайбър да осъзнае, че всяка Порода, която се намира наблизо щеше да разбере, че Рони се намира в състояние на разгонване.

Тайбър я поведе нагоре по широките, извити стълби, за да стигнат до двойката, усещайки тръпките, преминаващи по тялото ѝ. Бе много напрегната и едва се държеше изправена, когато приближиха Калън и Меринъс.

Той срещна погледа на техния лидер и видя тревогата в дълбините на кехлибарените му очи.

— Рони, радвам се да те видя отново — каза Калън спокойно, когато стигнаха до тях. Не я докосна, не предложи ръката си за поздрав, когато тя застана сковано пред него. — Позволи ми да ти представя моята съпруга, Меринъс. Меринъс, Рони Андрюс бе добра приятелка на всички нас по време на престоя ни в Санди Хоук.

— Здравей, Рони — усмивката на Меринъс бе нежна, когато погледът ѝ проблесна между тях. — Съжалявам, че трябва да се запознаем при такива обстоятелства.

— Приятно ми е — гласът на Рони беше тих и дрезгав от напрежение. Ръцете ѝ погладиха раменете ѝ. — Съжалявам, прекалено...

— Моля те, недей — Меринъс поклати глава, а една лека усмивка изви устните ѝ. — Тези мъже са склонни да разтърсят живота на една жена повече, отколкото трябва да е позволено. Но в крайна сметка... — тя погледна към лицето на съпруга си, което изразявашеironия, — те си струват.

— Мисля, да се въздържа от коментар — въздъхна тежко Рони, — ако нямаш нищо против.

Загриженият поглед, който Меринъс отправи към Тайбър, бе изпълнен с разбиране. Тя, повече от всеки друг, бе наясно с нуждата, която пулсираше в Рони, и стреса, на който е подложена.

— Разбирам напълно, Рони. Ако имаш нужда от нещо, не се притеснявай да споделиш с някой от нас. Искаме да се чувствуваш като у дома си.

Тя кимна и измърмори някаква благодарност, но Тайбър можеше да види тънкия слой пот по челото ѝ и червенината по бузите ѝ.

— Моля, заповядайте вътре. Тайбър може да ти покаже вашата стая и да си починете преди вечеря. Ще поговорим по-късно — Меринъс се намръщи към него, един мрачен, неодобрителен поглед, който той посрещна открито.

Влязоха в мраморното фоайе. Тайбър сграбчи горната част на ръката на Рони и я поведе към широкото извито стълбище, вдясно от входа. Апартаментът му бе на втория етаж, но всичко, което искаше, бе да я вкара в голямото, массивно легло, което се намираше в спалнята му. Там щеше да ѝ направи нещо повече от един белег. Там щеше да поиска всичко, което бе негово, всичко, което тя бе отказала и на двама им през последните самотни, изпълнени с копнеж месеци. Там тя щеше да си плати.

ГЛАВА СЕДМА

Какво не бе наред с нея? Рони се чувстваше трескава, нестабилна, почти замаяна от сексуалната нужда, която бе толкова силна, че заплашваше да я повали на колене. Когато Тайбър я поведе нагоре по стълбите, тя се бореше с омаломощаващата слабост. Беше почти благодарна на здравата ръка, която я държеше. Тялото му бе едро, толкова твърдо и горещо до нея, че можеше да усети топлината, която изльчваше.

Ръката му я крепеше, но всичко, за което Рони можеше да си мисли бе, как тази топлина се пълзга по тялото ѝ, гали го и успокоява пламъците, горящи в дълбините на утробата ѝ. Тя никога не се бе чувствала толкова обезумяла от възбуда. Не, това не бе възбуда. Беше дори нещо повече от похот. Бе непреодолим импулс, глад, който я разкъсваше и неудържимо изискваше да бъде задоволен.

— Какво ми направи? — младата жена се опита да се отдръпне и да избяга от коварното удоволствие, което сгорещяващо тялото ѝ при докосването му, но той не я пусна. — Вече не е забавно, Тайбър. Омръзна ми от мълчанието, с което ме наказваш.

Двамата влязоха в просторна всекидневна. В единия край на стаята имаше бюро от черешово дърво, а върху него компютър, принтер и факс. Мъжът я повлече през мястото за отдих, пълно с всякакви развлекателни неща, което щеше да я впечатли, ако имаше време да обърне внимание на нещо друго, освен на пожара, бушуващ във вътрешността ѝ.

Тайбър я преведе през друга отворена врата към спалнята. Помещението бе слабо осветено, обзаведено с тъмни мебели от черешово дърво, засенчени от залязващото слънце с плътни пердета, които придаваха една интимна, еротична атмосфера.

В далечния край на стаята имаше голямо массивно легло, а матракът му бе толкова дебел, че Рони можеше да скача върху него седнала. Тъмната завивка с цвет на бордо беше отметната, а на таблата бяха облегнати няколко пухкави плътни възглавници.

Младата жена потрепери, като си представи как лежи там с Тайбър, а тялото му покрива нейното, докато ръцете му я галят. Прехапа устни, борейки се със скимтенето, което заплаши да излезе от гърлото ѝ.

— Отговори ми, проклет да си — обърна се към него Рони, когато той се отдалечи, за да затвори вратата.

Тя се взря в очите му... тези дълбоки, блестящи очи. На хищник. Сега можеше да види доказателствата за неговото уникално ДНК. Във високите скули, в присвитите очи.

— Навлизаш в период на разгонване — отговори ѝ мъжът. Пръстите му напипаха копчетата на бялата му риза и започнаха бавно и методично да ги разкопчават, докато тя го изпиваше с поглед.

Коленете ѝ омекваха с откопчаването на всяко копче, разкриващо още от гладката му загоряла кожа. Младата жена разтърси глава, борейки се да затвори очи, за да избяга от силата, която Тайбър внезапно придоби над нея. Искаше тя да свали ризата му. Копнееше да прокара пръсти по изпъкналите мускули на тялото му, да усети твърдата топлина, изльчваща се от всяка негова фибра, да го докосне и вкуси, както бе мечтала месеци наред.

Тогава думите му я удариха. *Навлизаш в период на разгонване.* Рони усети как сърцето ѝ се разтуптява по-силно от страх. Примигна към него. Всеки дъх, който потръпваше през гърдите ѝ, бе труден и болезнен.

— Какво искаш да кажеш? — прегълътна мъчително, борейки се с ужаса.

Тайбър свали ризата от раменете си, а твърдите, добре оформени мускули на гърдите и ръцете му се стегнаха от мощ и сила.

— Точно това, което казах — гласът му бе суров, но в зелените дълбини на очите му блестеше гореща страсть. — Ти си разгонена, Рони. Тялото ти се подготвя, показвайки, че нито един от нас не може да отхвърли това, което природата изисква.

Той небрежно пусна ризата в краката си, когато я отстрани от мускулестите си гърди. Не я изпускаше от поглед дори за миг. Очите му се плъзгаха по нея, тъмни и горещи, докато гледаше как гърдите ѝ се повдигат, борещи се за въздух.

Господи, Рони искаше да го вкуси. Коремът му бе плосък, твърд, добре оформлените мускули се огънаха, докато сваляше ботушите си.

— Как? — Рони не можеше да разбере нищо, с изключение на жаждата, разкъсваща тялото ѝ. — Никога не е било така. Дори след като ме ухапа. Защо сега?

Мъжът се изправи, извисявайки се над нея и тръгна бавно, без да изпуска погледа ѝ.

— Не те бях целунал, Рони — каза тихо, застанал на една ръка разстояние.

Уханието на тялото му изпълни сетивата ѝ. Беше мъжествен, горещ и див, завладяващ. Рони трепереше пред него.

— Какво... — тя разтърси глава, борейки се с непреодолимото желание да го докосне, да го вкуси. — Какво общо има целувката с всичко? По дяволите, Тайбър!

Пръстите ѝ се свиха в юмруци, докато се насили да се отдръпне от него, в опит да се пребори със силното желание, бушуващо в тялото ѝ.

— Целувката позволява на един специален хормон да се освободи от моето към твоето тяло — Тайбър я последва, дебнейки я, докато тя продължаваше да отстъпва. — Хормон, който се образува само когато докосна моята половинка. Когато докосна теб. Той ми позволи да те маркирам, това е физическо доказателство за всички други, че ми принадлежиш. Но белегът не е достатъчен, за да засили сетивата или възбудата ти до това състояние. Само целувката ми можа да го направи, Рони. Тя те маркира по начин, който природата няма да ти позволи да отхвърлиш.

Гласът му бе дрезгав, дълбок, почти тътнещ, когато Рони опря гръб в стената, взирайки се в него ужасено и яростно.

— Боже мой! Ти си знаел! — младата жена почти трепна от острия звук на гласа си. Звучеше шокирана, изплашена, каквато знаеше, че е. — Когато ме целуна, си знаел какво ще ми причиниш! Знаел си какво ще се случи!

Ръцете на Тайбър се опряха на стената до нея. Изражението му стана свирепо, почти диво, когато оголи зъбите си в предупредително ръмжене. Тя трепна, очите ѝ се разшириха, а вагината ѝ се стегна.

— Няма да ме отхвърлиш този път, Рони — гласът му кънтеше от сила и решителност. — Този път няма да ми избягаш.

Щеше да се бори с него, убеждаваше се сама. Щеше да се отдръпне и да го изрита с коляно така, че топките му да заседнат в

гърлото, ако той не я бе нападнал неочеквано, пронизвайки устата ѝ с езика си, а устните му покриха нейните. В мига, в който го стори, всяка клетка на тялото ѝ запя облекчено, а яростта, препускаща през нея, бързо се превърна в горещо желание.

Сладък, тъмен мед изпълни отново сетивата ѝ. Рони изскимтя от страстната атака, ръцете ѝ се повдигнаха, за да сграбчат кръста му, ноктите ѝ се забиха в плътта, когато усещането за кожата му сякаш потъна в нейните клетки. Тя простена, езикът ѝ се заплете в неговия, докато един глас вътре в нея не изкрешя предупредително: Опасност! Изкушение! Бягай!

Тайбър я докосваше единствено с устните и с езика си, а те бяха ненаситни в търсенето си. Острите му зъби захапаха меката извивка. Езикът успокои леката болка, след това се тласна обратно в устата ѝ, изискващо и настоятелно, докато Рони затвори устни около него, отчаяна да го задържи неподвижен, опитвайки се да намери смисъл във вкуса му и във властта му над нея.

Мъжът изръмжа, един напълно котешки звук на желание, когато тя се стегна около езика му, всмуkvайки го, стенеща от лекия вкус на мед. Нуждаеше се от още. Ръцете му уловиха главата ѝ, а устните му се наклониха към нейните, докарвайки я до лудост от горещото, чувствено дразнене на все по-задълбочаващата се милувка.

Рони можеше да усети как с всяка изминалата секунда тялото ѝ започва да гори по-силно, по-горещо. Гърдите ѝ бяха болезнено напрегнати, зърната ѝ се превърнаха в малки твърди пъпки, молещи за вниманието му, когато гръденя му кош се приближи.

— Господи, вкусът ти е прекрасен — дрезгавият му глас я накара да потръпне. Тайбър се отдръпна и погледна надолу към нея, а очите му бяха присвети и напрегнати. — Чудя се колко по-вкусна си другаде.

Коляното му се плъзна между краката ѝ, притискайки се към чувствителното място между бедрата ѝ.

— Не прави това, Тайбър — прошепна Рони отчаяно, а ръцете ѝ се стегнаха на кръста му, когато потрепери от прелестната болка, ескалираща до горещо удоволствие.

Твърдото му бедро потръпна срещу женствеността ѝ и Рони отчаяно се запита дали той усеща влагата, просмукваща се от тялото ѝ. Искаше да се отдръпне от него и същевременно да го придърпа по-

близо. Противоречивите желания водеха борба вътре в нея в една луда битка за надмощие.

— Какво? Да не те направя моя? — изръмжа мъжът. — Това вече е направено, Рони. Не мога да го върна обратно. И съм дяволски убеден, че няма да съжаляваш.

Устните му намериха ухoto й, а езикът му се завъртя чувствено, докато тя се бореше за въздух.

— Не мога да го направя — проплака Рони, но тялото й се сгърчи, копнеещо да го докосне, да почувства топлината и твърдостта, която той й предлагаше.

Главата й падна назад, когато устните му се плъзнаха по шията й. Пръстите му подръпнаха копчетата на блузата й и разтвориха разкъсания плат. Атмосферата в стаята се разгорещи от страст.

— Тихо, бейби — прошепна Тайбър, докато устните му галеха ключицата й. — Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Избути блузата по раменете й, плъзна я надолу по ръцете, вдигайки първо едната й ръка от кръста си, след това другата, за да остави дрехата да падне на пода. Това бе най-чувственото усещане, което Рони бе изпитвала през живота си. Дланите му, загрубели и топли, се движеха по плътта й, отстранявайки платя, стоящ между докосването му и кожата й.

— Прекрасни са — прошепна той, когато погледът му се спря на гърдите й. — Така закръглени и съвършени. Не мога повече да чакам, за да поема едно от тези твърди малки зърна в устата си, Рони.

Младата жена потрепери при думите. Гърдите й се напрегнаха в клетката на дантеления сутиен. Главата на Тайбър се повдигна, но очите му останаха в плити в нежните извивки, които се повдигаха и спадаха забързано. Рони искаше да затвори очи, за да избяга от интензивността на усещанията, които я бомбардираха. В същото време, искаше да бъде сигурна, че не пропуска нито един миг от това да види и усети силата зад внезапния глад на Тайбър към нея.

— Страхувам се — потръпна тя, борейки се с непреодолимата страст с всеки удар на сърцето си. Тази нужда не беше естествена. Винаги бе желала Тайбър, винаги бе мечтала за целувките и докосванията му, но не по този начин. Не с това упояващо желание, което не може да контролира. — Тайбър, накарай го да спре. Накарай го да спре веднага, по дяволите!

Вагината ѝ се сви от огромна нужда, която ѝ отне дъха. Рони простена, почти проплаквайки, когато устните му погалиха гладката кожа, надигаща се над чашките на сутиена.

— Скоро ще се успокои, Рони — обеща мъжът, а гласът му бе толкова дрезгав и груб, че я накара да потръпне от удоволствие. Пръстите му освободиха закопчалката в предната част на сутиена. — Веднага след като те отведа в леглото и се наместя между гъвкавите ти бедра, всичко ще се оправи.

ГЛАВА ОСМА

Рони примигна шокирано, когато думите му достигнаха до нея.
Всичко ще се оправи? Веднага след като направи какво?

Тя отблъсна раменете му, пренебрегвайки спазмите в утробата си и влагата, плъзгаща се от възбудената ѝ женственост.

— Не мисля така — младата жена потръпна от нужда. — Тайбър, почакай! Трябва да поговорим за това.

Ох, изобщо не беше добре! Тялото ѝ бе надделяло над разума и тя като че ли не можеше да се овладее достатъчно, за да разбере как да се справи със ситуацията.

Езикът му обходи връхчетата на гърдите ѝ. Мили Боже, той не беше гладък и влажен, какъвто бе на всеки нормален човек. Беше малко груб, горещ и възхитително драскаше кожата ѝ. Как ли щеше да е, когато го усети върху зърната си?

— Вкусът ти е толкова хубав, Рони — раменете на Тайбър се стегнаха, щом сведе главата си още по-надолу, проследявайки вътрешната иззвивка на гърдата ѝ, очертавайки ивицата дантела, която още покриваше заобленото хълмче. — Толкова горещ и сладък.

Ръцете му се отдръпнаха от стената и се плъзнаха надолу по гърба ѝ, докато не уловиха хълбоците ѝ, залюлявайки я върху твърдото бедро, вмъкнато между нейните.

— Тайбър! — трябваше да го накара да спре. Нали?

Рони отново отблъсна раменете му, а главата ѝ падна назад към стената, докато се бореше с омаломощаващата страст, която бушуваше във вените ѝ.

— Рони, не знам дали мога да спра — прошепна мъжът, докато побутваше с устни дантеления сutiен, приближавайки се опасно близо до твърдото връхче отдолу.

Младата жена можеше да усети дъха му върху измъчената си плът, всяка нейна клетка се изопваше от прелестен копнеж, докато зъбите му подръпваха платя, отстранявайки го от заоблената гръд.

— Тайбър, не мога да... О, Господи! — Рони се изви в ръцете му, когато езикът му се завъртя около твърдата пъпка. Сякаш електрически ток я прониза направо в утробата и ѝ отне дъха, докато потръпваше от удоволствие. Добре, очевидно нямаше да може да каже не, помисли си тя примирено. Това не означаваше обаче, че ще го остави жив, след като приключеха.

Устата му покри зърното и го засмука отчаяно, бузите му се присвиха, докато езикът дразнеше връхчето. Рони започна да се извива върху твърдото му бедро. Натискът върху клитора ѝ беше опустошителен, давеше я в удоволствие и отчаяние. Усети смътно как ръцете му разкопчават дънките ѝ, след това се плъзват под плата и улавят гладките полукълба на дупето ѝ. Дланите му покриха голата кожа, стегнаха се, като стиснаха и разтвориха заоблените бузи, раздвижвайки Рони срещу себе си.

— Не мога да чакам за леглото — изръмжа той в гърдата ѝ и кракът му се отдръпна от измъченото хълмче между бедрата ѝ. — Сега. Точно тук, Рони.

Тайбър побутна надолу панталоните ѝ с едната си ръка, а с другата разтвори дънките си, освобождавайки големия си пенис от затвора му. Не губи време да ѝ помогне да изхлузи обувките си. Нито ѝ позволи да го отхвърли. Преди Рони да успее да изрази гласно шока си, той я натисна, за да застане на колене и я последва на пода зад нея.

— Тайбър! — шокирана, почти парализирана от нуждата, забиваща нокти в тялото ѝ, тя успя само да проплаче името му, когато той я натисна напред.

Задържа я неподвижна с рамене на пода и повдигнати хълбоци, отворени за него, даващи му достъп. Той не чака, за да предяви претенциите си над това, което смяташе за свое. Рони едва успя да си поеме дъх, преди да усети притискането на дебелия му член към вагината си, плъзгащ се по тясната цепнатина, докато откри входа ѝ. Тайбър задържа бедрата ѝ, прошепна името ѝ и се тласна мощно в недокоснатата ѝ сърцевина.

Рони изкрещя от болезненото удоволствие на твърдото му проникване, когато той се зарови в нея до край. Мъжът изруга пресипнало, но не спря. Младата жена се гърчеше под него, ужасена от силните контракции на утробата си, от силата на тласъците му, от спираловидните усещания, борещи се вътре в нея.

Можеше да почувства как пениса му я разтяга, как мускулите на влагалището ѝ едновременно протестираят и приветстват огромния нарушител, стягат се около него, когато звуките от влажната засмукваща плът изпълниха съзнанието ѝ. Беше прекалено влажна и възбудена. Соковете ѝ покриваха бедрата и женствеността ѝ. Острото ужилване от болка би трябвало да я извади от това състояние и да я накара да крещи протестиращо, но тя само се смеси с удоволствието.

Светът ѝ бе съсредоточен единствено в дълбоките, мощните тласъци на пениса в тясната ѝ вагина. Мъчителната наслада изгори тялото ѝ, наелектризира нервните окончания и отнеха дъха ѝ, когато усещанията се натрупаха едно върху друго, удавяйки я със силата си.

Усещането на Тайбър, който с една ръка притискаше плешките ѝ, за да я държи неподвижна, а с другата стискаше хълбока ѝ, докато се тласкаше твърдо и дълбоко в чувствителната ѝ вагина, бе прекалено много, за да го понесе. Тя не можеше да се движи, можеше само да чувства, а това, което чувствуаше, заплашваше да я унищожи.

Килимът на пода драскаше коленете и нежната плът на гърдите ѝ, но моментните усещания само се смесиха с другите. Една светкавица се изви от влагалището през утробата ѝ, започна да пращи под кожата ѝ, докато преминаваше през тялото ѝ, хвърляйки я повисоко, докарвайки я по-близо до унищожението.

Тайбър я тласна стремително към екстаза, пенисът му се движеше вътре в нея, изпълваше я, изтласквайки вече отприщената възбуда по-високо.

— Не! — опита се да изкрещи Рони, когато усети как утробата ѝ се стяга и потрепва. Щеше да я погуби. Каквото и да бе това усещане, силата, която се надигаше вътре в нея — щеше да я убие.

Вече нямаше въздух да крещи, нито да вика. Очите ѝ се разшириха, а зренietо ѝ се замъгли. Мускулите на влагалището ѝ се стегнаха около пениса му, когато усети внезапната промяна, настъпила в него. Сякаш някакъв малък израстък се надигна под пламтящата кожа на ерекцията му, нарасна и се настани в един сноп нерви вътре в нея, галещ, вариращ, докато тя не избухна.

— Господи! Рони! Бейби... — мощна струя гореща семенна течност се изстреля дълбоко в невероятно тесния проход, което доведе до още един трепет, още една експлозия, която я остави задъхана, бореща се за въздух. Рони се срина на килима.

Какво беше това? Тя потръпна отново, когато Тайбър я последва на пода, стенещ дрезгаво. Малката ласка на добавената стимулация задържа трепета в тялото ѝ. Като че ли... Не! Мисълта бе отхвърлена. В него не би трябвало да има физически белези на животното, което бе той. Учените бяха уверили обществото в това. Освен по-дългите си кучешки зъби, те бяха хора. Нали?

Рони не можеше да разсъждава в момента. Последната експлозия, която разкъса тялото ѝ, беше почти брутална със своята интензивност. Младата жена можеше само да крещи и да се остави във властта ѝ, докато Тайбър се срина отгоре ѝ. Дишането му беше накъсано, а тялото му — влажно, също като нейното.

— Рони — гласът му звучеше измъчено и огорчено, докато се бореше да си поеме дъх.

— Какво направи, Тайбър? — прошепна тя, а зрението ѝ се замъгли още повече. — Какво направи...

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Тя ще се оправи — доктор Мартин потупа отпуснатата ръка на Рони и внимателно я остави на леглото до безжизненото ѝ тяло. Най-накрая бе приключил с прегледа. На масата до леглото бяха поставени флакони за различните преби, от които се нуждаеше. — Не забравяй, че тя е едва втората половина, за която ни е известно, и че тялото ѝ е било под напрежение повече от година. Физически, чифтосването може да бъде много по-различно при нея, отколкото беше при Меринъс. Ще пусна изследванията и ще видим как се справя, когато се събуди.

Тайбър гледаше надолу към Рони от другата страна на леглото. Съвестта му се измъчваше от разказание. Какво бе направил с нея? За първи път от детството си насам, животинската страна, а не човешката, бе поела контрола над него. И което бе по-важно, той беше забравил, че е човек.

— Тя спи ли или е в безсъзнание? — Тайбър почти трепна от звука на собствения си глас и болката, просмукана в него.

Док го стрелна със загрижен поглед.

— Просто спи, Тайбър. Денят беше изпълнен със събития за нея. Остави тялото ѝ да си почине, а съзнанието да приеме цялата нова информация. Понякога това е всичко, от което човек се нуждае, за да успокои душата си — тайнствените сенки, които останаха в очите му доказваха този факт. — На сутринта я искам в лабораторията. Ще проведем още няколко теста, за да сме сигурни, че съвпадат с показанията, които имаме от Меринъс, след това просто ще чакаме и ще видим.

Да чакаме и видим дали ще забременее. Юмруците на Тайбър се стегнаха с почти убийствена ярост. От мига, в който бе видял нападението над нея по проклетата телевизия, единствената му мисъл бе да я вземе. Да я маркира. Да се подсигури, че никой друг няма да я докосне отново. Докато се взираше в нея, прокара уморено пръсти през косата си.

Рони беше бледа. Тъмните кръгове под очите ѝ подчертаваха разпръснатите по носа лунички. Изглеждаше толкова невинна... По дяволите, тя беше невинна! Неопитна девственица, а той я бе взел като животно!

Тайбър се обрна към прозореца от своята страна на леглото, издърпа тъмните завеси и се загледа към градините на имението. Беше я взел от дома ѝ, доведе я в този проклет военен лагер и я изнасили преди дори да ѝ обясни промените, настъпили в тялото ѝ след целувката му.

Когато я бе целунал, той знаеше какво прави. Бе знаел какво ще се случи, но бе безпомощен да спре. Беше я защитавал, откакто тя бе дете, до момента, в който наистина бе имала нужда от неговата сила. Тогава я беше разочаровал, позволяйки на животното да вземе контрол, и сега Рони щеше да плати цената.

— Тайбър, ще ми трябват проби и от теб — каза тихо Док от края на леглото. — Възможно най-скоро, ако нямаш нищо против.

Тайбър се отдръпна от прозореца, оставяйки завесите да паднат обратно на място.

— Когато тя се събуди — отвърна младият мъж със същия тон.
— Тогава ще сляза.

— Веднага, Тайбър. Не когато се събуди — каза твърдо Меринъс, пристъпвайки напред. — Ти върви с Док. Аз ще остана тук с Рони. Освен това, тя може би ще се нуждае от някой по-спокоен човек, когато се събуди, а точно сега ти си доста изнервен.

Тайбър искаше да отрече, но знаеше, че е права. Рони не трябваше да се изправя пред него, когато отвореше очи. По дяволите, той се ужасяваше дори да я погледне. Да види омразата и отвращението, които със сигурност изпитваше в момента към него. Как би могъл някога да я убеди, че я обича от все сърце, след като я бе взел почти като животно?

Веднага щом излезе от стаята, Тайбър разбра, че Калън го следва, усети странното неодобрение на водача си и въздъхна уморено.

— Застреляй ме — промърмори той, когато влязоха в лабораторията на сутерена на имението няколко минути по-късно.

— Какъв ще бъде смисълът? — попита Калън, а в дълбокия му глас прозвуча нотка на веселие. — Застрелявам те и половинката на Рони си отива. Тя може и да не ми благодари за това по-късно.

Тайбър свали тениската си, както му бе наредил лекарят. Знаеше какво предстои. Кръвни проби, слюнка, семенна течност и проби от пот. Списъкът продължаваше и продължаваше, и самата мисъл за тях караше тялото му да се стегне от отвращение.

— Може и сама да ме убие, когато ме види отново — изсумтя помладият мъж. Гневът му отново се надигна с пълна сила. — Взех я като животно, Калън. Упоих я, след това я изнасилих. Като звяр.

— Спри, Тайбър — Калън поклати глава и скръсти ръце на гърдите си. Златистокафявите му очи се присвиха. — Това не е изнасилване. Можех да подуша възбудата ѝ, когато я доведе в къщата. И двамата знаем, че хормонът не въздейства, освен ако не си с твоята половинка.

— Тя каза „не“ — Тайбър разтърси глава, неспособен да гледа повече водача си в очите. — Тя каза „не“, Калън, а аз го пренебрегнах.

Тайбър протегна ръката си към доктора и неговите проклети игли, като избягваше погледа на Калън. Мамка му, не предвиждаше първият му път с Рони да е по този начин. Бе искал... не, по дяволите, трябваше — да я докосва нежно и да я успокои за чифтосването.

— Изследванията ми показват, че жестокостта в чифтосването е взаимна, Тайбър — Док Мартин плъзна иглата в ръката му с едно малко убождане. — Почакай да видиш как ще се чувства тя, когато се събуди. Когато реалността се върне, често придаваме известен смисъл на това, което се случва в разгара на страстта. Дори ако не си Порода.

— Рони не може да се върне назад, Тайбър, знаеш го — каза тихо Калън. — Освен това имаме други проблеми. От мига, в който тази история попадна в ефира, започна едно раздвижване сред членовете на Съвета и техните известни войници. Жилището на Рони е било нападнато в рамките на един час, има знаци, че и други са тръгнали да я заловят, преди да е забременяла, и не се интересуват от това, какво ще се наложи да направят и какви средства ще използват.

Съветът. Вместо да преговарят с Вашингтон и да се опитват да играят честно, трябваше да нападнат домовете на копелетата, разиграващи това малко шоу и да им прережат гърлата. Не заслужаваха милостта, която им бе предоставена.

През последните три месеца, след разобличаването си и спасяването на близо стотина други котешки породи, които Кейн бе открил, Съветът водеше тиха, съмртоносна война срещу тях. Не бяха

неутрализирани, както правителството бе обещало. Не бяха и без силни, както Кейн се бе опасявал. Само през последния месец четирима от техните връзки в правителството и военните, бяха убити. Последният от тях, една млада жена, им беше върната буквально на парчета. И сега Рони щеше да бъде в още по-голяма опасност. Те трябваше да й помогнат да разбере процеса на чифтосването, за който бе изтекла информация в медиите. А също и да намерят най-добрият начин да й обяснят как да контролира или унищожава съществата, които ги заплашваха. Тайбър бе непоколебим — всеки, който се опиташе да я залови, щеше да умре.

Устните му се повдигнаха в ръмжене.

— Нека да опитат, Калън. Този път няма да играя меко.

През годините се бяха опитвали да бъдат милостиви. Бягаха, вместо да убиват, а убиваха само когато нямаха друг избор. За тях бе много по-забавно и удовлетворяващо да гледат как войниците се връщат в базата си унижени, а не на парчета. Но се бе заклел, че ако някой посмееше да докосне Рони, ще има твърде много проклети парчета, за да може някой да ги събере.

— Никой от нас няма да играе меко в този случай — увери го Калън. — Но това ме притеснява. Съветът се покриваше досега, но при новината за второто чифтосване на Котките, изведнъж се раздвишиха. Това ме кара да се чудя какво са планирали, докато са били толкова тихи.

Тайбър изсумтя. Бяха чакали хода им в продължение на три месеца, знаейки, че в крайна сметка ще дойде ден, когато ще трябва да се изправят пред чудовищата от миналото си, преди да са получили подкрепата на обществото. Но нямаше никакъв смисъл да се раздвижват сега.

— Какво искат? — Тайбър поклати глава. — Никой дори не се опита да застраши Мерињъс, след като се разкрихме. Защо сега?

— Защото Кейн се закле пред всеки проклет агент на ЦРУ, че ще си отмъсти, ако някой докосне сестричката му, а той има влияние, с което да подкрепи думите си — изсумтя Калън.

— Името Тайлър я защитава, засега. Не знам дали ще има същото значение за Рони, или дори дали това е причината Съветът да не се раздвижи досега. Прекалено е рано да се каже. В момента всички

ние имаме въпроси и предположения. Трябва ми повече информация, за да мога да съм сигурен в нещо.

— Може да са хормоните, които произвежда жената по време на разгонването — заговори докторът, докато мушкаше един тампон между устните на Тайбър и го напъха под езика му.

Той се намръщи към нетърпеливия мъж и в гърдите му завибрира ниско ръмжене.

— Престани — намръщи се яростно Док в отговор. — Не забравяй кой те обряза. Може кастрацията да е следващото.

— Ще трябва първо да имаш такава възможност — изсъска Тайбър, игнорирайки смеха на доктора, който се отдалечаваше с пробата от слюнката. — В лошо настроение ли е или какво?

Калън поклати глава, гледайки Тайбър развеселено.

— Вземаш шагите ми твърде на сериозно, младежо — оплака се Док, докато разместваше различни флакони и разтвори на другата маса. — Сега върви да се изпишкаш в чашата за добрия доктор и ми дай малко от твоите малки войници, докато си там, след това може да се върнеш и да си поиграем отново.

Тайбър направи гримаса, стрелвайки другия мъж с убийствен поглед.

— Ставаш ужасно странен с възрастта, Док — изръмжа той, пое двете малки пластмасови чашки от ръцете му и се запъти към банята в другия край на лабораторията. — Надявам се поне да си оставил шибаните ми списания там. Един мъж се нуждае от нещо повече от твоето кикотене, за да накара войниците си да се раздвижат, нали знаеш това?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тайбър не се нуждаеше от списания и не се притесняваше, че ще му се присмеят. Либидото му бе много силно и всичко, което трябваше да направи, бе да си спомни усещането за Рони, за сладката ѝ топлина и леките контракции на тясната ѝ вагина, за да накара малките си войници да се излеят в чашката, както докторът бе поискал.

Не след дълго се върна в лабораторията и сложи затворената чашка на масата, преди да се обърне към Калън.

— Какво друго трябва да очаквам с нетърпение? — изсумтя той.
— Първо изнасилих половинката си, сега съм в лабораторията на Франкенщайн и мастурбирам. Ще се забавляваме ли още?

Калън се засмя, а Док Мартин само изсумтя разсеяно като човек, напълно погълнат от това, което му показва микроскопа.

— Хайде. Има доклади в офиса на горния етаж. На пръв поглед, нещата изглеждат така, сякаш е обикновена поръчка, все още не сме разгадали този код. Нашите информатори са нервни, а парите отново са започнали да се движат към подбрани сметки. Източниците на Кейн работят върху това, както и братята му, но може да минат дни, преди да разберем какво, по дяволите, става.

Историята на живота им, направи гримаса Тайбър. Беше почувствал изминалите три месеца като три години. Напредъкът, който бяха постигнали с разкриването си пред благоразположеното общество, беше белязано от всяко препятствие, което Съветът бе поставяло пред тях. Още по-обезпокоително бе надигането на няколко групи, скандиращи за „чиста раса“. Според тях Породите не бяха хора и животинското им ДНК им отнемало всички човешки права, за които те иначе биха претендирали. Копелетата бяха фанатични чудовища и броят им нарастваше с всеки изминал ден.

— Периметърът ни е обезопасен и сме готови да записваме — каза Тайбър, докато се изкачваха бързо по стълбите към втория етаж.
— Животните са били освободени миналата седмица и се адаптират чудесно на свобода. Само трябва да се увериш, че Мерињъс е на

безопасно място, докато разберем колко е добра връзката им между тях и Кейбъл.

Кейбъл беше една загадка и често причина за беспокойство. Засега той бе единствената Порода, която демонстрираше природната си връзка с Котките, чиято ДНК бе част от тях. Имаше бенгалски тигър, лъв и две пуми, които пазеха горите. Всичките бяха жени. И всяка една от тях се намираше под контрола на Кейбъл Сейнт Лорънс.

— Досега те се държат кратко като котенца — изсумтя Калън, когато влязоха в офиса. — Но за всеки случай ще следя нещата. Кейн и Грей ще се движат тази вечер из къщата, за да осигурят допълнителна защита за Мериинъс, освен това в периметъра има много от нашите хора, докато разберем какво, по дяволите, става.

— Защо ще се нуждаят от половинка, преди да е заченала? — Тайбър се намръщи, взе няколко от докладите и започна да чете. — Трябва да има нещо, което търсят.

— Предполагам, също като Док, че има нещо общо с хормона, който ги маркира генетично — заяви Калън. — Той произвежда феромон, който инстинктивно предупреждава всички останали мъже, включително и тези, които не са Породи. Комбинирай това с качествата на афродизиак и ще си отговориш защо тези копелета са си размърдили задниците.

— Нещо от Вълчите Породи? — попита Тайбър, мръщейки се към документите.

Отделената предпазлива група от Вълчи породи беше направила контакт преди по-малко от два месеца. Предполагаше се, че те са загинали при експлозиите в лабораторията по време на опита си за бягство, но Тайбър мислеше друго. Котките бяха осъществили контакт незабавно, след като научиха за тях, и те направиха всичко по силите си, за да им помогнат с каквото е необходимо.

— Тяхната свръзка, Фейт, е на мястото, за да започнат срещите. Обаче са предпазливи, дори повече, отколкото бяхме ние в началото. Работят с посланика на президента, определен за Породите, затова съм уверен, че ще се получи добре. В същото време, ние имаме да се справяме с шибания Съвет. Така че, не, няма да се забавляваме повече.

Тайбър изруга тихо. Съветът действаше бързо и хитро. Сменяха кодовете и паролите си достатъчно често, че да докарат Кейн до лудост, докато се опитваше да ги разгадае. Войниците се местеха

постоянно. Някои само за да отвличат вниманието, а други редовно възпрепятстваха дипломатическите усилия между Породите и правителството, което ги защитаваше.

— Не мога вечно да се крия и постоянно да съм нащрек — въздъхна Тайбър, клатейки глава. — Ако не се случва нищо, хората ще станат прекалено самодоволни.

— И все пак, не можем да ги оставим да ни открият — Калън също въздъхна. — Кейн трябва да пристигне тази вечер. Ще намерим най-добрия начин за действие и продължаваме от там. Но като гледам тези доклади, Рони е основната ни грижа. Колко голяма е опасността за нея? — гласът му стана твърд, когато зададе въпроса.

Тайбър оставил документите обратно на бюрото и се обърна с лице към своя водач. Знаеше какво пита той. Като се имаше предвид престъпното минало на баща й и доста съмнителните му бизнес отношения, лоялността към дъщеря му можеше да се постави под въпрос. Най-малко, в повечето случаи. Но ако имаше нещо, което Тайбър знаеше за Рони, това бе фактът, че тя по нищо не приличаше на баща си.

— Не по-голяма, отколкото за Меринъс — той не се съмняваше в лоялността на Рони, а само в любовта й. — Ти я познаваш толкова отдавна, колкото и аз, Калън. Тя никога няма да предаде приятел или доверието на някого. Но се страхувам, че най-вероятно ще поиска кръвта ми, когато се събуди. Не мисля, че може да бъде заплаха за някого, освен за мен.

Калън кимна.

— Горе-долу това си мислех и аз. Но трябва да бъдем сигурни. Каквото и да смяташ да й правиш, разреши проблема. Повярвай ми, не би искал да се разправяш с една разярена половинка.

Изражението на лицето му изльчваше такава самоирония, че Тайбър не можеше да направи друго, освен да се разсмее. Знаеше какво точно бе претърпял Калън, когато се бе опитал да укроти своята малка борбена съпруга по неправилния начин. Тя имаше уста, която можеше да кастира човек от двадесет крачки, и ако това не подействаше, тогава той отиваше да спи в една от резервните спални, докато Меринъс преодолееше гнева си.

— Ще трябва да й кажа за дома й — въздъхна Тайбър.

Знаеше, че след като къщата ѝ бе унищожена, на Рони не ѝ бе останало нищо, което да я свързва с детството или миналото ѝ. Всичко щеше да изчезне, разрушено от жесток и безмилостен акт срещу напълно невинна, за престъпленията на Съвета, жена, попаднала в лапите на Породите. Но тя бе половинка. Всеки път, когато се опитаха да наранят нея, той щеше да наранява тях.

— Ти се погрижи за Рони, а аз ще се оправя с останалото — Калън прокара уморено пръсти през косата си. — Има и още нещо, трябва да започнем да правим планове за строежа на колиби в имението. Ако не го направим, много скоро тази къща ще се огласи от тропота на малки краченца.

Той не изглеждаше разстроен от това, а само притеснен.

— Децата ще бъдат в много по-голяма опасност, отколкото бяхме ние, Калън — каза Тайбър тихо. — Док трябва да разбере как можем да овладеем това, преди да е излязло извън контрол.

— Меринъс излезе от разгоненото състояние, когато забременя — Калън поклати глава. — Тя не пострада от това, въпреки че още е маркирана с моето ДНК — мъжът звучеше тайнствено. — Все още го носи в себе си.

Те не бяха напълно сигурни как ще станало, но Меринъс още носеше следите на уникалното ДНК на своя съпруг в кръвта си. Нейното тяло не се променяше от това, не променяше гените ѝ по никакъв начин. Напротив, маркираше кръвта ѝ, слюнката ѝ, дори потта ѝ, със следи от същите хормонални различия, които носеше Калън.

Трябваше да стои далеч от Рони, помисли си уморено Тайбър, зърнал сенките в очите на другия мъж. Той непрекъснато се притесняваше, че по някакъв начин, Съветът ще успее да се докопа до Меринъс и нероденото им дете. Докато беше в състояние на повищена бдителност, Калън рядко спеше и проверяваше сигурността на всеки час, на всеки дяволски кратък час.

— Не мога да я пусна да си тръгне — прошепна Тайбър. Искаше му се да може.

— Знам — Калън потърка с длан, умореното си лице. — Много добре знам как се чувстваш.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Рони се събуди, обляна в пот. Плътта ѝ бе раздразнена и болезнена, гърдите — подути, а зърната ѝ пулсираха. Вагината ѝ се стегна и навлажни, когато си спомни за дълбоките твърди тласъци на пениса на Тайбър във вътрешността на тесния канал.

Не беше романтичната интерлюдия, за която винаги бе мечтала. Не бе имало свещи, нито Тайбър на колене, молещ за прошка, вместо това бе получила необуздана възбуда, напрежение и никакво непознато отчаяние, което забиваше нокти и в двама им, и не позволяващо да бъде пренебрегнато. Оргазмът, с който завърши всичко, бе издухал през прозореца предубежденията ѝ за това какво би могло да бъде. Сега, единствената ѝ грижа бе да накара Тайбър да го направи отново.

Обаче първо се налагаше да го намери. Рони огледа стаята. Вероятно вече бе нощ. Помещението бе по-тъмно от преди, виждаше се само меката светлина от лампата до леглото. Мрачното тъмно дърво на мебелите придаваше на стаята никакво усещане за безопасност. Солидна, подредена и все пак изключително в стила на Тайбър.

В другия край на помещението, окачена на видно място,висеше голяма негова снимка пред гаража, който бе притежавал в Санди Хоук. На скрина под нея бяха изложени няколко трофея, които бе спечелил в състезания по стрелба. Тайбър не бе никаква известна личност, но все пак бе добре познат. Добре познат и доста надежден.

Младата жена се опита да възвърне самообладанието си, да се пребори с коварната възбуда, надигаща се вътре в нея.

Тайбър бе казал, че е в период на разгонване. И че ще е неспособна да го отхвърли. Несспособна да отхвърли докосването му. Това не можеше да се отрече. Беше като звяр, забиващ нокти в утробата ѝ и крещящ повелително за експлозивния оргазъм, който Тайбър бе предизвикал преди няколко часа. Рони простена слабо, докато се обръщаше на едната си страна, учудена от мъчителните спазми в долната част на корема си. С всеки спазъм вагината ѝ пулсираше и потръпваше. С всяка контракция гневът ѝ нарастваше.

Тайбър бе направил това с нея. Докато преди, възбудата и нуждата от него бяха само свръхчувствително дразнене, сега се бяха превърнали в агония.

— Боже, това може да се случи само на мен — прошепна тя в тихата стая, взирачки се в стената срещу себе си.

— Не е точно така — дочу приятен женски глас зад себе си, който я накара да трепне в леглото и да притисне завивката към голите си гърди с разширени очи.

Спомни си, че се бе срещнала с Меринъс предишния ден, макар и съвсем за кратко. Съзнанието ѝ бе разядено от спомена за възбудата и от силната нужда, която я измъчваше.

И Тайбър. Страстен, подивял, решен да предяви претенциите си върху нея, независимо от факта, че той бе този, който си бе тръгнал преди месеци.

Другата жена я наблюдаваше с дълбоките си кафяви очи, пълни със съчувствие. Беше слаба и висока колкото Рони, с дълга светло кестенява коса и състрадателен поглед. Изражението ѝ бе спокойно и приятно. В гърлото на Рони се образува буза.

Тя никога не бе имала истински приятели, поне не и след като се срещнаха с баща ѝ, и приветливото държание на тази жена я накара да осъзнае всичко, от което се бе лишавала през годините. Въпреки разкошната обстановка в имението и това, което Рони си спомняше за тази къща, Меринъс изглежда не се възприемаше като „господарката“. Беше облечена в избелели дънки, свободна, кремава на цвят памучна риза и маратонки. Изглеждаше повече като за живот в къмпинг на открито, отколкото за управление на имение.

— Къде е Тайбър? — Рони огледа стаята, за да се увери, че го няма.

— В момента е с Калън. Той е шеф по сигурността тук и някои от новите мерки, които въвеждат, изискват неговото внимание.

Меринъс се изправи от стола, в който бе седнала и тръгна към леглото.

— Имам малко дрехи, които би трябвало да ти станат. Оставила съм ги в банята, ако желаш да се измиеш и облечеш. Засега бих ти предложила да си вземеш само душ. Изглежда облекчава най-неприятните ефекти от чифтосването, но само за кратко.

Рони усети как по лицето ѝ плъзва топлина, когато другата жена спомена за безумното желание, което я бе държало в хватката си по-рано днес. Можеше да се справи с факта, че желае един мъж, страдайки, но това вече беше нелепо.

— Само за кратко? — попита Рони яростно и се намръщи. — Не поклати глава. — Това трябва да спре по някакъв начин. Веднага тя не можеше да приеме нищо друго.

Рони усещаше как възбудата се надига отново в тялото ѝ. Чувстваше кожата си раздразнена, чувствителна, гърдите ѝ бяха подути, а клитора ѝ пулсираше настойчиво. Не можеше да се справи с това. И преди не се бе чувствала добре, но това бе по-лошо, отколкото би могла да си представи. Чудеше се дали Тайбър страда. Най-вероятно не. А ако някой го заслужаваше, това бе той.

Меринъс въздъхна.

— Ефектите са временни, Рони, но не без определена цена. Изкъпи се, а аз ще те повикам да слезеш, когато поднесат вечерята. Ще говорим, когато приключиши.

Тя се обърна да напусне стаята, оставяйки Рони с твърде много проклети въпроси без отговори.

— Почакай — Рони се загърна със завивката и се плъзна от високото легло. Проклятие, нима Тайбър мислеше, че всички са високи колкото него? — Кажи ми как да спра това, още сега.

Меринъс се обърна назад с мрачно изражение на лицето.

— Не можеш да го спреш. То ще следва развитието си. Сега върви да се изкъпеш. Времето, в което можеш да стоиш и да чакаш Тайбър, е ограничено. Знам, че имаш въпроси и на някои от тях мога да ти отговоря. Но не и докато не се успокоиш.

Рони пое дълбоко дъх, взирачки се в непреклонното изражение на другата жена. Тя изглеждаше повече от непоколебима и Рони имаше чувството, че е свикнала да прави всичко по свой собствен начин.

— Тези ухапвания — изсъска младата жена, обръщайки се към Меринъс. — Ако исках първо да се изкъпя, щях да помоля — но все пак тръгна към банята, решена да се справи с това и да получи отговори на въпросите си възможно най-скоро.

Меринъс обаче беше права. Водата облекчи надигащата се възбуда, която вече бе започнала да я измъчва. Разбира се, Рони

предпочете студена вана. Трепери в хладната вода, докато успя да издържи, и после постепенно пусна топла, за да стане по-поносима.

Банята беше мечта. Италиански мраморен под, порцеланова мивка, разположена върху шкаф от черешово дърво. В средата на помещението имаше огромна вградена вана, достатъчно голяма да побере трима души. Душът се намираше в далечния ъгъл. Пред отсрешната стена, точно до вратата имаше небесносин резбован стол в стил кралица Ана, а до него — антична черешова маса. Шкафовете бяха вградени в стените, декоративните кътчета съдържаха различни скъпи сувенири. Беше пищна, но едновременно с това доста комфортна. И по-различна от всичко, което Рони някога бе виждала.

Когато почувства, че ще успее да издържи да ходи, без да се моли първо да бъде изчукана, младата жена излезе от огромната вана, подсуши косата си и бързо облече дългата рокля и робата, които й беше оставила Меринъс. Нямаше бикини, но Рони не искаше да предизвика късмета си точно в този момент, като позволи на нещо да се докосне до изключително чувствителната ѝ женственост.

Следваше вечерята. Тя я очакваше във всекидневната върху малка, стъклена масичка, разположена до плъзгащите врати на балкона. Храната беше лека. През цялото време Меринъс стоя до нея на пост, за да се увери, че е приключила, преди да покрие подноса. След това седна обратно в стола и я загледа безмълвно.

— Добре, отговори ми — напомни ѝ Рони. — Какво ми направи Тайбър и как да се отърва?

Щеше да е по-добре да получи отговорите бързо, помисли си тя, защото леките контракции в утробата ѝ бяха на път да я побъркат.

— Зачатие — Рони замръзна при думите на другата жена. — Това е единственото нещо, което облекчава разгонването. Но няма да се освободиш от Тайбър, дори тогава. Природата е малко по-умна, отколкото ние смятахме. Ти и Тайбър никога няма да можете да се разделите. Винаги ще бъдеш част от него, заради детето, което ще заченеш, както и заради хормона, който никога няма напълно да напусне тялото ти. Ти си негова половинка. Завинаги.

Една дълга минута Рони остана втренчена мълчаливо в Меринъс. Ако другата жена не изглеждаше толкова сериозна, щеше да ѝ се изсмее в лицето. За съжаление, явно моментът не бе много подходящ да се забавлява в ситуация, която граничише с кошмар.

— Като в ада съм — Рони скочи на крака, без да обръща внимание на стола, който полетя към пода и падна върху мокета.

Това не беше добре. Загледа се в спокойното изражение на Меринъс, усещайки паниката в себе си, докато другата жена я наблюдаваше почти състрадателно.

— Рони, трябва да разбереш...

— Не, ти трябва да разбереш — възрази яростно тя, като прокара отчаяно пръсти през косата си. — Не съм молила за това. Не съм искала от Тайбър да оставя този белег върху мен и със сигурност не съм го молила да ме целува. Няма да го приема.

Дете? Трябваше първо да забременее? Да роди едно бебе в свят, в който всеки наемник и пропаднал престъпник щеше да иска да го отвлече. Да го отнеме от ръцете й и да го предаде на група чудовища, които щяха да му сторят, Бог знае, какво.

В Рони се надигна ужас и притисна с ръце корема си, докато се опитваше да отхвърли от съзнанието си подобен изход. Не можеше да го направи. Бог да й е на помощ, нямаше да преживее това!

— Рони, отрицанието няма да ти помогне с нищо — Меринъс се изправи бавно на крака. — Била съм в твоето състояние. Знам колко си объркана и ядосана. Но те не искат това. По никакъв начин. Можеш го обсъдиш с Тайбър.

Рони се вгледа в нея, без да мига. Усещаше как истерията се надига в съзнанието й, докато се бореше да приеме нещо, което считаше за неприемливо.

— Какво да обсъдя с него? — изръмжа най-накрая яростно. — Да си отворя краката, за да може да ме изчука и да ме изостави отново? О, да, нека да поговорим за това. Изпълнението му беше пълен провал, Меринъс, и аз не съм готова да се изправя пред последиците сама. Със сигурност не и с дете, което ще бъде в опасност от момента на зачеването си.

Меринъс се намръщи.

— Тайбър никога не те е изоставял, Рони.

Младата жена се разсмя. Не успя да се сдържи. Меринъс изглеждаше толкова искрена, толкова уверена в честта на Тайбър, че това бе единственото, което можа да направи.

— И така, кажи ми, Меринъс, как получих този белег? Къде, по дяволите, беше той през последната година и повече?

— Тайбър не е знаел за белега...

— Значи всеки от тях може да маркира, която си иска жена, и след това като някой стар котарак просто да скочи и да хукне към следващата? — Рони стисна юмруци, когато яростта почти я погълна.

— Рони, трябва да разбереш... — опита отново Меринъс.

— Грешиш — ръката на Вероника сряза въздуха, отхвърляйки молбата на другата жена. — Няма да разбера тези глупости, Меринъс. Това е моят живот. Всяко дете, което зачена, ще бъде мое. Няма да му позволя да ми причини това. А също и да ме оплоди, а след това отново да реши, че се нуждае от някоя, която е повече жена от мен.

Мисълта Тайбър да докосне друга я накара да обезумее от мъка.

— Тайбър не би направил това! — възрази Меринъс. — Ти ще бъдеш защитена, а твоето дете още повече.

Рони изсумтя недоверчиво.

— Калън може и да приема всичко това, като истински мъж, но от опит знам как точно действа Тайбър. Не, благодаря. Без бебета. Без Тайбър. Къде, по дяволите, се намирам и как да се прибера у дома?

— Какъв дом? — гласът на Тайбър, нисък и яростен, изръмжа от вратата. — Той беше изгорен до основи още преди да се приземим в имението. Явно се налага да останеш с котарака, бейби.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Тайбър! — гласът на Меринъс беше сдържан, въпреки това в думите й се долавяше лек шок. — Това беше ненужно!

Рони обаче не му даде време да се извини. Нападна го, а гневът и яростта се смесиха с болката толкова силно, че момичето се почувства така, сякаш щеше да я унищожи.

— Молила ли съм те да ме водиш тук? — изкрещя яростно и бълсна широките неподвижни рамене. — Виж какво направи, Тайбър. Накара собственото ми тяло да се обърне срещу мен. Сега някакво копеле е изгорило къщата ми, защото не съм била там. Ти ги остави да го направят — тя не можеше да повярва, не можеше да проумее факта, че никога няма да види дома си отново.

Бременността беше нещо, което все още не можеше да осъзнае. Но домът ѝ беше истински. Той бе всичко, което ѝ бе останало, когато Тайбър реши, че повече не я иска. Че се нуждае от някоя по-възрастна или по-опитна, или каквото и да е, а тя нямаше да бъде тази някоя.

Болката, която се надигна в нея, щеше да я убие. Не само физическата, която разкъсваше утробата ѝ от агонизираща възбуда, но и дълбоката болка от загубата на последната нишка към собственото ѝ спокойствие.

— Виж какво направи! — изкрещя Рони отново, юмрукът ѝ прелетя край лицето му, а яростта растеше вътре в нея като приливна вълна от непреодолими емоции.

— Господи, Рони... — Тайбър я придърпа в ръцете си и я стисна, задържайки я неподвижна, докато тя се бореше с него и го удряше, защото, Бог да ѝ е на помощ, не ѝ бе останало нищо и никой, за когото да се бори. — Съжалявам, бейби. Толкова съжалявам.

Стаята се изпълни с мълчание. Рони се опитваше да остане права. Мъжът я притискаше до тялото си, стабилно изправен, както винаги. Даваше ѝ подкрепа, която младата жена знаеше, че скоро може да ѝ бъде отнета.

— Пусни ме — каза тя, но не опита да се освободи.

Едната му ръка държеше главата й до гърдите му, а другата бе обвита около кръста ѝ, в опит да успокои яростта, която бушуваше в тялото ѝ.

— Тъкмо си купих нов стол — прошепна момичето, като трепереше и се бореше срещу въздействието на допира му. Господи, всичко, което притежаваше беше изчезнало!

— Рони, съжалявам — прошепна той в косата ѝ. — Не трябаше да ти го казвам по този начин. Извинявай.

Младата жена трепна и се отдръпна, отдалечавайки се от него. Отчаяно искаше да избяга от болката, отекваща в душата ѝ. Вече нямаше нищо, което биха могли да унищожат, нищо, което можеха да ѝ отнемат. Нищо, освен детето, ако позволеше да бъде заченато.

— Е, добре — въздъхна тежко Рони. — По дяволите — тя не знаеше какво да каже или направи. Чувстваше се разкъсана на парчета, замаяна от събитията, които се случваха прекалено бързо, без да има възможност да си поеме дъх, за да осмисли случващото се.

Въздъхна отново и мушна ръцете си в джобовете на робата си, борейки се с паниката, избуяла вътре в нея. Добре, не можеше да убие Тайбър. Беше сигурна, че другите от семейството ще помислят, че... Не, не. Нямаше значение колко ужасно искаше да пролее кръвта му точно сега. Тя беше добре. Това беше просто една къща. Трябаше да я напусне така или иначе. А също и да очаква, че ще се случи нещо подобно. Това не ѝ помогна да се успокои. Рони можеше да усети как в гърдите ѝ се натрупва болка при мисълта за дома, който бавно бе създала. От грозната барака, в която бе израснала, със собствените си ръце, покрити с мехури и кръв, бе направила къщата, годна за живееене и нещо, което си заслужаваше да притежаваш.

— Рони, сега твоят дом е тук... — гласът на Тайбър, тих и разкаян, само подхрани яростта ѝ. Сякаш болката ѝ прекърши нещо вътре в него. Загубата на дома ѝ не беше нищо в сравнение с агонията, пред която се бе изправила, когато го бе изгубила преди.

— Наистина ли? — тя опита да потисне прилива на адреналин, който крещеше в нея, когато се обърна към него и го погледна с мрачна ярост. — С теб, предполагам?

— С мен — изражението му се втвърди, докато произнасяше думите.

— Бедничкият Тайбър — изрече подигравателно тя. — Остана с мен в края на краищата. Не точно това си представял за бъдеща половинка, права ли съм?

Мъжът я погледна леко смиръщен, но в очите му се четеше възбуда.

— Всъщност, никога не съм си представял друга — отговори най-накрая, свивайки рамене. Това я обърка още повече. — Но ти не изглеждаш особено доволна.

Зачуди се защо това го притеснява? Къде бе мъжът, който бе решил, че се нуждае от някоя, много повече жена от нея? Рони не намираше смисъл в отношението му. Освен ако не бе само хормонът или каквото и да бе това, което я докарваше до лудост. Мисълта, че един наркотик, без значение колко е естествен, бе единствената им връзка, разби сърцето ѝ.

— Не особено доволна ще бъде прекалено меко казано — устните ѝ се извиха в широка усмивка, която обаче не достигна до очите ѝ. Вагината ѝ бе достатъчно гореща, за да компенсира това, въпреки че момичето нямаше никакво намерение скоро да му позволи да узнае това. Адреналинът, бушуващ в организма ѝ, сякаш се стремеше да увеличи още повече възбудата ѝ.

— Къде са ми дрехите? — младата жена пренебрегна спазмите в утробата си и се извърна от Тайбър.

Вече дори нямаше дом и не можеше да си позволи да вярва, че всичко, което би могла да има с него, ще продължи, след като се погрижеше тя да забременее. Къде щеше да отиде тогава? Трябваше да си тръгне, да избяга или никога нямаше да може да се освободи от него.

Тайбър въздъхна тежко зад нея.

— Знам, че си изплашена, Рони.

— Не съм изплашена — тя се бореше с тръпката от чисто усещане, когато възбудата започна да пулсира между бедрата ѝ. Погледът, който му отправи блестеше от желание за възмездие. — Бясна съм. Така че разкарай се от мен, по дяволите, преди да ти отрежа главата, както трябваше да направя, когато остави този проклет белег на шията ми. Къде, по дяволите, са дрехите ми?

Рони отново влезе в спалнята, решена да игнорира мъжа, който вървеше зад нея. Можеше да го почувства, а той дори не я докосваше.

— Дрехите ти трябваше да се изперат — отвърна Тайбър, гласът му бе твърде нежен, и твърде внимателно контролиран, когато застана зад нея. — Рони, ти страдаш. Не трябва да е така.

Тя спря в долния край на леглото и сграбчи отчаяно таблата, когато стомахът ѝ се стегна много силно. Затвори очи, борейки се с мъжа, борейки се със знанието за това какво се случваше с нея, с всяка клетка на тялото си. Господи, беше толкова слаба, защото знаеше, че въпреки неестествената сила на възбудата ѝ ставаше все по-трудно да му се противопостави, да поддържа яростта си. Гласът на Тайбър беше мек, разкayan, и ѝ напомняше за годините, когато беше винаги до нея. Напомняше ѝ колко много го обича, колко много я бе заболяло, когато внезапно изчезна от живота ѝ.

Дори страхът от забременяване не би могъл да потуши желанието, предизвикващо в тялото ѝ порой от усещания. Как да го отхвърли? Как би могла да се бори с тялото си, с желанията и сърцето си?

— Добре съм — думите се отрониха между стиснатите ѝ зъби. — Намери ми никакви дрехи. Искам да се махна от тук.

Ако само можеше да избяга от него, помисли си Рони отчаяно. Това напрежение не я измъчваше толкова много, докато той не се появи отново в живота ѝ. Ако успееше да се махне, може би то щеше да се успокои и да се притъпи до лекото дразнене, което беше преди.

— То няма да изчезне, Рони — ръцете на Тайбър се отпуснаха тежко на раменете ѝ, палците му погалиха стегнатите мускули, докато младата жена се бореше с тръпките на удоволствие, които предизвика докосването му.

Мазолестите възглавнички на пръстите му одраскаха кожата ѝ, сгорещиха пътта ѝ и я накараха да простене от удоволствието, което се разпростря по тялото ѝ.

Беше прекрасно — докосването му, уханието му, което се обвиваше около нея с топлота, изгаряща душата ѝ.

— Не мога да го направя — прошепна Рони, борейки се със сълзите, стягащи гърлото ѝ. Толкова много се нуждаеше от него. — Всичко се случва прекалено бързо.

— Не трябва да правиш нищо, бейби — обеща ѝ Тайбър нежно, устните му шепнеха над белега, който беше направил толкова отдавна.

Накара я да потръпне от копнеж. — Аз ще се грижа за всичко, Рони. Обещавам.

Всяка клетка в тялото ѝ изкрешя от наслада, когато езикът му погали малката раничка. Щеше да го отблъсне, уверяваше се сама Рони, ако можеше да се преори с мрежата на миналото и възбудата, които се затягаха около нея, оставяйки я без дъх под докосването му. Как можа да ѝ го причини? Как бе възможно природата да е толкова жестока и да му даде такова преимущество над нея?

— Мога да помириша възбудата ти — прошепна мъжът в ухото ѝ. — Като топла, сладка сметана. Тя ме привлича, Рони. Не искам нищо друго, освен да застана на колене, да вдигна роклята ти и да заровя езика си в горещата ти сърцевина.

Тя се разтрепери неудържимо при думите му, от гърлото ѝ се откъсна скимтене, когато той дръпна робата от раменете ѝ. Чувстваше се слаба, замаяна, безпомощна да се бори с него, след като го желаеше с всяка клетка на тялото си.

— Толкова си топла, мека и съблазнителна, караш ме да изгубя всяко подобие на контрол. Правиш ме безразсъден, Рони, толкова съм гладен за теб, че не мога да мисля за нищо друго, освен да те вкуся.

Езикът му облиза рамото ѝ, груб и леко грапав, и откъсна стон на удоволствие от устните ѝ. Ръцете му плъзнаха тънките презрамки на роклята по раменете ѝ, а устата му оставяше горещи целувки след тях.

— Преди изгубих контрол — дрехата се плъзна по втвърдените ѝ зърна, но Рони нямаше шанс да задържи мимолетната ѝ топлина.

Ръцете на Тайбър покриха заоблените хълмчета, дланите притиснаха изпъкналите връхчета и ги подразниха нежно, докато Рони стенеше от нарастващо удоволствие. Беше хубаво. Прекалено хубаво. Прекалено горещо.

Тя погледна надолу към ръцете му, изумена от контраста между тъмната му кожа и нейната бледа плът. Беше толкова еротично да го гледа как я докосва, да вижда разликата между телата им — неговото твърдо и мускулесто, а нейното меко и много по-нежно.

— Този път няма да изгубя контрол. Ще ти покажа колко хубаво може да бъде, бейби — гласът му бе дрезгав, една чувствена ласка за сетивата ѝ. Роклята се плъзна с галещо движение към ханша ѝ, после по-надолу, а най-накрая падна в краката ѝ.

— Всичко, което трябва да направиш, е да се отпуснеш — увери я Тайбър, гласът му беше успокояващ и галеше сетивата ѝ така нежно, както ръцете му милваха гърдите ѝ. — Нека да ти покажа какво сме пропуснали през всички тези месеци.

— Ти ме остави — Рони се бореше да дишаш, да намери силата, от която се нуждаеше, за да го отблъсне. Но я нямаше. Тялото ѝ беше надделяло над разума, открадвайки възраженията и страховете ѝ.

— Ти не ми остави друг избор, Рони — ръцете му обхванаха гърдите ѝ, пръстите му уловиха зърното и я накараха да изгуби способността да мисли и да говори.

Не му бе оставила друг избор? Тя го обичаше, нуждаеше се от него, интензивността на тези желания почти я бе унищожила. И въпреки това той твърдеше, че тя не му е оставила избор? Рони искаше да избухне, да му се разкреши, но всичко, което можеше да направи, бе да се задъхва под настойчивите му докосвания.

Възглавничките на палците му одраскаха подутите връхчета, след това с помощта на палците и показалците си, ги улови с твърд, точен натиск, и ги подръпна леко.

— Тайбър! — извика Рони от силното остро удоволствие, което се стрелна от зърната към вагината ѝ, и я накара да се извие към него. Ръцете ѝ се протегнаха назад и се стегнаха в задната част на твърдите му мускулести бедра.

— Харесва ли ти това, бейби? — Тайбър го направи отново и Рони помисли, че ще експлодира от надигналата се възбуда. — Следващия път ще използвам зъбите си — прошепна в ухото ѝ. — Докато ги стискам и подръпвам, ще ги галя с езика си, ще ги засмуквам в устата си и ще те накарам да достигнеш върха само от това усещане.

А той можеше да го стори. Рони знаеше, че думите му не са само празни приказки. Кулминациите ѝ вече се надигаше, а удоволствието заплашваше да достигне връхната си точка вътре в измъчените дълбини на вагината ѝ. Тогава той спря. Рони изскимтя от загубата на усещането върху чувствителните зърна. После простена от наслада, когато зъбите му захапаха белега на шията ѝ миг, преди да долепи устата си върху него и да започне да смуче, както беше обещал да направи със зърната ѝ.

Главата ѝ падна върху гърдите му. Рони неясно осъзнаваше факта, че той е чисто гол зад нея. Беше свалил първо тениската, после обувките и дънките си. Гърдите му галеха гърба ѝ, карайки я да потрепва от усещането на тънките, почти незабележими косъмчета, които ги покриваха. Беше ги забелязала преди години, но бе забравила колко греховно еротично е да ги усеща по кожата си.

— Точно така, бейби — прошепна мъжът, дъхът му помилва белега, карайки я да потрепне в отговор. — Просто се наслаждавай. Почувствай колко хубаво може да бъде. Толкова си сладка и мека, толкова тясна и гореща, когато прониквам в теб. Само да те докосвам, е най-прекрасното нещо, което съм познавал в живота си.

— Ще ме убиеш — гърдите ѝ бяха стегнати от вълнение, болезнено напрегнати и копнеещи за нещо повече от физическо докосване. — Как ще го понеса, когато си отидеш отново?

Тайбър изръмжа, един свиреп, животински звук, който почти я доведе до върха от въздействието върху сетивата ѝ. Бог да ѝ е на помощ! Как можеше подобен див рев да бъде толкова дяволски секси?

— Няма начин да те пусна вече, Рони — каза той мрачно, ръцете му уловиха хълбоците ѝ и я придърпаха плътно към бедрата му.

Пенисът му бе силен и дебел, горещ и твърд. Усещаше го като топла стомана, когато се докосна до гънката на дупето ѝ. Рони се притисна към него, хълбоците ѝ се раздвишиха, принуждавайки копието да разтвори заоблените полукулба и да се настани дълбоко между тях.

Зад нея Тайбър рязко пое дъх миг преди в гърдите му да завибрира печален смях.

— Не ме изкушавай — предупреди мъжът, а гласът му трептеше от възбуда. — Вече съм на ръба на контрола си, Рони — тя почти можеше да си представи чувствената усмивка, която чу в гласа му. Усмивка, която караше сърцето ѝ да се свие от нечестивите мисли, които предизвиква. Лекото накланяне на една страна, проблясването на зъби, докато зелените му очи искрят от веселие и топлота.

— Защо ти е контрол? — Рони се бореше да диша, да сдържи молбите си да я вземе веднага, бързо и силно, както беше направил преди. — Не те е грижа, че открадна моя.

— О, бейби — Тайбър се раздвижи бавно, пъхна едната си ръка зад коленете ѝ, а с другата обви раменете ѝ и я вдигна на ръце. — Моят

контрол ще ти донесе повече удоволствие, отколкото би могла да си представиш.

Рони изпъшка, а ръцете ѝ се обвиха около врата му, докато го наблюдаваше изненадано. Никой, освен Тайбър, не я беше носил на ръце. Това ѝ липсваше. Караже я да се чувства невероятно женствена, да иска той да я държи както сега. Очите му бяха тъмни и блестящи от гореща, чиста страст, докато я пренасяше през късото разстояние до леглото.

Не беше трудно да го направи. Но я държеше здраво и стегнато, докато я спускаше бавно върху матрака.

— Искам да оближа всеки сантиметър от тялото ти — изръмжа Тайбър. — Но не знам дали ще успея да стигна дори до устните ти, преди да те взема.

Той коленичи до нея, погледът му беше собственически, блестящ от нарастващата възбуда, докато се накланяше над нея. Тялото му приличаше на произведение на изкуството. Гърдите и ръцете му се огъваха от мощ, коремът му беше стегнат, а пенисът... Рони прегълътна и позволи на ръката си да погали бедрото близо до него. Като коприна, обвита около стомана, главичката туптеше от живот. Гледката предизвика топлина и влага по жадната ѝ вагина.

— Не — Тайбър улови ръката ѝ, преди да го докосне. — Ако го направиш, ще изгубя всичкия си контрол. Просто се отпусни. Нека да ти покажа колко хубаво може да бъде.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Беше прекалено хубаво. Ръцете на Рони стискаха чаршафите, а Тайбър лежеше до нея и я докарваше до ръба на лудостта. Устните му бяха на едната ѝ гъ尔да и си играеха нежно с твърдото връхче, докато ръката му измъчваше другата.

Езикът му галеше уверено чувствителната пъпка, а грубото дразнене я караше да крещи от усещанията, заливащи тялото ѝ, когато устата му покри зърното и го притегли с дълбоко, силно всмукуване. Рони почти достигна върха. Утробата ѝ се свиваше с такава сила, че тя потрепери и едва не изкрешя от удоволствие.

— Да! — каза Тайбър със свистене, гласът му беше дрезгав. Премести се върху нея, като се разположи между бедрата ѝ, а устата му продължаваше да измъчва подутото връхче. — Остави го, Рони. Позволи ми да ти дам всичко.

Той се премести на другата гърда, повтаряйки ласките. Ръцете ѝ стиснаха раменете му. Колко още можеше да понесе? Тя се гърчеше под него, бедрата ѝ се извиха, притискайки болезненото хълмче на женствеността ѝ към твърдия му плосък корем. О, това вече беше хубаво. Клиторът ѝ пулсираше от удоволствие, докато се триеше в пътта му.

В същото време зъбите му уловиха зърното ѝ и го подръпнаха, езикът му го погали, създавайки ураган от усещания, който се разля към утробата ѝ. Тайбър погледна нагоре към нея, а очите му бяха толкова блестящи, толкова горещи, че пламваше само като се взираше в тях. Изражението му беше напрегнато, свирепо от глад, и въпреки това размекнато от нежност.

Колко нощи беше мечтала той да я докосва по този начин, да я държи в ръцете си? Пръстите ѝ се стегнаха върху мускулестите му ръце. Нещо вътре в нея се надигаше, а тя не знаеше как да го задържи.

— Искам да те докосна — Рони беше неспокойна, топлината и копнежът, разцъфваха вътре в нея, искаше да се бори — искаше и все пак не можеше.

Същото се четеше и в неговите очи. Въпреки страстта, въпреки насладата от това да я докосва, там имаше тъга, която Рони едва успя да зърне. Искаше ѝ се да я изтрие и да я замени с нещо друго. С удоволствие, също толкова опустошително, колкото това, което той ѝ даряваше. Нещо прекрасно, нещо толкова дълбоко, че да достигне душата му и да заличи сенките от очите му.

Тайбър облиза зърното ѝ отново, като измърка — О, Господи, той мъркаше! — гърдите му вибраха от този толкова чувствен звук, а вагината ѝ бликна от силата на възбудата.

— Не още — прошепна Тайбър над плътта ѝ, докато се преместваше по-надолу по тялото ѝ. — Позволи ми да те докосна, Рони. Позволи ми да се удавя във вкуса ти. Нямаш представа колко много желая това.

Гласът му беше измъчен и пресипнал. Като че ли единствената му мисъл, единственото му желание, беше да утоли жаждата си за нея. Но Рони видя в очите му и друго, нещо много близо до това, което беше виждала в собствените си очи през годините, всеки път, когато погледнеше в огледалото.

Когато мъжът се раздвижи отново, тя вече не можеше да мисли за нищо.

— Тайбър — гласът ѝ бе станал писклив от страх, когато усети дъха му между краката си.

Стресната, Рони погледна надолу към тялото си и простена слабо, когато видя и почувства как мъжът разтваря краката ѝ още повече, отваряйки я за него. Очите му бяха впити в нейните.

— Котките обичат сметана, Рони — прошепна Тайбър порочно.
— И се обзалагам, че ти имаш най-сладката сметана в целия проклет свят.

Дъхът заседна в гърдите ѝ, когато видя как езикът му се подава от устата му, след това изчезва в къдриците, които закриваха входа на женствеността ѝ.

— О, Господи! — тя опита да изкреши, но звукът беше слаб, задъхан, хълбоците ѝ се повдигнаха от леглото, тялото ѝ се разтрепери от усещането на дългото бавно облизване, което разтвори нежните ѝ устни и се зарови в скрития отвор на влагалището ѝ.

Ръцете на Тайбър уловиха дупето ѝ и я повдигнаха от леглото, поставяйки я така, че да му бъде по-удобно да проникне с език в

тялото ѝ. След това започна да пие от нея, леки, жадни близвания през гъстата есенция на желанието ѝ. Изръмжа, докато я вкусваше, езикът му се потопи в горещата ѝ вагина, извлечайки още от сладостта ѝ в устата си.

Рони се взираше невиждащо в тавана, разтърсвана от удоволствие, толкова прекрасно, че се боеше, че ще изгуби съзнание. Езикът му беше ненаситен, безмилостен. Потапяше се в тесния канал, галеше чувствителната плът и я докарваше до ръба на лудостта, карайки я да се гърчи под него.

Тайбър пиеше от крема, който извличаше от нея, звуците на влагата се присъединяваха към тътнещите му стонове, докато я обладаваше с бавни, равномерни тласъци. Това надхвърляше и най-безразсъдните ѝ мечти. Удоволствието, което я изпълваше, беше като нищо, което можеше да си представи, нищо, за което би могла да мечтае някога да сподели с Тайбър. Напрежението започна да нараства. Вълните в утробата ѝ се засилиха, конвултивните стягания на вагината ѝ се превърнаха в спазми на почти болезнено удоволствие.

— Тайбър! — задъха се тя, потръпвайки в ръцете му, краката ѝ се стегнаха около широките му рамене, докато се бореше с бързо надигащите се усещания, заливащи тялото ѝ до безумие.

Той изръмжа отново. Звукът извибрира по клитора ѝ, когато я повдигна по-близо, езикът му се заби по-дълбоко, а носът му се потри в малката пъпка с ласка, която я опустоши.

Рони изкрещя. Звукът отекна около нея и тя сякаш се взриви. Оргазмът ѝ експлодира, разбивайки света на парчета, а под затворените ѝ клепачи избухна светлина и цветове. Хълбоците ѝ се разлюляха, изживайки женствеността ѝ към устата му, засилвайки мъчителните усещания, докато всеки мускул на тялото ѝ трепереше протестиращо срещу силата на освобождението ѝ.

— Моя! — дрезгавият вик на Тайбър бе единственото предупреждение за Рони, преди той да се изправи на колене, да я повдигне и да зарови пениса си в топлите дълбини на тесния ѝ канал.

Смъртта не би могла да бъде толкова мъчителна, толкова прекрасна, толкова съвършено опустошаваща, както усещането на силната му ерекция, която я разтваряше, проправяйки си път в дълбините на влагалището ѝ, което още потръпваше.

Рони се разби на парчета. Всичко в нея се срути около отчаяното проникване и силните, почти брутални тласъци на пениса му вътре в тясната ѝ вагина.

Тайбър я чукаше като обезумял, а тялото ѝ го приемаше и крещеше за още. Тя не можеше да повярва, че това, което чува, е собственият ѝ глас. Накъсани викове. Молби за още. *По-дълбоко, по-бързо, о, Господи...*

— По-силно... — ръцете ѝ се сключиха около напрегнатите мускули на ръцете му, ноктите ѝ се забиваха в плътта. Повдигна крака и кръстоса глезните си над движещите се хълбоци. — По-силно... Чукай ме, Тайбър, чукай ме по-силно...

Не съм аз, помисли си тя дистанцирано. Тя не би крещяла подобни думи. Не би умолявала толкова отчаяно.

— Боже! Прекалено си тясна. Прекалено тясна и гореща... — Тайбър се задъхваши, пот капеше от неговото тяло по нейното, пенисът му се триеше вътре в нея, притискаше се отчаяно, докато не я доведе до още един по-силен оргазъм.

Рони отново усети промяната в члена му — забиването, галенето по най-чувствителната част на тръпнещата ѝ вагина — и изгуби целия си разум. Не знаеше какво изкрештя. Не знаеше, че ѝ трябва дъх, за да изрече думата. Звукът отекна около нея, гърлен, примитивен, когато ревът избухна от гърдите на Тайбър, и тя усети дълбоките, силни пулсации от на изливаща се сперма, изстреляни рязко и горещо вътре в нея.

Младата жена неясно почувства как той се срива върху нея. Дишането му беше участено, задъхано, а гласът — дрезгав, когато прошепна думи, в които тя не намери никакъв смисъл. Телата им бяха влажни, свързани заедно, сякаш не искаха да се разделят. Биха могли да останат така завинаги и Рони нямаше да има нищо против. Очите ѝ бяха затворени и когато последният трепет на кулминацията премина през тялото ѝ, тя позволи на умората да надделее.

Мракът я обгради, когато тялото на Тайбър я покри, затопляйки я. Младата жена въздъхна. За първи път от години насам, беше заситета и в безопасност. И с тази мисъл тя си позволи да заспи.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Тайбър усети как Рони потъна в изтощен сън. Тялото ѝ се отпусна под него безжизнено и прие тежестта му, докато той опитваше да се научи как да диша отново.

Ръцете му бяха преплетени в косата ѝ, лицето му заровено в рамото ѝ, а зъбите му още бяха забити в белега, който беше оставил върху нея преди толкова време. Можеше да усети сладкия вкус на кръвта ѝ в устата си, където кожата бе разкъсана, а той я беше поглъщал като човек, умиращ за вкуса на екстаза.

Да стои далеч от нея бе най-трудното нещо, което беше правил в живота си.

Отдръпването от стегнатата хватка на вагината ѝ около пениса му, беше истинско мъчение, една агония от удоволствие почти толкова интензивна, колкото постигането на унищожителното освобождение, което го бе разкъсало.

Животинският шип се беше оттеглил, прибирайки се обратно под главичката на члена му, освобождавайки го от сладката топлина, в която бе заключен вътре. Тайбър се изпълзна от тялото на Рони, изумен от невероятната слабост, която го бе обзела.

Господи, имаше чувството, че умира и е повече от готов да се предаде в ръцете на неумолимия жътвар. Всичко би дал, за да остане там само още миг, да се наслади на върховното удоволствие, което беше открил затворен вътре в топлината ѝ.

Беше по-различно от всичко, което бе преживявал някога. Всяка клетка в тялото му ликуваше от докосването до нея, от това, че я бе накарал да крещи и да умолява, докато вълната на облекчението я заливаше.

Тайбър се раздвижи върху леглото почти замаяно, крива усмивка разтегли устните му, докато насилаше краката си да го задържат изправен, макар и малко неуверено. Тогава направи грешката да се обърне и да погледне жената, отговорна за всичко това.

Гърдите му се стегнаха. Брутална, разкъсваща болка го помете, докато се взираше в бледото ѝ лице, в нежната линия на челото и бузата. Устните ѝ бяха леко отворени, подканящи за целувка. Бог да му е на помощ, Рони беше неговият живот! Тайбър се взираше в нея, сякаш я виждаше за първи път, осъзнавайки от какво е бил принуден сам да се откаже в продължение на месеци.

Тази жена имаше способността да го унищожи. По дяволите, вече почти го бе убила с първото си отхвърляне. Какво щеше да прави, ако Рони си тръгнеше отново, след като вече бе вкусил от нея? Как би могъл да я принуди да остане, ако забременееше, но в сърцето си не желаеше да бъде с него? Щеше ли природата да бъде толкова жестока, че да го обвърже с жена, която не може или не би искала да го обича?

Тайбър се протегна и отмести един гъст кичур златистокестенява коса, след това бавно издърпа чаршафа върху тялото ѝ, преди да се отдръпне бързо и да тръгне към банята. Докато го правеше, той си спомни първия път, когато я бе видял, преди повече от десет години. Беше я открил в гората, свита на кълбо, с ръце обгръщащи дребното ѝ тяло. Очите ѝ се взираха в празното пространство, но той знаеше, че това, върху което е фокусирана, е нещо вътре в нея, а не отвън.

Тайбър познаваше това чувство. Тогава беше млад, но бруталността в лабораториите и ужаса при бягството им, бяха заличили завинаги част от неговата човечност. Как би могъл да изгубиш нещо, което никога не си спомняш да си имал, запита се мъжът, като опря ръце на мивката и се взря в дивото изражение на лицето, което го наблюдаваше. Той не бе нищо повече от животно през онези дни. Разярен, наранен, не желаеше и не можеше да се впише в безгрижния начин на живот, който Мария се бе опитала да им създаде.

Дебнеше из горите, бягаše, облекчавайки свирепостта, която го изпълваше с преследването. Докато не откри Рони. Лицето ѝ бе обляно в сълзи, коленете ѝ бяха изподрани, а очите ѝ — празни, сякаш бе изгубила себе си в ужасите, каквито и да бяха те, изпълващи младото ѝ съзнание.

Тайбър си беше помислил, че двамата са се спасили един друг онази нощ. Беше я вдигнал и занесъл при Мария, притиснал я до гърдите си, с чувство на гняв и покровителство, че някой толкова крехък, толкова невинен и чист може да преживее такова страдание.

Изразът в очите ѝ му напомняше за сестрите му, тяхното съзнание бе осквернено, също както и телата им, преди бягството.

Рони не е била изнасилвана, а по-скоро тероризирана. Оставена сама, без храна, без някой, който да се грижи за нея, а враговете на баща ѝ я дебнеха, нападаха я, когато копелето, което я бе създало, не можеше да бъде намерено.

От този ден нататък, Рони беше негова. В началото беше приятелство, защитническо чувство, желание да се грижи за нея. Покъсно, чувството бе прераснало в нещо, което го ужаси с дълбочината на емоцията и страстта, която предизвикваше у него.

Тайбър пое дълбоко дъх. Детето се беше превърнало в жена, преди той да успее да осъзнае собствените си променени чувства. Остроумният ѝ език и необмислените постъпки го притесняваха постоянно, но той винаги знаеше какво мисли тя, какво чувства. Жената, чиито викове бяха разтърсили страстта му преди минути, не беше тази, която се бе клела, че го обича преди година. Тази Рони беше прекалено спокойна и самостоятелна, прекалено дистанцирана. Сякаш животът ѝ беше нанесъл силен удар и сега тя отказваше да се довери или да опита отново.

Тайбър въздъхна уморено, извади една кърпа от малкия шкаф до мивката и го намокри с топла вода. Рони щеше да бъде възпалена и нямаше да може да си почине удобно, ако бедрата ѝ са хълзгави и влажни следекса.

Върна се обратно при леглото, усещайки как пениса му се втвърдява и удължава, щом пристъпи по-близо и бе привлечен от слабия характерен аромат на техните смесени ухания. Мириসът му напомняше за бурен вятър след гръмотевична буря, див и земен.

Отдръпна чаршафа от отпуснатото ѝ тяло и направи гримаса от усилието, което му коства да потисне треперенето на ръката си, когато започна да я mie. От шията, по ръцете, стегнатите гърди, порозовели от ласките му по-рано, надолу по крехкия торс, по деликатно заобленото коремче до бедрата. Мъжът преглътна тежко, когато разтвори краката ѝ, пренебрегвайки стона ѝ от удоволствие, докато почистваше хълзгавите сокове от тялото ѝ.

Когато я покри отново и плъзна умореното си тяло до нея, Тайбър дишаше тежко и учестено. Утрото наближаваше, а той се чувствува така, сякаш не е спал от седмици.

Придърпа Рони близо до себе си, пренебрегвайки инстинктивното ѝ движение да се отдръпне, изшътка ѝ нежно, обви ръце около нея и я притисна към гърдите си.

— Какво е станало, Рони? — прошепна в копринената ѝ коса, преди да положи една лека и нежна целувка върху челото ѝ. — Какво, по дяволите, ти се е случило?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Още не може да се изкъпеш, Рони — беше късен следобед, когато Тайбър се събуди, усетил плахото измъкване на Рони от леглото.

Тя спря, улови таблата в долния край, а тялото ѝ се напрегна.

— Всичко ме боли — гласът ѝ беше тих, но мъжът можеше да чуе вибриращия гняв под повърхността. И явно бе превъзмогнала объркването, което бе доловил миналата нощ.

— Знам, бейби — той отметна одеялото, изправи се и закрачи към другия край на стаята, като се почесваше по гърдите.

Извади мека, синя памучна риза от едно от чекмеджетата. Тя щеше да улесни доктор Мартин докато я преглеждаше, като същевременно запазваше скромността на Рони. С нея тя нямаше да се притеснява от голотата си, докато доктор Мартин я преглеждаше.

— Облечи това — той се върна при нея, подаде ѝ ризата, а младата жена го изгледа подозрително.

— Мириша на теб — изсъска тя, повдигайки глава. Очите ѝ бяха пълни с гняв. Тайбър почти потръпна. — Искам душ.

Мъжът се намръщи, осъзнавайки с неудобство, че яростта ѝ само разпалва страстта му. Пенисът му започна да се втвърдява и да пулсира от желание.

— Облечи ризата или ще те завлека обратно в леглото, където ще те чукам, докато се източиш толкова, че да спреш да спориш с мен. Не би било разумно да ме предизвикваш точно сега, а знаеш дяволски добре, че веднъж щом те докосна няма да можеш да ме отблъснеш.

Рони дишаше тежко, гърдите ѝ се повдигаха и спадаха рязко, а зърната ѝ щръкнаха, възбудени от дрезгавия звук на гласа му. Устата на Тайбър се навлажни, когато погледът му се спря върху тях.

— Престани! — младата жена дръпна ризата от него, грубо напъха ръцете си в нея и притисна краищата ѝ здраво един към друг. — Мислиш ли, че не знам колко малко ме искаш, Тайбър? Смяташ ли, че ще приема охотно това, което направи с мен?

Е, ако е така, предполагам, е време да си променя мнението, помисли си той саркастично.

— Не ми изглежда да имаш голям избор — пенисът му вече бе твърд и настояваше за удовлетворение.

Проклятие, Док бе казал да отидат в лабораторията, когато Рони се събуди, а не след час-два лудешко чукане.

— Закопчай ризата, Рони. Трябва да слезем в лабораторията и проклет да съм, ако ти позволя да покажеш хубавото си задниче на всеки, който стои извън тази стая.

Тайбър се върна отново до гардероба, извади една тениска и чифт панталони от чекмеджето и ги облече набързо.

— Лаборатория? — Рони поне беше закопчала ризата, нищо че гласът ѝ пулсираше от отвращение. — Приличам ли ти на шибан лабораторен плъх?

Мъжът се обърна бавно към нея. Гласът ѝ беше груб, гърлен, а уханието на надигащата се в нея възбуда достигна много лесно до него.

— Не ме предизвиквай точно сега, Рони — самообладанието и възбудата му се крепяха на много тънка нишка. — Няма да ти харесат последствията.

Тя го погледна с мрачен гняв и острота, която доста го обърка.

— Искаш да кажеш, че може да стане по-лошо? — попита с измамна нежност. По дяволите, тази усмивка би могла да разреже човек на две, без никакъв проблем.

Тайбър пристъпи по-близо, протегна ръка и улови дългата ѝ коса, преди тя да успее да се отдръпне. Видя как очите ѝ се разшириха, когато упражни достатъчно натиск, за да изтегли главата ѝ назад и да я погледне в лицето, борейки се с инстинкти, които никога не бе знаел, че притежава.

— Може да стане по-лошо — изръмжа той, устните му се отдръпнаха и смъртоносните кучешки зъби от двете страни на устата му проблеснаха опасно. — Предупредих те преди години, бейби, аз съм повече, отколкото можеш да си представиш. Трябваше да се вслушаш в този съвет.

Рони не показа страх, както очакваше мъжът. В очите ѝ се появи ярост — по-гореща и силна от преди.

— Мислех, че съм — подигра се тя с иронична усмивка. — Какво смяташ да правиш сега, Тайбър? Да ме събориш на пода и да ме яхнеш отново? Това ли е единственият начин, който знаеш, за да накараш жените си да ти отстъпят?

Тайбър се наведе по-близо, вдишвайки сладкия аромат на възбудата ѝ.

— Хубавото на това да те взема на пода е, че знам колко много ще ти хареса — той позволи на ръмженето, надигнало се в гърлото му да излезе заедно с думите. Уханието на възбудата ѝ се засили мигновено.

— Против волята ми — устните ѝ изтъняха, а ноздрите ѝ пламтяха, когато издърпа косата си от хватката му.

Харесващ ѝ. Осъзнаването на това прониза гнева на Тайбър като остьр меч, предизвиквайки го почти отчаяно да я вземе веднага.

— Против волята ти? — той я подпря до леглото, наблюдавайки как очите ѝ потъмняват, а страните ѝ пламват от страст. О, да, точно такава я искаше. Гореща и жадна за него.

— Това е наркотик, Тайбър — мъжът спря пред нея, докато тя говореше подчертано хладно. — Иначе не бих ти позволила да се доближиш и на миля от мен. Ти ме упои. Не мога да го спра, не мога да го контролирам, но проклета да бъда, ако ти позволя да го направиш приятно.

Рони говореше, сякаш между тях никога не бе имало естествено привличане. Сякаш жаждата и възбудата бяха нещо, което никога не бе изпитвала по друг начин. Това изпрати унищожителна вълна от гняв в тялото на Тайбър, която разкъса на две вродения му самоконтрол, заради откритото неподчинение на своята половина.

— Ти ме желаеше и преди — изръмжа той, разярен от това, че тя отрича връзката, която бяха имали някога. — Тогава не те бях целувал, Рони. Преди белега, преди целувката, ти все пак ме искаше.

Предизвикваше я да отрече, взирайки се надолу към нея. Молеше се да не го направи, защото знаеше, че ако се опита, контролът му ще се пропука.

— Бях дете, не помниш ли? — сякаш светкавица прониза душата му, а болката бе толкова силна, че му прicherня пред очите. — Пораснах бързо, благодарение на теб. Сега или ме изчукай, или тези

тестове да вървят по дяволите, защото имам нужда от душ. Казах ти, че воня.

Тайбър я освободи бавно, но продължи да се взира в нея внимателно от всяко. Тя изглеждаше разгневена, звучеше ядосано, но под аромата на възбудата ѝ, я обграждаше миризмата на страх и болка.

Рони си мислеше колко е трудно да стои пред него, да го мрази само Бог знае за какво, докато той усеща агонията, разкъсваща душата ѝ. Тя беше част от него, повече отколкото знаеше, повече отколкото някога би могла да разбере.

Ръката на Тайбър се протегна и пръстите му докоснаха бузата ѝ въпреки инстинктивното ѝ трепване.

— Ти беше моя, когато беше на единадесет години, беше моя, когато се превърна в жена. Не си по-малко моя сега, Рони — мъжът задържа гласа си тих, докато се бореше да потисне звяра, ревящ да я накара да отстъпи веднага. — Не можеш да го преодолееш, колкото и да искаш, засега. Но няма да те пусна. Не се самозалъгвай за това.

Рони пое дъх бавно и дълбоко. Тайбър можеше да види влагата, блестяща в очите ѝ. Нямаше сълзи, но бяха близо, въпреки че продължаваше да го гледа с презрение.

— Сигурно ти харесва да се самозаблуждаваш, Тайбър. Ако е така, добре. Но аз няма да играя тази игра с теб. Не и този път — гласът ѝ трепна при последните думи.

Тайбър отстъпи предпазливо. Можеше да усети как крехката хватка на контрола му отслабва.

— Ще вземем асансьора за лабораторията — той отказа да коментира изказването ѝ. Остави я да вярва в това, което искаше. Засега. — Док ни очаква от един час. Сигурен съм, че не е особено доволен.

Улови леко горната част на ръката ѝ. Имаше нужда да я докосне, без значение колко малък е този допир.

— Няма нужда да ме водиш като дете — гласът ѝ беше нисък, пулсиращ от смесица гняв, възбуда и страх, докато се опитваше да издърпа ръката си от хватката му.

— Престани да се бориш с мен, по дяволите — Тайбър се обърна към нея и я притегли към себе си, позволявайки ѝ да почувства ерекцията, която туптеше като възпалена отворена рана. — Откажи се

от това засега, Рони. Остави го да си отиде, преди да направя нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

— Дежа вю! Ще съжалявам ли? — беше го попитала веднъж.

— Вече съжалявам — отсече Рони, трепереща от невъздържаните емоции, които сякаш я разкъсваха на парчета. — Не разбиращ ли, Тайбър? Съжалявам за всичко това повече, отколкото можеш да си представиш.

Мъжът стисна зъби, а от гърдите му прозвуча нежелан предупредителен тътен. Всеки инстинкт, който притежаваше, изкреша, че трябва да ѝ покаже друго, да я принуди да признае, че не само хормонът причинява тази нужда, че това не е нещо, за което сърцето и душата ѝ да съжаляват. Животното ревеше за подчинение, а човекът крещеше дори за повече.

— Един ден — изръмжа той тихо, — ще признаеш друго, Рони. Моли се, бейби, да не ме предизвикаш прекалено много, за да успея да чуя думите ти. Аз не съм някое от онези възпитани малки момченца, които си използвала досега. Аз съм шибаната ти половинка, и, за Бога, в момента поставяш на изпитание границите на търпението ми. Престани, преди да нараня и двама ни.

В очите на Рони проблесна страх. Тайбър благодари на Бог, че тя замълча, когато я освободи бавно, и че не се възпротиви, когато отново улови горната част на ръката ѝ и я преведе през стаята. Защото ако го направеше, той имаше чувството, че ще ѝ покаже повече отколкото и двамата искаха тя да види от животното.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Колко точно игли притежавате? — попита остро Рони, когато Док Мартин вмъкна още една във вената ѝ и започна да изтегля кръв.

Кожата ѝ тръпнеше, докосването беше толкова противно, че ѝ се искаше да повърне направо върху чистия под под малката кушетка, на която бе седнала.

— Няколко кутии всъщност — каза той сухо, като изтегли иглата, след това погледна надолу към нея с доброта, която предизвика сълзи в очите ѝ. — Знам колко е трудно това за вас, госпожице Андрюс. Обещавам, че ще се опитам да побързам.

Рони погледна към Тайбър, който стоеше подпрян на стената до вратата. Беше напрегнат, изражението му бе диво, когато се взря в нея с гладна ярост.

— Не бързайте. Имам много кръв — младата жена пое дълбоко дъх, решена да премине през това. — Е, кажете ми, разполагате ли вече с лекарство?

Тайбър изръмжа. Докторът го погледна малко тревожно, макар че Рониолови потиснатия му кикот.

— Няма такова, за което да знаем — той най-накрая се отмести, давайки ѝ възможност да си поеме въздух, който не мирише на мъж. — Провеждал съм всяко проклето изследване, което мога да се сетя. Сега върху това работят повече от дузина учени. Единственото решение е зачатие.

— Как ли пък не! — Рони позволи на целия насиран гняв и страх да прозвучат в краткото възклициране. — Трябват ми моите противозачатъчни таблетки. Вече пропуснах една — това бе единственото решение. Беше ги вземала преди, за да поддържа месечния си цикъл редовен, но сега се нуждаеше отчаяно от тях. — Вие сте лекар, доставете ми ги.

— Не вършат работа — Док поклати глава, когато Тайбър изръмжа, един нисък, опасен звук, който разтърси тялото ѝ не от страх, както би трябало, а от възбуда.

— Моля? — Рони повдигна вежди, борейки се с шока. — Какво, по дяволите, искате да кажете с това? Добре, дайте ми Депо-провера или спирала. Не ми пука, но направете нещо.

Беше изключено да има дете. Тя нямаше намерение да забременява, нито от Тайбър, нито от когото и да е, особено на фона на опасността, която Рони започваше да осъзнава, че се крие извън имението. Тайбър и семейството му бяха работили усилено, за да се защитят.

— Депо не действа — докторът напъха един тампон в устната ѝ кухина и го завъртя бързо, почти запушвайки устата ѝ.

Рони прокара пръсти през косата си, когато той се отмести, борейки се с надигащата се паника и с болката, разяждаща тялото ѝ. Чувстваше се така, сякаш всяка кост и мускул в тялото ѝ изгаряха и изпъльваха вътрешностите ѝ с топлина.

Пот ороси тялото ѝ и без значение колко се бореше, Рони не можеше да сдържи леките унищожителни тръпки, които я атакуваха.

— Трябва ми вагинална проба — гласът на доктора беше нисък и изпълнен с разкаяние. — Съжалявам. Знам, че не е лесно.

Тайбър се приближи.

— Отдръпни се, Тайбър — Рони беше изумена от яростта, която отекна в заповедта ѝ. — Ако се приближиш до мен, ще забия някоя от тези проклети игли в черното ти сърце.

— По дяволите, Рони, не можеш да го направиш сама — възрази мъжът. — Само се опитвам да ти помогна.

— Помогна ми достатъчно — подигра се тя. Пое няколко пъти дълбоко и успокояващо дъх, преди да се обърне отново към доктора. — Защо е толкова трудно? — попита го момичето. — Кажете ми какво по дяволите, става с мен, преди да направите нещо. Чувствам се така, сякаш огнени мравки разяждат вътрешностите ми и ми писна от това.

Можеше да се справи, уверяваше се тя, докато гледаше Док, запазила яростното си изражение. Нито той, нито Тайбър щяха да се откажат, освен ако не им се противопоставеше решително или не ги заплашиш с физическо насилие.

Док Мартин въздъхна нетърпеливо.

— Млада госпожице, нека първо приключват тези изследвания.

— Докоснете ме и няма да можете да ходите в продължение на дни — Рони изви крака си назад, докато той го гледаше предпазливо.

— Искам отговори, преди да напъхате в мен още една игла, тампон или какъвто и да е следващият инструмент за мъчение в този момент — със сигурност не ѝ харесваше външният вид на този проклет метален предмет, който той държеше в ръката си.

— Рони, казах ти какво става — Тайбър пристъпи напред.

Младата жена обърна бавно глава и го погледна с цялата насибрала се ярост, бушуваща в тялото ѝ. Тайбър отново спря, този път само на крачка от кушетката.

— Чифтосването направи връзка — каза му тя с фалшива сладост, преди да се обърне отново към доктора. — Отговорете ми. И на английски, ако обичате — подигра се Рони, защото не желаеше да се мъчи да разбере какъвто и да било медицински жаргон, който той използваше.

— Накратко — въздъхна възрастният мъж. — Засега тялото ти е пристрастено към хормона, съдържащ се в слюнката, както и в сперматата на Тайбър. Ефектите са интензивни, водят до много силно страдание и болка, които си отиват само след... тъъ... след като връзките са постигнати — той се изчерви пред шокирания ѝ поглед. — Най-доброто, което бяхме в състояние да разберем, бе, че това е естественият начин за осигуряване размножаването на видовете. Обикновено, незначителното количество нормална сперма, което мъжете Породи притежават, ги прави почти импотентни. Но хормонът те инфицира и принуждава тялото ти да овулира на всеки три дни. За да гарантира осигуряването на потомство, той подсилва нормалната възбуда до такова ниво, че да не може да бъде пренебрегната.

Рони прокле собствената си упоритост. Можеше да усети как кръвта се оттича от лицето ѝ, докато стомахът ѝ се преобръща, а умът ѝ се бори да отхвърли диагнозата.

— И завършва с бременност? — гласът ѝ беше едва доловим, когато се опита да проговори.

— Симптомите напуснаха Меринъс при зачеването — съгласи се Док, а гласът му бе изпълнен със съчувствие. — Това нещо, досега като че ли се е проявило само при една жена — естествена половинка, в случая с Калън и Меринъс. Никога не се е случвало преди.

Рони притисна с ръце корема си, прегльщайки тежко, отказвайки да си позволи да повърне.

— Направете така, че да не се забременея — изрече тя с треперещ глас.

— Рони... — протестът на Тайбър беше игнориран.

Тя погледна към доктора, борейки се с яростта, надигнала се рязко в нея. Не би позволила това. Не можеше.

— Не ме интересува какво трябва да направите или как, но го спрете.

* * *

Тайбър стоеше неподвижен, отказвайки да говори, въпреки болката, заседнала в гърдите му. Можеше да усети ужаса, потрепващ в гласа ѝ, болката, която я разтърсваше, и би дал собствения си живот там и сега, ако можеше да я предпази от това. Не можеше да понесе силната агония, вибрираща в гласа ѝ. Бог да му е на помощ, би дал всичко, за да върне времето назад, да премахне белега и по някакъв начин да направи всичко това по-лесно за нея.

— Съжалявам, Рони — гласът на Мартин отекваше от собственото му съжаление. — Ако можех да направя нещо за теб, бих го сторил. Спиралата няма да свърши работа. Тялото ти ще я отхвърли. Хормонът влияе на всеки орган, за да осигури зачеване. Същото е и при Депо и противозачатъчните хапчета. Не сме открили начин за предотвратяване на това. Не още.

След това Рони се обърна към Тайбър. Душата на младия мъж се разкъса от болка, когато я погледна в очите. Те бяха дълбоки, тъмни езера от нещастие. Всеки животински инстинкт вътре в него настояваше, че трябва да я защити. Рони беше ужасена, а Тайбър нямаше представа как да ѝ помогне.

Той пристъпи към нея, преди тя да успее да проговори, едната му ръка се заплете в разбърканите кичури на косата ѝ, а другата я придърпа по-близо. В този миг Тайбър прокле собствената си душа. Устните му превзеха нейните, езикът му проникна в устата ѝ, принуждавайки я да го приеме, въпреки инстинктивния ѝ импулс да го отхвърли.

Рони никога нямаше да го направи, докато всичко вътре в нея настояваше за него, хормонът атакуваше не само съзнанието ѝ, но и

тялото. Ръцете ѝ уловиха раменете му, а от гърлото ѝ се откъсна тих скимтящ звук. Но езикът ѝ погали неговия, устните ѝ се впиха в неговите, въздишката ѝ се превърна в ридание.

Тайбър я държеше здраво, успокояваше я, укротяваше инстинктивното отхвърляне на тестовете, които докторът трябваше да направи. Когато той се отдръпна назад, очите ѝ бяха станали почти черни от емоциите, пълни със сълзи и замъглени от възбуда.

— С живота си, Рони — обеща ѝ той. — С всичко, което съм, кълна ти се, ще защитавам теб и всяко дете, което произлезе от това. Каквото пожелаеш, ще ти го дам, бейби, Бог ми е свидетел. Всичко, за да компенсирам това, което ти причиних.

Тайбър едва успяваше да сдържа собствените си сълзи. Той, който никога не плачеше, който се бореше с чувството, откакто за първи път бе разбрал за ефекта му върху него. Щеше да ѝ даде всичко, което поискаше, само да може да облекчи болката, която знаеше, че разкъсва душата ѝ.

Ръцете на Рони се стегнаха около него, лицето ѝ се притисна към гърдите му. Раменете ѝ потръпваха, докато се бореше с риданията си. Тайбър затегна хватката си, сведе се защитнически над нея и я залюля. Мразеше се с всяка клетка на тялото си.

Най-накрая Рони пое дъх дълбоко и силно. Ноктите ѝ се бяха впили в гърба му и той можеше да усети влагата от сълзите ѝ по тениската си.

— Без повече тестове — прошепна тя.

— Тайбър, трябват ми тези изследвания. Всичко, което направихме с пробите на Меринъс...

Тайбър изръмжа от ярост. Главата му се обрна и погледът му се впи в доктора, докато се опитваше да я предпази от още болка.

— Само един тампон — настоя Мартин. — За Бога, това не е само за нея, Тайбър. Това е бъдещето.

Младият мъж се напрегна, възнамерявайки да я издърпа от масата и да избяга от стаята.

— Не. Той е прав — ръцете ѝ се стегнаха около него, когато раменете му потръпнаха под нея. — Прав е. Мога да го направя. Мога — каза тя, но не отслаби хватката си.

— Ще те държа, бейби — Тайбър я свали бавно върху кушетката и това напомни на Шера, как Калън бе правил същото за Меринъс. —

Просто се дръж за мен, Рони. Аз няма да те пускам.

* * *

Беше истински ад. Рони опитваше да сдържи виковете си, докато всичко в нея протестираше срещу докосването на доктора, срещу тестовете му, срещу успокояващия му глас. Тя знаеше, че оставя дълбоки белези по гърба на Тайбър с хватката на пръстите си, но не я интересуваше. Или това, или да крещи. Това или да се бори да се освободи.

Младата жена дишаше тежко и дълбоко. Можеше да го направи. Не беше човек, който се предава лесно. Можеше да се бори. Беше забравила, че е изминала една година от бягството на Тайбър. Знаеше как да се сдържа, когато страхът забие нокти в стомаха ѝ като звяр.

Една секунда в даден момент. Една минута. Един час. Това я беше спасило преди. Щеше да разсъждава по-късно, когато болката утихнеше, когато ужасът намалееше и съзнанието ѝ възприемеше бързата промяна, която бе настъпила в живота ѝ. След това щеше да намери безопасно място. Тогава би могла да мисли.

— Остави ме отново и ще те убия — Рони трепна силно, когато докторът използва дяволските си инструменти, за да я прегледа. — Кълна се в Бога, Тайбър. Може да не съм достатъчно жена за теб, но ако ме изоставиш след това, ще те накарам да си платиш. Ще изтръгна черното ти сърце от гърдите ти с голи ръце, а после ще нарежа пениса ти на толкова много малки парченца, че никога да не можеш да ги намериш всичките.

И щеше да го направи, обеща си тя, докато потискаше писъка, който напираше да се освободи от гърлото ѝ. Рони можеше да усети напрежението на Тайбър, гневното ръмжене, излизашо от гърдите му, покровителствената, здрава хватка около тялото си. Засега той беше неин. Щеше да мисли за бъдещето, когато му дойдеше времето.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Ще приема, че си бременна — Рони се опитваше да запази гласа си спокоен, когато спря до малката стъклена маса, на която седеше Меринъс, на задната тераса на къщата. — Какво следва? Какво трябва да очаквам с нетърпение?

Рони се бе измъкнала от спалнята веднага щом Тайбър излезе навън след още един безумен, изпълnen със страст час в леглото му. Изкъпа се, преоблече се в дадените й назаем дънки и отново с една от ризите на Тайбър и тръгна да търси единствената друга известна Котешка половина.

Меринъс наблюдаваше как строят висока ограда на около акър от покритата веранда. Изражението й беше замислено. Мъжете работеха над високата три метра и шейсет сантиметрова барикада, простираща се от стълб до стълб, с почти фанатична енергичност, сякаш нищо не бе по-важно от поставянето на стоманената преграда.

— Знаеш ли — каза Меринъс тихо, като въздъхна с болезнено съжаление, — това имение беше толкова красиво, когато го видях за първи път. Величествено, елегантно, въпреки ужасните експерименти, провеждани в сградите, които са се намирали там, където работят тези хора сега. Всичко беше спокойно, сякаш голямата му изисканост го дистанцираше от отвратителните неща, които са практикували собствениците му.

Меринъс потропваше неспокойно по стъкления плот с прекрасно оформения си маникюр.

— Погледни го сега. Огради навсякъде. Дивите животни се озоваха на свобода и всяка вечер се опитват да разбият защитата, която Калън се старае да създаде. Копелетата никога няма да спрат, докато не се унищожат едно с друго в своето безумно нещастие. Като бесни кучета са.

С всяка дума гневът пулсираше и тупаше в гласа й. Обърна глава и погледът ѝ яростно срещна този на Рони.

— Да, бременна съм от човека, за когото охотно бих дала живота си, за да се спаси, Рони. Човек, който се е изправял пред повече ужас, отколкото ти можеш дори да си представиш през целия си живот. Денем той се изправя пред по-лош кошмар. Нощем се събужда облян в пот, след като е сънувал, че детето и аз сме били отвлечени. Кой страда повече? Аз, която Калън защитава? Или той, който се страхува от нещата, които ще се случат?

Осъзнаването пулсираше в гласа на Меринъс като скрита болка. Любовта ѝ към Калън звучеше във всяка дума. Страхът ѝ за него и нероденото им дете беше като жив огън в очите ѝ.

— Според мен и двамата страдате. Ти не звучиш така, сякаш не знаеш за опасностите или последствията, Меринъс — Рони наклони глава на една страна, докато кафявите очи, които я гледаха, я стопляха само незначително.

— Аз не, но ти да — Меринъс махна с ръка към свободното място срещу себе си. — Изпий едно кафе с мен. Без кофеин, за съжаление — устните ѝ се извиха с нотка на самоирония. — Толкова ми липсва кофеина — последните думи се откъснаха с почти възхитителна жажда за нещо, което дори нямаше вкус.

— Безкофеиновото кафе не те напряга — Рони сви рамене, заемайки мястото. — И каквото и да е това, което тези мъже причиняват на тялото ти, кофеинът само го влошава. Разбрах го, след като Тайбър реши да ми направи онова маркиране.

— Маркиране? — Меринъс се разсмя и част от напрежението изписано по лицето ѝ изчезна. — Тази дума е доста подходяща. Но, по дяволите, нека поне да ни е забавно.

Рони зърна пламъка в очите на другата жена. Погледът ѝ се бе смекчил от спомените, устните ѝ се извиха, сякаш това ѝ носеше утеха.

— Ти не... изгаряш ли вече? — попита Рони колебливо, чудейки се дали някога ще може да живее отново без присъствието на Тайбър и да не я боли за него.

— О, горя — Меринъс се облегна назад в стола си, а погледът ѝ отново се насочи към мъжете, които работеха. — Но сега е естествено, Рони. Желаех Калън още, когато той беше само една снимка, история, човек, който е страдал. Исках го така, както нищо друго досега в живота си. Непреодолим импулс. Нужда, която не може да бъде отхвърлена. Хормонът само ме предпазва от отхвърлянето. Като се

замисля, това стана, след като го приех и осъзнах, че наистина сме част един от друг. Не беше нещо, което да почувствам като принуда.

Рони погледна настрани. Не желаеше ли и тя Тайбър по същия начин? Още откакто бе на единадесет до мига, в който душата ѝ се разкъса с онова писмо, което той ѝ бе изпратил, не беше ли мечтала за него, желала, обичала?

— Бях на погребението на Дейън — прошепна тя, спомняйки си колко отчаяно бе искала да отиде при Тайбър тогава, да облекчи мъката, която се четеше по лицето му. — Беше след като Тайбър ме маркира. Но си спомням колко ужасно страдах за него, не сексуално, а защото можех да видя неговата болка.

— Смъртта на Дейън промени всички тях — каза тихо Меринъс.

— Не знаеш какво се случи с него, нали?

Рони кимна колебливо.

— Бил е убит, докато те е спасявал...

— О, не — поклати глава Меринъс, а тонът ѝ бе суров. — Това казахме на медиите, Рони. Дейън умря от ръката на Калън, когато се опита да ме убие. Той уби Мария преди години, защото тя почти е била убедила Калън да се свърже с пресата, и бе решил да убие и мен поради същата причина.

Рони бе склонна да ѝ повярва, дори чутото не я шокира особено. Дейън не беше съвсем нормален. В деня, в който ѝ бе донесъл писмото от Тайбър, той я бе притиснал към стената на спалнята над гаража. Дъхът му бе учестен, очите му горяха от похот, докато ѝ предлагаше да я обучи така, че да отговаря на изискванията на Тайбър.

— Когато ми донесе бележката от Тайбър, убеждавайки ме, че не ме иска, Дейън се опита да ме нападне — прошепна момичето. — Почувствах се така сякаш ножове се забиват в кожата ми, когато ме хвана. Никога не ме е боляло толкова много.

— Бележка от Тайбър? — Меринъс се наведе напред, клатейки глава объркано. — Знам, че двамата сте имали история, но не бях наясно каква е.

Рони стисна пътно устни, преди да ги оближе нервно. Никога не беше казвала на друг човек какво се бе случило. Накратко и с горчивина, тя разказа на Меринъс цялата история, включително и участието на Дейън в нея.

Беше обидно, да си спомня колко много е зависила от Тайбър през годините, знаейки, че той ще я спаси, ще се погрижи за нея, вместо да я накара да се справя сама. Обаче беше научила, че може и сама. Беше живяла и работила, и лека-полека бе взела живота си в собствените си ръце. В момента, този малък мехлем за самочувствието ѝ, беше много желан.

— Не съм виждала Тайбър след това — завърши тя, въздъхвайки дълбоко. — Не и преди да скочи от онзи проклет хеликоптер и да направи ситуацията още по-лоша. Сега трябва да премина през това и най-малкото трябва да разбера какво, по дяволите, става, Меринъс. Ужасена съм, защото тялото ми ме обвързва с човек, който може да ме унищожи. Човек, който ме унищожи.

— Уау — Меринъс въздъхна тежко, прокарвайки уморено пръсти през косата си. — Какво ще правиш? — попита я. — Това не звучи като Тайбър, Рони. Познавам го. Той никога нямаше да те докосне — тя направи кратка пауза, — ако не умираше за теб. Но желанието му да те защитава щеше да е по-силно от глада, който го движи. Който би могъл да го накара да реагира по-болезнено.

— Това извинение не помага много — Рони поклати глава, знаейки, че Тайбър наистина е способен да я защити.

Беше го показал в лабораторията на доктора. Гласът му бе дрезгав, тялото му толкова стегнато, толкова изпълнено с ярост, че трепереше заедно с нея. Тонът му беше с един тътнещ, примитивен звук, думите едва се разпознаваха, когато ѝ обеща всичко, което можеше да се сети, в замяна на това, което ѝ бе сторил.

— Искам да му вярвам, Меринъс — прошепна тя огорчено. — Имам нужда от повече от проклетата пристрастеност към спермата или целувката му. Искам любовта му...

Меринъс бавно се отпусна назад в стола си.

— Със сигурност ти го е казал — тя поклати глава. — Рони, той трябва да те обича, в противен случай този хормон нямаше да действа така, както сега.

Рони я дари с подигравателен и малко гневен поглед.

— Щях ли да се притеснявам, ако ми беше казал, че ме обича?

Очите на другата жена се присвиха.

— Задници. Кълна се в Бога, че всички мъже са твърдоглави, упорити, изключително тъги задници. Кълна се, че всичко, от което се

нуждаят, е да бъдат... — Меринъс подскочи, когато дървото избухна на няколко сантиметра от лицето ѝ, а парчетата засегнаха бузата и слепоочието ѝ.

— Стрелба! — изкреша Рони, скочи на крака, отстрани масата от пътя си и бутна Меринъс на пода на верандата, а изстрелът изгори рамото ѝ. — Тайбър! — изкреша името му толкова силно, че звукът извибрира около тях. — Стрелба!

Мъжете закрещяха, ревът на лъв отекна в главата ѝ. Лъв? Господи, дали беше един от Котешките породи или истински лъв? Със сигурност звучеше като истински. На сантиметри от нея се пръсна цимент, образува се дупка в пода. Рони изтласка Меринъс дълбоко в сенките на верандата зад съмнителната защита на купчина дърва, наредени отстрани. Нямаше шанс да стигнат до вратата, а ъгълът на стрелбата не позволяваше да се доберат до другата страна на къщата.

— Тайбър! — крясъците на Рони се присъединиха към неистовите викове от двора.

— Имаме повален! Един повален!

Рони се обърна да погледне към двора, видя разпръсването на работниците, един от тях носеше раненият на гърба си, докато тичаха към навеса. Бяха много малко.

Тогава ги разтърси стрелбата. Тракането на автоматичните оръжия, единичните резки изстрили на револверите. Дървесина и цимент се разхвърчаха отново около тях, докато Рони защитаваше отпуснатото в безсъзнание тяло на Меринъс.

Можеше да помирише собствената си кръв, усещаше разкъсващата болка в рамото от куршума, пробождащ плътта ѝ, докато лежеше върху Меринъс в опит да предпази жената от смъртоносните малки оловни късчета, които можеха да навредят на нея или на детето, за което тя говореше с такава нежност.

Мъжете бяха навсякъде, но никой не беше достатъчно близо, за да стигне до тях и да издърпа изпадналата в безсъзнание жена на безопасно място. Рони преглътна риданието си и изкреша отново името на Тайбър, когато друг залп от изстрили попадна прекалено близо. Тя усети как дървото отстрани на верандата се разкъсва точно над главата ѝ и се посипва върху косата ѝ. Изви гърба си защитнически над другата жена.

— Рони! — нищо не звучеше по-приятно от гласа на Тайбър в този момент. Тя вдигна глава, наблюдавайки го изумено как прескача ниската каменна стена, разделяща двора, където до преди малко се трудеха работниците. В ръцете си носеше смъртоносен мощен автомат М-16 и стреляше над главите на бягащите работници в посоката, от която идваше вражеският огън.

В същото време, ужасяващият рев, който бе чула по-рано, се разнесе отново. Калън прескочи оградата зад Тайбър, но беше невъоръжен, изражението му беше диво, яростта отекна в животинския рев, когато погледът му попадна върху припадналата жена.

Едновременно с това задната веранда се превърна от убежище, в капан. Котешките породи, мъжки и женски, застанаха между верандата и опасността, оръжията гърмяха, а Тайбър и Калън се хвърлиха към тях.

Тайбър грабна Рони ѝ с прилив на сила, която я изуми, я изправи на крака и двамата се хвърлиха към отворената врата на кухнята. Калън беше на не повече от секунда зад тях.

— Док! — разяреният, отчаян вик на Калън отекна през къщата, той сякаш прелетя покрай тях, носейки изпадналата в безсъзнание жена в ръцете си.

— Ранена ли си? — Тайбър тичаше зад него, почти носейки Рони, докато я завлече по-навътре в къщата.

— Не...

— Мамка му, лъжеш ме! — той сигурно бе видял кръвта. — Хайде. Долу. Там ще бъдем в безопасност.

Безопасност. Главата ѝ бе замаяна, рамото ѝ пулсираше ужасно, а всичко, което искаше да направи, бе Тайбър да я хвърли на пода и да я чука, докато започнеше да крещи. Рони простена примирено. С това темпо, щеше да бъде бременна, преди да изтекат три дни. И нямаше да има повече възбуда, нито обвързване, а Тайбър щеше да изчезне отново. Както преди.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Е, вече беше официално. Морфинът изобщо не облекчаваше възбудата на чифтосването. Но поне симптомите станаха малко по-поносими. Добрият доктор успя да прегледа рамото на Рони и повърхностната рана бързо, докато всички внимателно държаха под око Меринъс.

Другата жена най-сетне се събуди. Беше само натъртена. Силата, с която дървото я бе ударило по слепоочието, просто я бе изпратила в безсъзнание за известно време. Имаше леко кървене, но нямаше усложнение, както докторът бе съобщил. Калън обаче не искаше да чуе. Той стоеше до малката болнична кушетка, тялото му се бе надвесило над леглото, а ръцете му обгръщаха съпругата му и я държаха закрилнически. Големите му ръце докоснаха разбърканата ѝ коса, гърба ѝ, леката издутина на корема, докато Док ги уверяваше, че бебето е добре.

Гласът на Калън беше накъсан, дрезгав от емоции, докато Меринъс се опитваше да успокои яростта, пулсираща в тялото му. На два пъти тя бе принудена да изхленчи, с един доста фалшив звук от болка, за да го задържи да не се втурне навън, когато пристигна новината, че нападателите са били задържани. Двама мъртви и един ранен. Док Мартин още не бе прегледал наемника, заключен в една от празните бараки за инструменти.

— Въпрос на приоритети — беше казал той спокойно, когато Меринъс го попита за клетвата, която бе дал. — Освен това, ако този човек умре, ще има други, които да заемат мястото му.

В гласа на възрастния мъж имаше толкова непримирима омраза, че Рони потръпна от силата ѝ.

Тайбър беше говорил много малко. Държа я, докато превързваша рамото ѝ и още не бе помръднал и сантиметър от нея, докато тя лежеше по корем и се бореше срещу изтощението и възбудата. Той ухаеше толкова дяволски хубаво, а беше така уморена.

— Отведи съпругата си в леглото, Калън — каза най-накрая Док уморено. Когато главата на Калън се надигна, тялото му все още трепереше. — Тя трябва да си почине, а ти да се убедиш, че всичко е наред. Опасността премина засега. Същото се отнася и за теб, Тайбър — той се обърна към Рони. — Отведи я на горния етаж и се погрижи за нея. Утре ще има достатъчно време да се тревожим за другите неща.

Раменете на Мартин бяха отпуснати, гласът му бе уморен и изпълнен с толкова тъга, че Рони искаше да заплаче заради него. Отдръпвайки се от леглото, Калън се надигна от стола, който беше придърпал към Мерињъс и тръгна бавно към Рони. Щом погледна в очите му, тя разбра, че той е човек, срещу когото никога не би искала да се изправя.

Златистокафявите ириси бяха почти кехлибарени, блестящи от животинска свирепост, и тя бе уверена, че не би се поколебал да убие.

— Знам, че не мога да те докосна — въздъхна той, като се приближи, застана на едно коляно пред нея и я погледна. — Знам какво направи, когато закри тялото й със своето собствено. Докато тичах към проклетата веранда, моите хора ми го казаха, макар да им се наложи да крещят. Ако можех да те прегърна, бих го направил. Ако имах богатство, бих ти го дал. Ако имах нещо, с което да ти покажа благодарността си, за това какъв огромен подарък ми направи, спасявайки живота й, тогава то щеше да бъде твое.

Гласът му беше тих, треперещ от всичките насьбрали се емоции, с които се бореше.

— Морфинът е прекрасен малък наркотик — прошепна Рони съзаклятнически, лъжейки през зъби. — Дори не почувствах угрizение, докато Док превързваше раната ми. Можеш да ме прегърнеш, ако искаш.

Лека усмивка изви устните му.

— Още си малкото дяволче, което винаги си била — каза Калън нежно, поклащайки пръст към нея. — Аз знам по-добре. Можех да подуша болката ти, докато Док обработваше раната ти, и това разъяснява душата ми, като знам какво се е случило. Тя щеше да бъде беззащитна... — мъжът прегърна мъчително.

— Мерињъс е добре — Рони разбра, че се чувства леко замаяна от лекарствата, когато дари Калън с фалшиво намръщване. — Но искам пистолет, веднага. Знам как да го използвам — мъжът кимна

твърдо и дори не погледна към Тайбър, за да види дали е съгласен, както тя очакваше. — Пистолет или пушка?

Рони усети тръпка на удоволствие.

— Пушка. Като на Тайбър.

Той изстена зад нея.

— Ще имаш нужда от уроци — промърмори Калън, клатейки глава към нея. — Нека Тайбър те научи да я използваш и е твоя. Ако искаш, можеш да си избереш своя.

После се изправи на крака, а в очите му проблясваше малко веселие.

— Само не стреляй по него, става ли? Той има и добри страни.

— Сигурна съм, че има — провлече младата жена. — Просто не съм ги открила все още. Обещавам да ги потърся, преди да взема твърдо решение да му откъсна главата.

— Благодаря, приятелю — каза саркастично Тайбър. — Оценявам помощта ти.

Калън му намигна.

— Да. Пак заповядай, синко — той потисна смеха си, когато погледна над главата на Рони към другия мъж. — Имам доверие в теб, въпреки това. Сигурен съм, че можеш да я убедиш да те остави жив, поне за известно време.

Тайбър изсумтя, но Рони се отегчи от мъжкото им забавление.

— Имам нужда от баня — тя се измъкна от леглото и изprobва дали краката ѝ ще я издържат. — И храна. Имам нужда от храна. Пица определено е подходяща за тази ситуация.

Тайбър ожесточено я грабна на ръце и бързо прекоси стаята.

— Мога да ходя — въздъхна Рони и обви ръце около раменете му, наслаждавайки се на кратката почивка от притесненията, които наркотиците ѝ бяха осигурили.

— Разбира се, че можеш — той погледна надолу към нея, устните му бяха толкова влудяващи, когато се извиха в усмивка. — Но на мен ми харесва да те нося.

Той винаги я носеше, при всяка възможност, припомни си тя. Беше я носил, когато я откри за първи път, свита в нощта, ужасена от звуците на мрака и от мъжете, които я бяха прогонили от дома ѝ. След това, го бе правил всеки път, когато му се предоставеше възможност.

— Имаш ли никаква представа колко добре те чувствам в ръцете си? — попита Тайбър, докато се изкачваше бързо по стълбите към апартамента, в който я бе направил своя.

Ритна вратата, за да я затвори зад себе си, но не можа да стигне до спалнята. Срина се върху дивана, ръцете му още бяха стегнати и твърди около нея, когато сведе глава и устните му покриха нейните настойчиво.

Рони не искаше този път да бъде само участник. Малко преди това се бе изправила пред смъртта. Беше се сблъскала с мисълта, че всеки един момент тя или Тайбър могат да престанат да съществуват. Не искаше повече да се бори с желанието, крещящо в тялото ѝ. Или това в сърцето ѝ.

Тя се надигна в прегръдките му, пренебрегвайки тихото предупредително ръмжене, докато сядаше в него, обгръщайки кръста му с крака и се взря в изненадания му поглед.

— Мой! — шепотът ѝ, въпреки мекотата, отекващо от чувство за притежание и сила, изпъльващо я сега.

Очите на Тайбър пламнаха. Нефритенозеленият цвят потъмня, а зениците се разшириха, когато пръстите ѝ се спуснаха върху копчетата на окървавената му риза. Памукът, въпреки че Рони бе сигурна, че е достатъчно мек, подразни дланите ѝ, когато ги плъзна по раменете му, след това надолу към първото копче. Разтвори го лесно.

— Рони — мъжът прогълътна мъчително, дрезгавият му глас отекващо от напрегната емоция.

— Ти ме маркира — каза му тя тихо и решително. — Но не го направи в деня, когато притисна устата си към шията ми, Тайбър. Маркира ме, когато бях на единадесет години и ме отнесе към безопасността. Когато бях на шестнадесет и ти организира първото ми парти за рожден ден. Когато постави онази лека, напълно невинна целувка върху устните ми. Маркираше ме по малко всеки път, когато те погледнеш, всеки път, когато ме докоснеше. Сега, аз ще маркирам теб.

Тя отмести ризата от гърдите му, по широките рамене, и притисна устата си към мястото, където се срещаха рамото и шията му. Ухапа го там, по пътния, пулсиращ мускул. Не толкова силно, че да пусне кръв, но достатъчно да накара тялото му да се стегне, бедрата му

се извиха и настаниха пениса му в гнездото на бедрата ѝ, а ръцете му приковаха ханша ѝ с невероятна сила.

Рони слезе надолу, облиза мястото, вкусвайки го с върха на езика си, засмука го дълбоко, повтаряйки еротичните, заредени с чувственост ласки, с които я бе дарил преди много месеци. Ефектът върху него изглежда не бе по-различен, отколкото върху нея.

Тайбър разкъса ризата от гърба ѝ, докато вниманието на младата жена остана приковано върху стегнатата плът, която галеше със сила, варираща между болка и удоволствие. Накъса плата, след това го отстрани от тялото ѝ, преди пръстите му да се преместят към прилепналите ѝ дънки.

— Свали ги — гласът му беше див, тътнецъ, докато теглеше дрехата от ханша ѝ към средата на извивката на седалището ѝ.

От Рони се откъсна мек звук на удоволствие, когато ръцете му се мушнаха под дънките и уловиха заоблената плът, а пръстите му се огънаха срещу твърдите мускули, докато я придърпваше грубо към покритата си мъжественост.

Младата жена не бързаше и нямаше намерение да му позволява да я форсира. Искаше да го докосне, да го вкуси, за да разбере, че той е в безопасност в прегръдките ѝ и това не е просто поредният отчаян сън.

— Убиваш ме — Тайбър вече се задъхваше, главата му се наклони на една страна, давайки ѝ пълен достъп до силната линия на шията му.

Рони осъзна, че никога не се е чувствала толкова уверена или силна, толкова чувстваща, каквато беше в този момент. Той беше безпомощен под докосването ѝ. Дрезгави стонове выбирираха в гърлото му, всеки мускул беше напрегнат, ерекцията му се триеше отчаяно в материята, покриваща горещата ѝ влажна сърцевина.

Ноктите ѝ се плъзнаха по гърдите му, по опънатата кожа на корема, след това обратно към стегнатите, твърди зърна. Когато се задоволи от това, че е оставила поне малък белег по грубата му кожа, тя пусна плътта, която държеше и прокара езика си бавно по шията му. Ухапа го леко под твърдата линия на челюстта, след това продължи да ближе надолу по гърлото му, усещайки огъването на кожата, когато той прогълътна мъчително.

— Обичам вкуса ти — Рони се отдръпна от еротичните, погубващи разума движения на пениса му, притискащ се към женствеността ѝ. — Толкова необуздан и див. Мога ли да те опитомя, Тайбър?

Краткият, остьр смях, лишен от веселие, беше едно възклициане от първична страст, докато той се опитваше да ѝ отговори.

— Ти вече го направи. Преди години.

— Ммм. Моя собствена дива котка. Мога ли да те погаля? Или ще ме погълнеш, преди да успея да ти покажа всички начини, за които съм мечтала да ти доставя удоволствие?

Клепачите му бяха полуспуснати, очите му блестяха от толкова зашеметяваща топлина, че можеше да сгрее всяко кътче на душата ѝ. В този момент, в този малък промеждутьк от време, нищо или никой не съществуваше в света на Тайбър, освен тя. Рони почти достигна връхната точка, само от опияняващата мисъл, че има такава власт над него.

— Покажи ми — прошепна мъжът, въпреки че гласът му бе толкова измъчен, колкото би бил на всеки човек.

Тя го дари с бавна, преднамерено провокативна усмивка, поглеждайки го изпод полуспуснатите си клепачи. Наблюдавайки го внимателно, предизвикателно, Рони бавно се надигна от скута му, като пренебрегна животинския звук на протест, който той издаде.

— Стой там — каза му тихо, когато той също понечи да се изправи.

Тайбър се облегна назад на дивана, както бе инструктиран, но тя можеше да види как мускулите му се напрягат, докато всичко вътре в него настоява да я вземе веднага.

— О, толкова контролиран — измърмори Рони доволно. — Чудя се колко дълго можеш да сдържаш цялата тази сила.

— Не много — когато погледът му проследи пръстите ѝ, той стисна ръцете си в юмруци от двете страни на тялото си.

Рони внимателно плъзна презрамките на сутиена по раменете си, борейки се с всеки страх и свян, които биха могли да попречат на насладата ѝ от този момент. Тайбър я бе виждал гола неведнъж и очевидно гледката му харесваше.

Той облиза устните си с едно бавно и гладно движение, когато тя изви ръка зад гърба си, разкопча дантеления плат и го отстрани от

заоблените си гърди.

Зърната ѝ бяха щръкнали и твърди, умоляващи за докосването му. Вместо него, го направи Рони. Като го гледаше, тя ги улови между палеца и показалеца си, подръпваше ги, масажираше ги, докато погледът му потъмня още повече, а изражението му стана по-грубо от силата на възбудата му.

— Аз мога да го направя — преглътна мъчително.

— Знам, че можеш — съгласи се тя, дъхът ѝ секна, когато една светкавица от усещане се изстреля от зърната към влагалището ѝ. — Свали си дънките, Тайбър. Нека да видя дали те възбуджадам — той започна да се надига. — Не. Не се изправяй. Свали ги, докато ме гледаш.

Мъжът се поколеба, очевидно борещ се за въздух, за контрол. Рони отмести ръце от зърната си и плъзна длани надолу към корема си, докато стигна до разтворената предна част на панталоните си.

Тайбър бързо разхлаби своите. Рони му се усмихна в отговор. Обичаше играта, която играеха и се питаше кой пръв ще изгуби контрол. Тя избутила плата и го остави да се плъзне бавно по бедрата, след това надолу по краката ѝ и го изрита. Устата ѝ пресъхна, докато наблюдаваше как Тайбър прави същото.

Беше направила грешка в преценката си. Нито веднъж досега, не бе имала време да разгледа истински изумителния орган, който я докарваше до такива върхове на удоволствие. Но сега го направи.

Той се надигаше до пъпа му, дебел почти колкото китката ѝ, бронзов като останалата част на тялото му и пулсиращ със свой собствен живот. Главичката във формата на гъба, заострена за максимално проникване, се надигаше над по-широката основа и тежък, жилест ствол. Нищо чудно, че я докарваше до лудост с остротата на болката, последвана от възхитително удоволствие. Пенисът му, също както и тялото, беше създаден за издръжливост и точно сега Рони не искаше нищо друго, освен да го почувства вътре в горещата си сърцевина.

Но щеше да почака. Тайбър се взря в нея с предизвикателен блясък в очите, а пръстите му се обвиха около изравнения стълб. Рони облиза устните си, когато започна да се масажира сам, пръстите му се плъзгаха от тежкия връх до основата на пениса.

— Ела тук — прошепна той, гласът му беше мрачен и изпълнен със сексуална настойчивост.

— Не — провлече тя меко и застана на колене пред него. — Казах ти, Тайбър, искам да те галя.

— По дяволите — мъжът трепна, когато Рони се наведе напред и езикът й облиза горещата главичка на ерекцията му.

Бедрата му се извиха, докарвайки пениса до устните й. От гърдите му се откъсна приглушен стон.

— Рони! Господи, бейби — гърдите му се повдигаха и спускаха бурно от ускореното му дишане. По силните му мускули проблесна пот, правеща кожата му да изглежда гладка, топла и жива.

Рони отново близна главичката, бавно и спокойно, гледайки го в очите. Изражението му беше гримаса на нарастваща нужда. Острите кучешки зъби от двете страни на устата му проблясваха зловещо, придавайки му един определено чувствен и опасен вид.

— Рони, няма да го правя — задъха се Тайбър, гласът му бе обтегнат, разкаян, измъчен. — На път съм да изгубя контрол, бейби. Не мога да го понеса.

— Не можеш ли? — тя отмести пръстите му от пътя си и собствената й ръка обхвана набъбналата плът. — Бедното момче. Тогава как ще понесеш това? — устата й покри дебелата главичка, разтвори се над нея и го засмука във вътрешността, а езикът й започна да потрива, гали и дразни изключително чувствителната, твърда пулсираща плът точно под покрития връх.

Гърленото, животинско ръмжене, откъснало се от него, накара утробата й да се стегне, а влагалището й подгизна от влага и топлина. Човекът под повърхността винаги бе стоял контролиран, винаги бе поддържал деликатен баланс в сексуалните им срещи. Рони знаеше, че подмамва животното да се освободи. И не можеше да дочака да му покаже, че в нейно лице е срецидало равностоен противник.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Рони беше красива. Нямаше други думи да се опише мекото сияние на страстта в сините ѝ очи, руменината на желанието по бузите ѝ, червените устни, разтварящи се над ерекцията му. Извънредно красива. Прекалено дяволски невинна и разгорещена за това, което изкушаваше. Но нямаше начин да я отблъсне от себе си.

Тайбър стискаше ръцете си върху възглавниците на дивана, клепачите му се притвориха, докато тя го гледаше с очите на съблазнителка, а тялото му се измъчваше, понеже езикът ѝ продължаваше да примамва първичния шип, скрит точно под кожата, да се разкрие. Можеше да усети присъствието на неестествения израствък. Той туптеше, пулсираше, бореше се да се освободи, макар че Тайбър се опитваше да го задържи. Господи, искаше това да траеечно. От съблазнителните, бавни ласки на устата ѝ, с които тя се справяше изключително добре, много скоро шипът щеше да се появи. Нямаше неистово смукане, нямаше признания, че Рони не се наслаждава от докосването, както Тайбър бе докосвал нея.

— О, да — простена мъжът, когато езикът ѝ се плъзна под пламтящата главичка, галещ и проучващ, изучаващ всяка извивка и възвишение по напрегнатата плът. — Господи, бейби, толкова е хубаво.

Бедрата му се извиха, тласвайки плътта му по-навътре в устата ѝ. Стонът ѝ извибрира около него, пръстите ѝ се стегнаха, когато езикът ѝ се изви и погали, колкото се можеше повече от набъбналия пенис.

Топлината го обгърна, влажна и хълзгава. Езикът ѝ бе като кадифен демон, извиваше се бясно, а устните ѝ бяха стегнато, силно удоволствие. Рай, защото никога не бе усещал нещо толкова невероятно. Ад, защото борбата да сдържи експлозията, надигаща се в скротума му, беше почти повече, отколкото би могъл да понесе.

— По дяволите, Рони — Тайбър усети как потта избива по кожата му, когато пълзящите пипала на удоволствието се обвиха около члена му и стегнаха торбичката под него. Тръпките на усещането

пробягаха по гръбнака му и обгърнаха скалпа му със статична чувствителност.

Изпъшка слабо, когато устните ѝ изтеглиха навън малка част от пътта, която държеше в устата си, погали главичката, след това го измъкна напълно и езикът ѝ се изви по върха. Тайбър се тласна към устата ѝ, стенейки от желание да го обгърне отново.

Малко дразнене. Зъбите на Рони го одраскаха нежно, добавяйки едно по-остро, но не по-малко приятно усещане, преди да го оближе отново. Тайбър не можеше да издържа. Пенисът му тупаше като отворена рана, скротумът му бе напрегнат, пулсиращ от нуждата да се освободи от натрупаната сперма. Шипът под главичката на члена му се огъна, отчаяно искащ да се забие в горещите дълбини на вагината ѝ, докато се изливаше вътре.

Все още не. Тайбър не беше готов да го направи. Искаше да почуства устата ѝ отново. Горещ, течен огън, а езикът ѝ предизвикващ съблазнителна агония. Мъжът вдигна ръце към главата на Рони, пръстите му потънаха в косата ѝ и уловиха копринените кичури, наслаждавайки се на надмощието от властта си над нея.

Той се взираше в предизвикателния ѝ поглед, собствените му присвiti очи бяха като на човек, доброволно предал се на животното в този единствен, неопределен миг. Рони беше негова половинка. Можеше да го предизвика, да го изкушава, но той беше прекалено близо до ръба, за да се съобразява с малките ѝ дразнещи игри. Пламъкът на възбудата в погледа и изражението ѝ му показваха, че това ѝ въздейства също толкова дълбоко, колкото и на него.

— Засмучи го — силното ръмжене бе придружено в бавното пъзгане на пениса му обратно в устата ѝ. Тя го обгърна пътно и с желание, въпреки че се напрегна срещу хватката му, достатъчно да задоволи нуждата, която изпитваше той и да запази надмошието си.

Младата жена простена отново. Звукът отекна около частта от ерекцията, уловена в устата ѝ, и накара цялото копие да запулсира, а скритият шип едва не се появи.

Пронизващите тръпки на удоволствие се изстреляха към тестисите му, а мускулите на корема му се свиха конвултивно от реакция. Мили Боже! Тайбър се тласна бавно в устата ѝ, стиснал косата ѝ в стегната хватка, наслаждавайки се на пътното пъзгане на устните и трепетните докосвания на езика ѝ. И през цялото време я

гледаше. Наблюдаваше как очите ѝ потъмняват, как бузите ѝ хълтват, как устните се плъзгат по пениса му.

— О, да! Точно така, бейби — изпъшка той, поклащайки се бавно напред-назад, всеки мускул в тялото му се напрегна, докато се бореше с освобождението си. — Смучи го, Рони. Засмучи го подълбоко, бейби.

Той се тласна навътре, изпълвайки устата ѝ, опитвайки се да не наруши предела на възможността ѝ да го поеме. Езикът ѝ се притисна още повече към пениса му, дразнеше плътта толкова прецизно, че му се искаше да изреве от удоволствие.

Протестиращият стон на Рони, когато Тайбър се плъзна още малко, го накара да се отдръпне назад със съжаление. Тя можеше да поеме още. Той знаеше, че може. Бог да му е на помощ, нуждаеше се от това.

— Дишай през носа. Отпусни се — задъхваши се мъжът, гледайки в широко отворените ѝ очи, преценявайки дали страхът или възбудата ги кара да блестят. Молеше се да е прав и да е от възбуда.

Той усети как горещите дълбини на устата ѝ се отпускат леко, а езикът ѝ губи част от отчаяната си напрегнатост.

— Дааа — изсъска от наслада. — Можеш да поемеш повече, Рони. Просто се отпусни, бейби. Отпусни се — плъзна се бавно в устата ѝ, докато повтаряше думата. Тя пие още малко. Достатъчно, за да го накара да потрепери, разтърсен от удоволствие, докато гледаше как пенисът му прониква в нея. Господи, колко още би могъл да понесе?

— Още — настоя той дрезгаво, толкова дрезгаво, че за една неизмерима секунда се бори с желанието, бушуващо в него.

Тогава потъна по-навътре, почти до входа на гърлото ѝ. Ето така! Боже, да! Това беше. Сега не можеше да види как пенисът му чука устата ѝ, но усещанията бяха толкова невероятни, че реши, че може да мине и без това.

Тайбър отпусна глава на облегалката на дивана, чукаше устата ѝ с кратки, отчаяни тласъци, звуците на засмукаващата влага го обкръжаваха, каращи го да пъшка при всяко вдишване, докато се бореше срещу оргазма с всяка клетка на тялото си.

— Рони — прошепна отчаяно, неспособен да задържи думите и усещанията, които го разкъсваха. — Боже, да! Смучи го! Смучи ме,

бейби, точно така!

Сега можеше да помирише възбудата ѝ. Беше толкова възбудена, сладкото земно ухание на страстта ѝ обгръщаше сетивата му и го потапяше в него. Стоновете ѝ бяха още една ласка върху пениса му. Пръстите ѝ го обхващаха, галеха ствала, натискащи го отвъд границите на контрола му. Шипът беше жесток, мъчителен трепет, който знаеше, че не може да криеечно. Но все още не. Не искаше Рони да разбира. Не искаше ужаса и отвращението ѝ.

— Достатъчно — Тайбър я отдръпна от себе си, пренебрегвайки протестиращия ѝ вик, борейки се със собственото си желание да се излее вътре в прекрасната ѝ топлина. Влажната прегръдка на устата ѝ беше рай, но той знаеше, че все още не може да ѝ се наслади изцяло.

— Тайбър — гласът ѝ беше един едваоловим, мъчителен звук, който накара ерекцията му да потръпне от примитивно желание.

— Чукай ме, Рони — тя целуваше корема му, езикът ѝ го близеше, докато той я държеше далеч от растягата сила на пениса си.
— Сега. Дявол да го вземе, не мога да чакам, бейби...

Придърпа я обратно в ската си, разтвори краката ѝ над своите, задържа я по-близо, след това я притисна безмилостно надолу към бушуващия си член.

— О, Боже! — викът му се присъедини към нейния, когато намести дебелото си копие в невероятно тесния отвор на влажната ѝ вагина. — Гореща. Толкова гореща. Толкова сладка и хълзгава — той се тласна по-дълбоко, задържайки я, когато тя се изви в ръцете му, опитвайки се да поеме още. Викът ѝ отекна в сумрачната стая.

Влагалището ѝ беше едно менгеме от хълзгаво, мъчително удоволствие. Мускулите се стягаха около него, борещи се да го приемат, да се отпуснат около дебелината, която ги разтваряше. Никога нищо не бе било толкова еротично, толкова изпълнено със страсть и бурна чувственост.

— Поеми го — изръмжа Тайбър, притискайки я по-силно, усещайки прегръдката на протестиращата тъкан и конвулсийте, докато се бореше да го приеме. — Целият, Рони. Сега. Поеми го, бейби.

Тласна се по-твърдо в нея, прониза я, усети как влагалището ѝ се разтяга и го поема, допуска го вътре, докато не зарови всеки пулсиращ отчаян милиметър от пениса си в стегнатата като юмрук хватка на внезапно потръпналата, експлодираща сърцевина.

Това беше прекалено много. Прекалено много топлина, прекалено много нужда, която извираше вътре в него и го измъчваше. Тайбър чу как собственият му вик разкъсва въздуха, усети появата на шипа, изгарящия пулс на spermata си и едва не умря в ръцете ѝ. Нямаше друг начин да се обясни това. Душата му се взриви от върха на пениса, изхвърляйки една емоция, една нужда, един натрапчив глад, толкова плътен, горещ и животворен, колкото spermata, изстреляна към плодовитата, жадна утроба на Рони.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Кога ще ми кажеш какво става с пениса ти? — ленивият тон в гласа на Рони не заблуди Тайбър нито за миг. Можеше да усети стоманената решителност, която се появяваше в повече от половината разговори с нея през годините. Думата „пенис“ прозвуча толкова съблазнително от устните ѝ, че накара тази специална част от анатомията му да потръпне с интерес.

— Хмм, не смяташе, че нещо не е наред с него, когато пищеше и ме драскаше по-рано — изсумтя той и погледна надолу по линията на тялото си, намръщен неодобрително, сякаш това щеше по някакъв начин да смекчи ефекта от думите ѝ.

— Не се опитвай да ме разсееш, Тайбър — Рони беше облегната на гърдите му, а дъхът ѝ беше топла ласка върху кожата му и въздействаше на сетива, които засега бе по-добре да останат в покой.

Той се бе надявал, че ще може да отбягва този разговор още известно време. Помисли си, че би могъл да прояви възмущение. Не всеки ден един мъж бе обвиняван, че има проблем с точно тази част от тялото си. Но Тайбър имаше чувството, че Рони не можеше да бъде заблудена. Инстинктите му го предупреждаваха да бъде много внимателен, когато ставаше въпрос за тази тема или поне в преднамерените си опити да я избягва.

— Кога ще си лягаш? — измърмори той, пренебрегвайки въпроса ѝ, като се излегна назад на възглавницата и затвори очи, решен да спи.

— Не ми отговори — гласът на младата жена беше замислен, но мекотата му предупреди Тайбър, че скоро ще достигне точката на гнева.

Пръстите ѝ танцуваха върху гърдите му, ноктите ѝ го драскаха леко, той знаеше, че възглавничките на пръстите ѝ усещат малките косъмчета, покриващи тялото му. Почти незабележими, малки като пух, светли косъмчета, които бяха още едно напомняне за неговата ДНК.

Тайбър отвори очи, взря се в тавана и въздъхна дълбоко. Колко много години бе копнял дори само за един ден, в който да забрави какво представлява? Но той не можеше да забрави, спомените бяха винаги там, вътре в него, и не му позволяваха да почувства спокойствието за което копнееше. И сега Рони искаше отговори, които той все още не желаеше да ѝ даде. Не знаеше дали е готов да се изправи пред възможните последици и ужаса ѝ от това тя да научи точно колко много прилича той на животното, с което са били примесени неговите гени.

— Знам, че не ти отговорих — каза най-накрая Тайбър тихо, извивайки ръка под тялото ѝ така, че пръстите му да могат да си играят разсейно с дългите вълни на копринената златиста коса.

Обичаше косата ѝ. Беше гъста и мека, къдреше се нежно около раменете ѝ и очертаваше съблазнително сърцевидното ѝ лице. С леко учудване забеляза, че е доста успокояващо да я потрива между пръстите си, да усеща леката ѝ приятна тежест.

— Ще го направиш ли? — той я погледна, когато тя седна на леглото, издърпа косата си от пръстите му и уви чаршафа около себе си, за да покрие закръглените си голи гърди.

Устните на Тайбър потрепнаха от скромността ѝ. Познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ, а тя още пламваше в прелестно розово, ако я видеше гола, без да са заети със страстна игра. Настойчивото ѝ търсене на отговори му тежеше, обаче. Отговори, които той нямаше намерение да ѝ дава все още.

— Остави това — мъжът въздъхна дълбоко и се раздвижи, за да се изправи от леглото. По дяволите, не му се спеше. Заблуждаваше се като смяташе, че би могъл да си почине точно сега. — Трябва да проверя охраната отвън...

— Избягваш въпроса ми, Тайбър — отсече Рони, а очите ѝ блестяха със син огън, когато той погледна назад към нея.

Рони седна на краката си, наблюдавайки го как се премества в долната част на леглото. Той беше напълно наясно с това, че отказът му да отговори, вместо да се преструва, че е в неведение, бе опасна задача. Можеше да избягва това, но проклет да бъде, ако я излъжеше. Нямаше какво да ѝ даде, освен честност и то по отношение на въпросите, на които изобщо можеше да отговори.

— Предполагам, че си права — Тайбър сви рамене, в опит да изглежда равнодушен, за да скрие болезнената самота, която се надигна от дъното на душата му.

Тя имаше пълното право да узнае отговора и все пак, той не можеше да се насили да ѝ каже думите, да ѝ обясни за животното, което намираше такова удовлетворение в стегнатите дълбини на пулсиращата ѝ сърцевина.

— И смяташ просто да се измъкнеш от тук без обяснение? — попита го Рони, гласът ѝ се повиши от гняв и изостри от болка.

Тайбър се обърна назад към нея, стягайки се срещу болката ѝ. Тя се нуждаеше от много повече от това, което ѝ казваше той, и Тайбър го осъзнаваше много добре. Всичко в живота ѝ бе отнето с един удар. Домът ѝ, работата ѝ, възможността да бъде свободна и в безопасност, а той дори не можеше да ѝ даде отговорите, които търсеше. Нямаше никаква справедливост в това и все пак Тайбър не можеше да се насили да го поправи.

— Остави го — той тръгна към вратата на банята, възнамерявайки да си извади чисти дрехи от дрешника в другата стая.

Когато стигна до вратата, без никакво предупреждение, шумът от разбиването на кристалната купа от нощното шкафче го накара да спре невървящо. Слабата светлина в помещението проблесна леко върху парчетата и сякаш му се подиграваше, задето си бе мислел, че Рони би му позволила да се измъкне толкова лесно. Ако не друго, младата жена можеше да бъде бурна малка избухливка. Ако беше Порода, тя щеше да направи перфектна комбинация с дива котка.

— Излез от тази стая и ще ти отнеса главата със следващата — изръмжа Рони.

Пенисът му се събуди за живот. Тайбър погледна надолу към тежката си ерекция с чувство на примирено веселие. Това говореше много за човек, който се възбужда от подобна случка. А за самия него, показваше колко е лесен, че дори и гнева на неговата жена можеше да го развълнува.

Проклятие! Тайбър не искаше нищо друго, освен да се обърне, да се върне в леглото и да я чука до полууда. Кожата го сърбеше от желание. С всяка секунда, клетките на тялото му започваха да крещят за твърд, енергиченекс.

Той се обърна към младата жена и я погледна замислено, като кръстоса ръце на гърдите си. Погледът й проблесна към ерекцията му и, по дяволите, ако тя не се изчерви отново. Руменината й само го направи по-твърд.

Рони се надигна от леглото. С едната си ръка притискаше чаршафа към гърдите си, а в другата държеше подобна на първата купа, взета от ношното му шкафче. Очевидно възбудата му не оказа влияние върху решителността й да получи отговори. Това го доказваше.

— Знаеш ли, тези вървят с къщата — Тайбър въздъхна, кимвайки към малките декоративни кристални купи. — Предполагам, че струват доста.

— На кой му пука? — изфуча вбесено младата жена. — Омръзна ми да бягаш от мен, Тайбър. Проклета да съм, ако мислиш, че ще се обвържа с теб, а ти ще си живееш спокойно и ще ме отбягваш, когато ти изнася.

Тайбър я погледна изумено. Емоцията, буйна и гореща, придаваше нюанс на гласа й, а очите й режеха от ярост и упоритост. Слабото й тяло выбириаше, а смръщването помрачаваше челото и изтъняваше пъlnите й сладки устни. Рони го изкушаваше да я яхне тук и сега.

— Никога не съм бягал от теб, Рони... — думите й най-сетне достигнаха до обезумялото му от страсть съзнание и в следващата секунда очите му се разшириха, докато отскачаше настрани от пътя на следващия й летящ снаряд. — Мамка му, Рони!

Тайбър се втурна към нея и я дръпна по-далеч от тежкия свещник, който също стоеше на масата. Ръцете му се обвиха около кръста й и я придърпаха към него, обуздавайки яростта, която можеше да усети да выбирира в тялото й.

— Какво, по дяволите, ти става? — той я хвърли на леглото, но не се опита да я последва. Беше се уморил от това. Беше се уморил от яростта, която я изпъльваше, от подозрението, от сенките, които помрачаваха очите й. — Омръзна ми да ме обвиняваш, че съм те изоставил, след като бе твоето решението да отхвърлиш каквато и да е връзка от самото начало.

Рони пропълзя по леглото и се приземи на крака от другата страна. По-добре, помисли си мъжът. Колкото по-далеч бе от него, бе

толкова по-способен да поддържа здравия си разум.

— Ооо, хайде, Тайбър, никога не съм те смятала и за лъжец — извика тя с подигравателна усмивка. Още нещо, от което бе уморен, от този сарказъм. Снизходителен, оскърбителен. — Престани да се правиш на толкова невинен. Не е нужно да се преструваш пред мен. Не и тук, където сме сами. Единствената причина да съм тук, е този проклет белег, който постави на шията ми. Иначе още щях да си стоя в Санди Хоук и да се чудя защо, по дяволите, промени мнението си толкова бързо миналата година.

Тайбър притихна. Инстинктите му се задействаха, когато логиката започна да взема надмощие. Това, което не може да бъде разбрано, трябва да бъде изследвано. Проучено, дебнато или преследвано. А със сигурност не разбираше това.

— Защо съм си променил мнението? — попита предпазливо, гърдите му бяха стегнати от болка, която се отразяваше в гласа и изражението му. Беше много близо до болката, която почувства, когато бе получил писмото й преди повече от година, само един час, след като бе поставил този белег на шията й.

И все пак, според собствените й яростни думи, Рони вярваше, че той е прекъснал връзката, както и той бе убеден, че тя се е отказала от него. Рони не беше лъжкиня. Не играеше игрички и не поемаше вината за нещо, тя беше сигурна за себе си.

Тялото му бе объркано през онзи ден, призна Тайбър. Изпитваше възбуда, различна от всяка, която бе познавал, ерекцията му бе достатъчно силна да разкъса дънките му и тогава беше дошъл Дейън с... Той спря. Дейън. Кучи син! Тайбър изтри с ръка лицето си, загледан в Рони и борещ се с едно предателство, което се молеше да е отминало със смъртта на брат му.

Решителността на Дейън да унищожи останалите от Прайда почти бе убила Мерињъс и детето, което тя вече носеше. Споменът за смъртта на брат му бе още жив. Предателството му бе засегнало толкова много съзнанието на Тайбър, че той бе потъпкал чувствата си. Дейън беше излъгал. И Тайбър бе пострадал от това.

— Не ми отговаряй — той мразеше дрезгавия, уморен звук на собствения си глас, докато се отправяше към гардероба.

Отвори средното чекмедже, издърпа няколко дебели плика и бележки. В задната част, почти в ъгъла, имаше малка дървена кутия.

Тайбър я премести, отвори я и извади сгънат лист хартия.

„Напускам гаража и теб, Тайбър. След онази сцена в камиона, осъзнах колко лесно се опита да ме вземеш. Повече няма да бъда твоя марионетка. Ти си прекалено глупав, груб и жесток. Имам нужда от някой, който да ме докосва нежно. Някой, от когото не трябва да се страхувам. Някой, по-близо до моята възраст. Ти ще си стар, докато аз още ще съм млада, и просто не искам да понасям това. Моля те, бъди така добър да стоиш далеч от мен. Това със сигурност не е прекалено голяма молба!

Рони.“

Тайбър пазеше писмото за спомен. Беше само осем години повъзрастен от нея, но на моменти ги чувствуваше като векове.

— Прочети това — подаде ѝ писмото, наблюдавайки внимателно обърканото ѝ изражение.

Задържа погледа си заключен в нейния, докато тя поемаше сгънатия лист, гледаше я внимателно, а душата му кървеше. Инстинктивно разбра, че не е писала писмото. Разбра, че последните петнадесет адски месеца, в които я бе желал, страдал за нея, мислейки си, че ще умре от нуждата, са били за нищо.

Рони разгъна писмото и погледът ѝ се придвижи по думите. Очите ѝ се разшириха. Болката, която премина по лицето ѝ, разкъса душата му.

— Мислех, че зачитам твоите желания, Рони — прошепна мъжът. Не се бе чувствал толкова уморен от години. Дейън беше доверен и много обичан член на семейството. — Предполагам, че ти също си получила писмо. Единствената истинска дарба на Дейън беше фалшификацията.

Рони смачка бележката в ръката си, в очите ѝ блеснаха сълзи, които изостриха миглите ѝ, щом погледът ѝ се върна на неговия.

— Не съм писала това — прошепна тъжно и треперещо. — Но аз също получих такова — през тялото ѝ премина лека тръпка, докато се взираше в него. — Беше с твоя почерк — тя погледна отново към

писмото и дъхът й секна, докато се бореше с риданието, осъзнавайки като Тайбър колко близо до нейния почерк е написаното.

— Аз също не съм ти писал — каза той тихо. — Борих се отчаяно да ти дам време да помислиш, да разбереш дали това, което бяхме на път да направим, е същото, което искаш. Аз знаех, Рони. Разбирах опасността, в която те поставям. Опитвах се да бъда напълно сигурен, че ще мога да те защитя, ако по някакъв начин от Съвета разкриеха моето съществуване. Доколкото знам, за тях съм мъртъв отдавна. Имах намерение да се върна при теб.

— Когато не се появи, аз чаках — имаше толкова много болка, толкова много разочарование в тъмните дълбини на очите й, че Тайбър искаше да изкреши и да прогони нещастието й. Беше се борил толкова дълго да я защити и някой, когото бе смятал за свой брат, бе нанесъл последния удар върху доверието й. — На следващата сутрин, Дейън донесе писмото. Притисна ме с тялото си срещу стената... — Рони мълкна болезнено и прегълтна мъчително, преди да продължи. — Предложи да ме обучи за теб.

Гняв разяждаше душата на Тайбър и той знаеше, че ако Дейън не беше мъртъв, щеше лично да го убие за това, че бе посмял да докосне Рони, по какъвто и да било начин, още по-малко задето й бе казал нещо толкова болезнено. Той си спомняше добре светлите мечти, нуждата и емоцията, които блестяха в нейните очи, когато го бе погледнала след всички тези месеци.

Писмото и атаката на Дейън почти бяха унищожили част от душата й. Тайбър се протегна, неспособен да се сдържи от това да я докосне, да я желае. Господи, нуждаеше се от нея, както от дишането. Или по-силно. Пръстите му погладиха сатенената й буза, а палецът му помилва устните й. Тя имаше най-меките устни, които никога бе познавал, а очите й пронизваха всяко кътче на душата му със слънчеви лъчи, когато бе щастлива. Но когато бе наранена, както сега, бяха като нож, забиващ се дълбоко в гърдите му.

— Бих дал живота си да бъда с теб онази нощ — закле се Тайбър, знаейки, че това е вярно. — В същото време, наемниците на Съвета преследваха Калън и вместо да оставя яростта да се освободи там, където ти можеше да я видиш, аз я насочих към тях. Трябваше да дойда при теб — беше го разbral след това. Тогава беше направил

всичко, което трябваше, за да не отиде при нея. — Трябваше да се боря за това, което знаех, че е мое.

Една сълза се плъзна по бузата на Рони.

— Аз те обичах — прошепна тя, разкъсвайки сърцето му с болезнената емоция в гласа си. — Все още те обичам, но не съм доволна от теб, Тайбър.

Ръката му се свлече, когато Рони се отдръпна от него. Намръщи се изненадано.

— Нямах представа, че не си писала ти писмото, Рони — каза убедително той.

— О, не това — изсъска младата жена, като захвърли топката хартия в другия край на стаята, преди да го прониже с мрачен поглед.

— Аз съм толкова виновна, колкото и ти, задето позволих на това копеле да ме измами — тя се обърна бавно към него, гневът бавно се завръщаше. — Не съм забравила въпроса, който ти зададох и не си мисли, че съм. Добре, бяхме измамени. Ще се оправим с това. Но имаме и други неща, които да уреждаме. Ще те попитам още веднъж. Какво става с пениса ти, когато достигнеш кулминациите? И искам да разбера веднага.

За щастие, защитните аларми започнаха да пищят. И колкото и странна да бе тази мисъл, той отправи благословия към тях.

— Облечи се — Тайбър я вдигна бързо, игнорирайки ахването ѝ от изненада, мина покрай стъклата близо до вратата на банята и я занесе до дрешника.

— Какво, по дяволите, е това? — извика Рони сред грохота на сирените, улови дрехите, които той хвърли в нейната посока и издърпа собствените си дънки и тениска от закачалките.

Облякоха се за секунди, нахлузиха кожените обувки, след това избягаха от стаята. Тайбър погледна тревожно револвера, който тя настояваше да носи. В интерес на истината, не можеше да я вини или да се учудва, ако тя го насочеше към него. А той знаеше дяволски добре, че мерникът ѝ е почти идеален. Все пак именно той я бе научил да стреля.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Не може ли човек да дойде да посети проклетата си дъщеря, без да бъде нападнат? Тя е мое дете, имам право да знам дали е жива или не.

Рони трепна, когато гръмкият глас на баща ѝ достигна до нея, груб и бурен, карайки я да спре по средата на стълбището, което водеше към антрето. Тайбър спря зад нея, неподвижен и безмълвен, като я наблюдаваше внимателно.

Тя беше твърде напрегната, почти изплашена и бдителна. Като елен, усещащ опасност, без да е сигурен от коя посока идва.

Реджиналд Андрюс беше един от най-лошите бащи, които Тайбър бе познавал. Единствената причина все още да е жив, бе фактът, че никога не бе вдигал ръка срещу Рони. В противен случай, Тайбър щеше да го е убил още преди години.

— Г-н Андрюс, това не обяснява защо се опитвахте да се промъкнете в имота ни. Защо просто не натиснахте звънеца на портите? — гласът на Калън беше студен като зимна нощ. Равен и яростен.

Реджиналд, както винаги, се оправдаваше. На висок глас.

Тайбър видя как Рони си пое дълбоко и шумно дъх. Почти можеше да усети отчаянието, което я изпълни и съпротивата, която я държеше неподвижна и тиха. Но усещаше и много повече от това. Блатото от емоции, което сякаш я заливаше, го завладя, накара го да се премести по-близо до нея, решен да я защити. Сложи едната си ръка на кръста ѝ, наведе се по-близо и брадичката му се опря в рамото ѝ.

— Можем да се върнем в стаята. Не му обръщай внимание. Ако не слезеш там долу, Калън ще го приеме като безмълвно разрешение да изхвърли копелето.

Тайбър прошепна думите толкова тихо, че само Рони го чу. Той задържа тялото си достатъчно близо, за да е сигурен, че топлината и безмълвната му подкрепа я обгръщат. Щеше да я защити, независимо какво щеше да му коства.

Рони прегълтна трудно и той буквально почувства борбата ѝ да събере сили, за да се изправи пред човека, който беснееше в коридора.

— Не — поклати глава най-накрая тя, протегна се назад и затъкна револвера, който ѝ бе дал, в колана на дънките си. — Ще се справя с него.

Но не искаше. Тайбър имаше странното усещане, че има нещо в баща ѝ, което точно сега, буквально я ужасяваше. Преди да успее да я попита за това, тя тръгна грациозно надолу по стълбите, ръката ѝ запази леката си хватка върху перилата, а раменете ѝ бяха изправени. Величествена като принцеса и толкова решена да бъде силна, че предизвика появата на буца в гърлото му, накара го да иска да я защитава от всичко и от всеки.

— Защо си тук, Реджиналд? — Рони трябваше да повиши гласа си, за да бъде чута през яростната му тирада за благополучието на любимото му единствено дете. На Тайбър му прилоша от звука.

Реджиналд беше остарял доста от последния път, когато го бе видял. Тъмната му коса беше почти напълно сива и оредяла. Той се опитваше да прикрие този факт, като оставяше косата от едната страна да израсте по-дълга и я сресваше на противоположната страна, а това му придаваше ексцентричен и клоунски вид.

Кафявите му очи бяха мътни, а бузите му зачервени от пиянство и наднорменото тегло. Беше почти метър и осемдесет висок и не толкова мускулест, колкото бе преди пет години.

Когато Рони пристъпи в антрето, всички очи се обърнаха към нея. Котешките породи, изпълващи мраморния вход на къщата, изглеждаха в бойна готовност, ръцете им бяха на оръжията, погледите им бяха остри и не изпускаха нито едно движение на възрастния мъж.

— Рони — усмивката на Реджиналд бе по-скоро пресметлива, отколкото любяща.

Калън също го бе забелязал, ако се съдеше по присвитите му от неприязън очи.

Тайбър наблюдаваше новодошлия внимателно, щом видя пламъка на омраза, която другият мъж се опитваше да прикрие, когато погледна към дъщеря си. Бързо се промъкна между Реджиналд и Рони, защото всеки инстинкт вътре в него крещеше да я предпази, от каквато и да е заплаха, идваща от баща ѝ. Младата жена спря, когато Тайбър я закри с тялото си и се изправи пред баща ѝ, вместо нея.

— Тайбър — тя сложи длан върху ръката му, когато той я бутна назад, усмирявайки опита ѝ да пристъпи пред него.

Останалите също застанаха в защитни позиции при движението му, очите им се присвиха към Реджиналд и ръцете им стиснаха оръжията в готовност.

— Защо си тук, Реджи? — Тайбър не искаше да се занимава с формалности. Рони беше притеснена, собствените му инстинкти протестираха силно, и проклет да бъде, ако позволеше това да продължи.

— Ами, тя е моя дъщеря — гласът на Реджиналд се смекчи, но не можа да скрие вонята на собствените си лъжи. Той не беше тук, за да се увери в безопасността на Рони, което го правеше непосредствена заплаха за нея.

— Прекрасен момент да се сетиш за това — изръмжа Тайбър, за да покаже кучешките зъби, които знаеше, че ще проблеснат заплашително от двете страни на устата му. Беше доволен да види как леката руменина по лицето на другия мъж изсветлява, когато пребледня при гледката. — Не си спомням това да те е притеснявало особено преди.

— Мога да се справя с него, Тайбър — Рони избути тежкото му тяло, в опит да го накара да се отмести. Нямаше начин да мине покрай него, тъй като другите Породи се бяха строили така, че да я държат извън обсега на баща ѝ.

— Тайбър, трябва поне да ми позволиш да видя малкото си момиченце — гласът на Реджиналд бе прекалено мек, прекалено внимателен, за да не наруши спокойствието на Тайбър.

— Тайбър, по дяволите, мога да се справя с това — Рони го ритна по пищяла. Със сигурност не беше любовна милувка. Проклетата жена имаше опасен ритник.

Той се обърна да я погледне предупредително.

— Не ме гледай така — отсече тя и се намръщи решително. — Махни се от пътя ми, за да мога да се погрижа за това, после можеш да го изхвърлиш опакован.

Рони щеше да го ритне отново и той го знаеше, можеше да го види в очите ѝ. По дяволите, обичаше, когато Рони прибягва до физическа разправа, особено с него. Усмихна ѝ се, бавно оголвайки зъбите си със сексуален намек за отмъщение. Зарадва се да види

лекото разширяване на очите й, трепетния отклик, който бе едва доловим, уханието на сладката, чиста възбуда, внезапно разцъфнала в тялото ѝ. Тайбър отстъпи бавно назад, ръката му се спусна зад нея и стисна хълбока ѝ, за да бъде сигурен, че тя стои близо до него и достатъчно далеч от обсега на заплахата, която усещаше.

— Хммм, виждам, че се разбирате добре — Реджиналд не успя да скрие лекия издайнически намек на отмъстително недоволство в гласа си. Обидата накара мускулите на Тайбър да се стегнат в намерение да разкъса копелето парче по парче.

— Разорен ли си вече? — попита Рони меко. Гласът ѝ бе спокоен и подигравателен, но Тайбър усети гнева, който се надигаше в нея.

Реджиналд изсумтя.

— Те изгориха къщата. Снимките на майка ти, юрганите, всичко изчезна.

Рони трепна забележимо. Тайбър прониза мъжа с поглед, който обещаваше възмездие, от гърдите му прозвуча тътнещо предупредително ръмжене. Нарочно я нараняваше, подбирайки думите си внимателно, удряйки я там, където бе най-чувствителна. Реджиналд го погледна предпазливо.

— Трябва да бъдеш по-мил, Тайбър — въздъхна възрастния мъж, сякаш посрещането, което бе получил, го е разочаровало.

— А ти по-умен, Реджи — отвърна тихо Тайбър, едва сдържайки яростта си. Само ако можеше да разбере защо другият мъж кара инстинктите му да се задействат, тогава щеше да се почувства по-спокоен.

— Видя я вече. Тя е добре. Можеш да си тръгваш.

— Рони, нима ще ги оставиш да ме изхвърлят? — Реджиналд се обърна към дъщеря си, хленченето в гласа му подразни ушите на Тайбър. — Нещата са наистина трудни в момента. С вашите снимки, появяващи се по всички телевизионни екрани, и връзката ти с този... мъжът направи пауза обидно — ... човек се изльчва по целия свят. Не мога да получа прилична работа вече дори от старите си източници.

„Старите източници“ без съмнение бяха незаконни.

— Трябваше да харчиш последното си възнаграждение по-умно, Реджиналд — Рони опита да звучи безсърдечно и хладно под напрежението, но Тайбър можеше да чуе болката в гласа ѝ. — Това не е

моят дом. Моят изгоря до основи. Помниш ли? Нямам право да определям кой остава и кой си тръгва.

Реджиналд хвърли на Калън хитър поглед.

— Ще изхвърлиш татенцето й на улицата? Знаеш ли колко неприятности ще ми причини това, Калън? — Калън погледна Рони внимателно, като Тайбър.

— Имаш семейство — напомни Рони на баща си почти отчаяно.

— Ще ти дам пари, Реджиналд... — тя спря. Тайбър можеше да чуе как дишането й се учести. — Нямам в чантата си, но ще се обадя в банката. Ще получиш парите...

— Не, Рони, скъпа, знаеш, че никой от братята ми няма да ми позволи да остана в неговата шибана луксозна къща. Знаеш как винаги са ни обръщали гръб.

Това бе вярно. Точно както бе вярно, че вината бе изцяло негова, задето семейството му буквално се бе отрекло от него.

— Къщата е пълна в момента, Реджиналд — Калън най-сетне пристъпи напред. — Можем да те настаним в казармата от другата страна на градината. Там има няколко празни легла.

Погледът на Реджиналд не изпускаше Рони. Взираше се в нея както една змия гледа набелязаната плячка. Студено, предпазливо и решително.

— Това е наистина любезно от твоя страна, Калън — най-накрая каза тихо. Тайбър усети как по гърба му пробягва хлад, когато Рони потисна една тръпка.

Тя беше изплашена. Можеше да го усети, почти да го помирише, излъчваше се от тялото й. Рони се напрегна, стоеше сковано, докато се взираше в баща си.

— Не създавай проблеми тук, Реджи — предупреди го най-сетне, гласът й бе нисък резониращ от потиснат гняв. — Няма да бъда държана отговорна за това, което ще направят с теб, ако се опиташи.

Тайбър погледна надолу към нея, сдържайки учудването си. Никога не бе чувал Рони да заплашва някого, освен него. И определено никога своя своенравен, продажен баща.

— Виж ти, Рони, засрами се, караш тези хора да мислят, че ще предизвикам проблеми — той дори не мигна, взрян в нея. — Знаеш, че съм почтен, дружелюбен човек. Няма да им създавам никакви неприятности.

Тайбър се напрегна от завоалираната заплаха, насочена към Рони. Тя пулсираше във въздуха около тях и караше тънките косъмчета на врата му да се повдигнат и настръхнат в отговор.

Тайбър искаше да нареди на кучия син да се разкара от имението, да го изхвърли на улицата и да му каже да се оправя сам. Откакто Рони бе станала достатъчно възрастна, за да се задържи на работа на непълен работен ден, копелето бе взимало всеки цент, който бе изкарвала. Тогава нямаше никой, който да я защитава от него, но за Бога, той щеше да го направи сега.

— Придружи г-н Андрюс до двуетажния хангар на работниците, Мерк — нареди Калън на един от едриите охранители.

Меркюри беше два метра мускулна маса, а лицето му толкова много наподобяваше това на котка, че нямаше начин да се движки на обществено място, без веднага да предизвика необуздана паника сред гражданите. Беше неприветлив, студен, една машина за убиване и един от най-преданите и почтени хора, които Тайбър някога бе познавал.

— Може да получи леглото до моето — тънките устни се разтегнаха в студена усмивка, а зловещите кехлибарени очи проблеснаха с хладно разбиране. Мерк не беше глупак.

— Трябва скоро да поговорим, Рони — Реджиналд се усмихна леко, когато Меркюри улови ръката му твърдо. — Напипвам нещата, нали знаеш.

— Мисля, че си казахме достатъчно миналата седмица, Реджиналд — отговори младата жена решително, гласът й бе достатъчно студен да замрази айсберг. — Наслаждавай се на престоя си. Но се съмнявам, че ще имам време за гостуване.

— Може би ще намериш време — Реджиналд се опита да издърпа ръката си от тази на войника, който го извеждаше от къщата. — Помисли за това, Рони. Помисли добре — вратата се затвори при прощалните му думи.

Тайбър продължаваше да наблюдава внимателно половинката си, умът му работеше, прехвърляше възможностите и заплахите, и все повече се нуждаеше от отговори.

— Искаш ли да ми обясниш тази малка среща, Рони? — попита той тихо, осъзнаващ, че всички очи са насочени към тях.

Погледът й се повдигна към него бавно, но не достатъчно, за да пропусне проблясъка от страх, който Рони се опита да прикрие.

— Разбира се, Тайбър — мъжът не хареса леката, напрегната усмивка, която премина по устните й. — Ще бъда повече от щастлива да го направя, когато отговориш на въпроса ми от по-рано. Кръгом, бейби — Рони го сръга с лакът в кръста с едно умишлено и пресилено игриво настроение. — Можеш да ме уведомиш, когато бъдеш готов да говориш.

След това се обърна и се заизкачва по стълбите, като се движеше толкова забързано, сякаш тичаше. Опитваше се да избяга, да се скрие, както бе правила винаги, като по-млада, когато бягаше в нощта, разчитаща само на сетивата си. В повечето случаи Тайбър я намираше объркана и изплашена. Той се питаше какво ще открие, когато я последва този път.

— Тайбър, може да имаме проблем — Калън се приближи, изваждайки малък, изключително чувствителен приемник от джоба на панталоните си. — Взех това от офиса, когато Мерк ме информира кой е той — приемникът беше удобен малък локатор, даден им от американските военни. — Добрият стар Реджиналд носеше мощн предавател. Единственият ни проблем сега е да разберем кой го е наел.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Най-добрият начин да разберем какво иска, е да го държим далеч от Рони възможно най-дълго — каза Тайбър на хората, които се бяха събрали в големия офис на партера рано на следващата сутрин.

Калън, Танер, Мерк, Кейн и няколко от братята му, го наблюдаваха мълчаливо.

— Ти го познаваш по-добре от нас — Калън сви рамене. — На какво смяташ, че е способен?

Тайбър изсумтя.

— Реджиналд е един долен мръсник. Няма умствените способности да организира нещо повече от едно добро напиване или дребни кражби, така че ще допусна, че е едно от тези две неща. Иска да измъкне пари от нас или някой друг му дърпа конците. Той не се справя зле, когато има инструкции, но хич не го бива в импровизациите. — Тайбър се намръщи, когато се замисли за неприятностите, в които знаеше, че се бе забъркал Реджиналд през последното десетилетие. Ставаше най-лукав и най-опасен, когато работеше за някой друг.

— Такова е и моето предположение, че е марионетка — заговори Кейн. — Разгледах досието му миналата вечер, след като Мерк го заведе в казармата. След това поисках няколко услуги и получих малко допълнителна информация от моите източници. В миналото господин Андрюс е работил с доста големи играчи. Хора, на които изобщо не им пушка да го използват, за да стигнат до дъщеря му. Ако се докопат до нея, ще стане лошо.

Всички бяха наясно с факта, че Съветът отчаяно искаше да научи значението на белега, който Мерињъс носеше на рамото си, и това на тестовете, до които успяха да се доберат от учените, които бяха изследвали Породите след неочекваното им разкриване пред света, преди три месеца. Хормоналните промени, които кръвната картина и другите тестове показваха, накараха учените да се разтревожат. Откритието, че тя може да зачене, въпреки малкото количество

човешка сперма, която тялото на Калън обикновено произвеждаше, ги беше шокирало допълнително.

Истината, която собствените им доктори бяха открили, щеше да ги изуми още повече. Не спермата, съдържаща се в пениса му при еякулация, бе толкова ефикасна. Беше тази, съдържащата се в малкия шип, подобен на палец, който се изпълваше само по време наекс с Мерињъс, и позволяващ зачеване.

— По никаква причина, той сигурно мисли, че може да спечели съдействието на Рони — Мерк седеше сковано в стола си и Тайбър можеше да усети нетърпението и неудобството му. Мерк бе обучаван при почти пълна изолация. Без Прайд, който да го подкрепя и без приятели или близки в лабораторията, в която бе открит. Никак не му бе лесно да стои затворен в кабинета с други хора.

— Какво те наведе на тази мисъл? — предпазливо го попита Тайбър. Точно това бе усетил миналата вечер.

— Доста е нетърпелив да стигне до нея. Продължава да настоява да види малкото си момиченце — Породата изрече саркастично последните две думи. — Той не ѝ е баща, между другото.

Тайбър го погледна удивено.

— Той ли ти го каза?

— Не е нужно да ми го казва — изсумтя Мерк. — Можеш да го подушиш, ако отключиш време да го направиш. Нямат никаква връзка. Миризмата му е напълно несъвместима с нейната.

Тайбър погледна към Калън. Водачът им не бе споменал, че най-новият член на Прайда им притежава тази способност. Калън само сви рамене в отговор и поклати глава. Очевидно, той също не бе запознат с нея.

— Как така са несъвместими? — попита Тайбър внимателно.

Другият мъж се наведе напред в стола си, по лъвското му лице премина гримаса.

— Всички, родени с една и съща кръв, споделят уникална ароматна връзка със своите най-близки роднини. Само трябва да имаш способността да доловиш и различиш отделните миризми, за да го разбереш. Реджиналд Андрюс не споделя това с жената, която твърди, че е негова дъщеря. Той няма кръвна връзка с нея.

Това имаше смисъл. Изведнъж голям брой от парчетата от живота на Рони започнаха да се свързват.

— Значи те нямат роднинска връзка, което означава и че няма да има никакви скрупули да ѝ навреди — отбеляза Кейн.

Тайбър изсумтя.

— Никога не е имало. Реджиналд ще продаде и собствената си майка на търговци на роби, ако това ще му донесе достатъчно пари. Единствената връзка, която има, е с портфейла и с дъното на бутилката с алкохол.

Той се изправи от стола си и закрачи из стаята. Осъзнаваше, че погледът на Калън го следва и усети загрижеността от страна на останалите членове на събранието.

— Какви са вашите отношения с нея? — попита Калън.

Тайбър поклати глава. Нямаше намерение да обсъжда това с никой от тях. По дяволите, не беше сигурен, че сам се разбира.

— Тя не изглеждаше много доволна от него миналата вечер — засмя се Танер. — Звучеше така, сякаш той крие нещо от нея. Нека позная, не си ѝ казал за малкото приятелче, което притежава твоя пенис.

Тайбър стрелна по-младия си брат със смразяващ поглед. Танер бързо изтри усмивката от лицето си, но тя остана по ъгълчетата на устните му.

Кейн се изхили. Проклетникът бързо бе разкрил лошата си страна. Намираше прекалено много хumor в цялата тази ситуация.

— Който и да държи Андрюс на каишка, няма да е много далеч — заговори Калън, връщайки разговора обратно в правилната посока.

— Те би трябвало да са някъде наблизо.

— А той трябва да осъществява контакт доста често чрез малките бублечки, които носеше на ризата си — гласът на Мерк беше суров и смъртоносен. — Тези копчета са постижение на техниката. Много жалко, че бяха изхвърлени в тоалетната. Предполагам, че той не би трябвало да оставя подобни скъпи играчки да се търкалят наоколо.

— Да, и такива глупости се случват — Танер се усмихна хладно. Би искал да види реакцията на Реджиналд, когато научеше за това. — Дръж го много внимателно под око. Искам доклад за всеки, с когото разговаря, в земите на имението или извън тях. Да видим дали не можем да разберем кои са посредниците му.

— Имам малко хора — обади се Кейн. — Бихме могли да използваме един от тях, за да се сближи с него. Понякога хората ми

могат да се проявят като истински коткомразци.

Тайбър въздъхна дълбоко. Имаше времена, когато няколко от хората на Кейн биха могли да го убедят в това.

— Тогава просто ще стоим и ще чакаме — въздъхна той. Досега чакането никога не бе било трудно за него — беше смятан за един от най-търпеливите хора, които съставляваха първоначалния им Прайд — но проклет да бъде, ако това търпение вече не се изчерпваше.

— Да почакаме и да видим колко можем да го притиснем — Кейн сви рамене, като се изправи на крака. — Днес дойдоха няколко строителни работници, за да довършат оградата около имението. Дръжте жените в къщата, а завесите да са спуснати, докато си тръгнат. Не искам да поемам никакви рискове с тях. Ще сложа охрана на всеки вход, за да съм сигурен, че никой няма да се вмъкне. Всичко останало е обичайната ни работа.

А обичайната им работа се бе превърнала в битка за оцеляване.

— Какво стана с нашия малък стрелец? — попита го Танер, имайки предвид убиеца, когото още държаха. — Проговори ли вече?

— Още не — Кейн сви рамене. — Но съвсем скоро това няма да има значение. Сега проверяваме досието му и скоро би трябвало да имаме отговорите, които ни вълнуват. Когато пристигнат докладите, ще науча всяка малка мръсна тайна, която някога си е мисел, че може да скрие. Той няма да бъде проблем задълго.

Ако Тайбър или Калън го докопаха в ръцете си, също нямаше да остане жив задълго.

— Добре, всички знаят задълженията си за днес...

Вратата на кабинета рязко се отвори и прекъсна думите на Калън. Тайбър се обърна изненадано и видя Рони в къса лятна рокля, която подчертаваше стройното й тяло, челото й бе намръщено, а очите й горяха яростно.

„Гази рокля ще ме подлуди“, помисли си той. Мекият кремав цвят контрастираше красиво с кожата й, със синьото в очите й и руменината по страните й. Искаше му се да събере полите на кръста й и да я обладае там, на вратата, да прониква вътре в нея докато започне да крещи от удоволствие.

— Погледни го по този начин — измърмори Кейн зад него. — Поне имаш причина да бъдеш под чехъл. Няма нужда да се срамуваш.

Тайбър го изгледа раздразнено.

— Да знаеш, Кейн, когато най-сетне Шера реши да ти покаже това, което продължаваш да я предизвикваш да ти даде, аз с удоволствие ще ти върна всяка остроумна забележка, която някога си направил. Разчитай на това.

— Мяу — изсмя се Кейн. — Успех, Гарфийлд. Ще се видим.

— Рони? — попита Тайбър, когато тя не помръдна от вратата. — Всичко наред ли е?

Не беше. Той можеше да подуши отчаяната възбуда, носеща се от тялото ѝ, но наред с това, можеше да усети и болката, която тя толкова усърдно се бореше да потисне.

Рони погледна към другите мъже.

— Ще се върна. Не знаех, че си зает.

— Всичко е наред — Тайбър поклати глава в отговор. — Почти приключихме тук.

Тръгна към нея, изумен от чувствителността на собствената си плът, когато я приближи. Сякаш част от него не копнееше за нищо друго, освен за докосването ѝ. Беше странно усещане за някой, който никога преди не бе познавал подобна слабост.

Тайбър видя начина, по който Рони погледна към останалите с неудобство, очите ѝ проблеснаха срещу тях, преди да се сведат. Лека руменина, обагри страните ѝ, мекият цвят само подчертаваше красотата ѝ, която никога не спираше да го изумява.

— Какво не е наред? — Тайбър потърка бузата ѝ нежно, а ръката му улови хълбока ѝ, придърпвайки я към себе си само колкото да почувства топлината на тялото ѝ.

— Знаеш какво — гласът ѝ бе напрегнат, обтегнат от възбудата, която той бе сигурен, че минава през тялото ѝ, също както и през неговото собствено. — И не си помисляй и за миг, че съм доволна от това. Веднага ми позволи да поговоря с Реджиналд, за да можем да го разкараме от тук. Кажи на твоите кучета-пазачи да отстъпят.

— Котки, госпожице Андрюс — изсмя се Кейн. — Грешна порода.

Поредица от изръмжавания посрещнаха думите му и не на последно място бе това на Тайбър. Търпението му към брата на Меринъс, който и без това не му бе роднина, се изчерпа.

— Не — Тайбър най-сетне се обърна към Рони и съжали за гнева, който пламна в очите ѝ. — Не още, Рони. Не и докато не разбера

колко опасен е той. Няма да ти позволя да го видиш.

Тайбър видя пламъка, който проблесна в очите ѝ, пенисът му се втвърди от възбуда, когато усети намерението ѝ да се възпротиви.

— Няма да ми позволиш? — изплюща яростно Рони. — Ти няма да ми позволиш? От кога имаш право да ми позволяваш каквото и да е, Тайбър Уилямс?

Мъжът се усмихна кисело, потискайки желанието си да ѝ покаже, а не да ѝ каже точно какво му дава това право. Тя го изкушаваше. Предизвикваше го. Изправяше упорството си срещу неговото собствено и той бе на път да ѝ съобщи кой ще спечели. Самоуверено и без капка колебание.

— Когато те взех на пода и те възседнах, получих също и правото да те защитавам — осведоми я хладно. — Жено.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Кабинетът се изпразни доста бързо, след думите на Тайбър, които изглежда бяха отекнали през стаята. Гласът му пулсираше от гняв и страст, изпращайки раздразнителността й до ръба, карайки кръвта да забучи във вените ѝ. Рони не можа да разбере как бе успял да го направи. Сигурно беше този проклет хормон, с който Тайбър продължаваше да я инфектира. Би било твърде умерено да се каже, че целувката му е пристрастяваща.

— Нямаш право да ми казваш какво да правя или как да се справя със собствения си баща — каза рязко тя, затръшвайки вратата зад себе си. — И е дяволски сигурно, че не ме притежаваш, само защото си успял да ме инфектираш.

— Инфектирал съм те? — изръмжа мъжът. — Проклятие, Рони, това не е болест.

— Искаш ли да се обзаложим? — предизвика го тя, а гневът и страстта ѝ се сливаха. — Болезнено е, Тайбър. И не ми харесва реакцията, която предизвиква — лъжата почти изгори устните ѝ. Нямаше нищо, което да харесва повече от последиците от изгарящата възбуда, която споделяха. — И не харесвам това собственическо отношение, което изглежда, искаш да поддържаш.

— Много лошо — Тайбър скръсти ръце на гърдите си, докато яростно се взираше в нея. — Предполагам, че просто трябва да живееш с това, нали?

Очите ѝ се присвиха опасно, а устните ѝ изтъняха от нарастващия гняв. Сега само ако можеше да накара гърдите си да спрат да набъбват и вагината ѝ да пресъхне, може би наистина би могла да избухне срещу него. Но бе трудно да се гневи, след като всичко, което искаше, бе да я изчукат.

— Тайбър, на път съм да изгубя търпение — Рони въздъхна рязко, прокарвайки пръсти през косата си. Мразеше чувственото усещане, когато се плъзваше по голата кожа на гърба ѝ. Не трябваше да оставя Меринъс да я убеди да носи тази проклета рокля.

— Защо? — засмя се мъжът изненадано. — За Бога, Рони, всичко, което се опитвам да направя, е да те защитя, не да те заключвам. Щом разберем какво, по дяволите, иска той, ще ти позволя да го изриташ лично.

Тя го дари с един възмутен поглед.

— Не, не би го направил. Може да бъде прекалено опасно — Рони изрече последната дума подигравателно.

Тайбър въздъхна. Звукът убоде съвестта й.

— Толкова ли е лошо, Рони, че искам да те закрилям? — попита тихо, наблюдавайки я с горещ, изпълнен със страст поглед.

Очите й се стрелнаха към бедрата му, след това се върнаха на лицето му. Тя пренебрегна отблъсъка на веселие, който видя там. Пенисът му изпълваше предната част на дънките му по такъв начин, че пулсът ѝ се учести, а от вагината ѝ се плъзна копринена топлина.

— В известен смисъл е — отговори най-сетне Рони, като се приближи, привлечена от него. Тялото ѝ настояваше за докосването му.
— Не го харесвам, Тайбър, не е като да имам избор.

Видя гримасата му, когато ръцете ѝ докоснаха гърдите му. Големите му мазолести длани покриха нейните, очите му се затвориха за миг, преди да ги отвори и да ѝ позволи да види мрачните дълбини на собствените му страхове.

— Знам, че всичко това никак не е лесно за теб — шепотът му погали нервните ѝ окончания като чувствена коприна.

Рони позволи на пръстите си да го помилват по същия начин. Обичаше израза на лицето му, когато го галеше, когато го докосваше като любим. Очите му натежаха, устните му станаха малко по-плътни, високите му скули се зачервиха загадъчно.

— Това, че си възбуден ме побърква, Тайбър — Рони се облегна на него, притискайки твърдостта на пениса му срещу долната част на корема си. — Кара ме да искам да отхапя нещо — наведе се напред, разтварящки устата си над плоското зърно, и позволи на зъбите си да се забият в мускула.

Стонът му разби тишината в стаята, ръцете му се спуснаха на ханша ѝ, когато я притисна силно към себе си.

— Давай, изяж всичко, което искаш — Тайбър почти се задъха, когато езикът ѝ се подаде и подразни твърдата малка пъпка под себе си. — По дяволите, Рони! Боже, да!

Младата жена усети как роклята се повдига нагоре по бедрата й, изтеглена от пръстите му, докато се потриваше в гърдите му. Чувстваше топлината на плътта му, изльчвана през меката памучна риза, нарастващата възбуда, която гореше точно под кожата.

— Нуждая се от теб — прошепна тя, като вдигна глава от гърдите му и облиза устни нервно. — Сега.

Един неволен стон се откъсна от гърлото й, когато ръката му обхвана голите полукулба на задничето й, стисна стегнатия мускул, повдигайки я по-близо до бедрата си. Пръстите на Рони се придвижиха по ризата му, отчаянието я прониза като бурна мълния. Не отдели време да разкопчава дрехата. Пръстите ѝ уловиха разтворените краища и ги дръпнаха, копчетата се разхвърчаха, а платът се раздра. Тайбър изръмжа одобрително.

— Когато поискаш, бейби — прошепна той. — Както го искаш.

Избути материията на роклята ѝ до кръста, преди пръстите му да се закачат на колана на дрехата ѝ, разкъсвайки го небрежно. Вече нямаше преграда между плътта ѝ и пръстите му, които се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя беше толкова влажна и хълзгава от соковете, изтичащи от вагината ѝ, че пръстът му се плъзна лесно по нежните устни. Завъртя се бавно около клитора ѝ, ръката му около кръста ѝ се стегна, задържайки я неподвижна за еротичните ласки. Рони се давеше във възбуда, в чувствено отчаяние.

Не можеше да усмири бедрата си, докато се опитваше да се доближи до пръстите, които я измъчваха и докарваха до лудост. Устата ѝ се отвори в беззвучен стон от прелестно желание, преди устните му да покрият нейните, после езикът му проникна настойчиво, съедини се с нейния, безмълвно, изисквайки тя да приеме това, което ѝ предлагаше. Устните ѝ се сключиха около нарушителя с отчаяние, което знаеше, че би трябало да я ужасява.

Приятната, сладка есенция на уникалния хормон на чифтосването нахлу в организма ѝ. Можеше да го почувства. Първо я изпълни вкусът на Тайбър, след това, само за секунди, тя усети как кръвта ѝ се сгорещява, подпалва вените ѝ, проникна до зърната ѝ, до чувствителната ѝ вагина.

— Добро момиче — прошепна мъжът пресипнало, като се отдръпна от нея няколко дълги мига по-късно. Взираще се в Рони,

погледът му беше горещ, два от пръстите му разтвориха долните ѝ устни, преди да се пълзнат в стегнатите дълбини на женствеността ѝ.

Рони се надигна на пръсти, когато дрезгаво възклицание от почти върховно удоволствие заля интимните ѝ устни. Пръстите му се тласнаха безмилостно вътре в нея отново и отново, разтваряха я, движеха се навън-навътре с бурен, контролиран ритъм, който накара вагината ѝ да бликне.

— Тайбър! — тя се бореше с колана му, отчаяна да освободи твърдата му ерекция от ограничаващия плат на дънките му.

Желаеше го с жажда, която не можеше да контролира, която не искаше да контролира. Силно и бързо, бълскащ се във влагалището ѝ, докарвайки я до ръба на лудостта и над него.

— Не мога да чакам да потъна в тази стегната малка вагина — прошепна Тайбър, гласът му беше гърлен, вибриращ от животинското ръмжене, което винаги успяваше да накара вътрешността ѝ да се свие. Направи така и сега, карайки го да простене срещу устните ѝ, докато ги близеше гладно. — Достигни върха за мен, бейби. Позволи ми да усетя как свършваш върху пръстите ми.

Гласът му погали сетивата ѝ. Пръстите му проникваха в измъчените дълбини на тясната ѝ вагина, докарвайки я до лудост с вълната на удоволствие, която разкъса тялото ѝ.

Рони се задъхаха, когато почувства как горещите мускули в утробата ѝ се стягат с конвулсивна интензивност. Бореше се за въздух, докато пръстите му я превземаха безмилостно, движещи се дълбоко, галещи нервните окончания, които пулсираха отчаяно при всеки рязък тласък.

— Тайбър, не мога да го понеса... — тя се изопна, бедрата ѝ се движеха напред, извиваха се върху пръстите му, докато я тласкаше поблизо до ръба.

— Вземи го — той я задържа по-здраво, пръстите му се движеха в измъчената ѝ вътрешност, а палецът му галеше набъналата пъпка на клитора ѝ. — Свърши на мен, бейби. Позволи ми да усетя как експлодираш, Рони.

Звуците на горещ, влаженекс изпълниха стаята. Пръстите му се потапяха в нея с плясващ звук, от гърдите ѝ се изтръгваха стонове. Възбуджащите му думи я тласнаха над ръба така, както нищо друго не би могло.

Гърбът ѝ се изви, когато оргазмът я заля. Електрически пипала танцуваха по кожата ѝ, удряха утробата ѝ, изгаряха вагината ѝ, докато не се събраха в една светкавица от ослепително, възхитително усещане. Рони почувства как цялото ѝ тяло експлодира, влагалището ѝ се стяга, а Тайбър стенеше от усилието да продължи да я гали. Освобождението ѝ се изля, тялото ѝ потрепваше конвулсивно, докато тя самата продължаваше да се движи върху силните пръсти, нахлули в нея.

— О, да — изстена той, задържайки я по-здраво, докато тя се тресеше върху него. — Точно така, бейби. Толкова е хубаво. Толкова хубаво. Свърши върху пръстите ми като добро момиче, бейби.

Рони усети сълзите по бузите си, докато трепереше в ръцете му от порочната сила на усещанията, разкъсващи тялото ѝ, от многократните вторични тръпки, щом почувства как той я движи. Задничето ѝ се опря на студеното дърво на бюрото, когато малка част от здравия ѝ разум започна да се завръща. Тя беше слаба, разтърсена от освобождение, което не би могла да очаква, срещу което не можеше да остане хладнокръвна. Погледът ѝ бе натежал, мисълта ѝ течеше бавно, докато Тайбър разтвори бедрата ѝ широко и се загледа между тях с горещи, ненаситни очи.

— Толкова много искам тази сладка вагина, че не мога да мисля нормално — изръмжа той, докато се занимаваше с колана и металните копчета на дънките си. — Всичко, което има значение, е да натикам пениса си толкова дълбоко и силно вътре в теб, че и двамата да изкрешим от удоволствие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Тайбър изгаряше от толкова дълбока и силна страст, че имаше чувството, че всяка клетка в тялото му ще експлодира от желание. Пръстите му трепереха като на юноша, докато разкопчаваше малките перлени копчета на роклята ѝ и разтваряше двета края, разкривайки закръглените, съблазнителни полукълба на възбудените ѝ гърди. Не знаеше какво да направи първо. Да се прилепи към едно от тези заострени зърна като човек, умиращ от глад, и да я чука, докато и двамата умрат от това, или да погълне гъстата сметана, изкушаваща и сладка, обливаща подутите гънки на женствеността ѝ.

Той облиза устните си, гледайки нагоре към Рони, а пенисът му пулсираше, настойчиво изискващ да се потопи в малкия тесен отвор на влагалището ѝ. Устата му се навлажни за вкуса ѝ.

— Поиграй с клитора си — той задържа краката ѝ вдигнати, разтваряйки я и се взря надолу с нарастваща нужда, на която не знаеше как да отговори.

Рони изскимтя. Един нисък, отчаян звук, който накара пениса му да потръпне.

— Играй си с него, бейби — припя мъжът нежно, наблюдавайки как треперещите ѝ пръсти се плъзват надолу по меката заобленост на корема ѝ. — Точно така. Почувствай колко си влажна и гореща.

Това беше най-възбудящото нещо, което беше виждал през живота си. Пръстите ѝ, тънки и грациозни, се придвишиха по меките, влажни къдици, обкръжаващи набъбналия клитор, разтвориха подутите устни и започнаха да обикалят около твърдата малка пъпка.

— О, да, скъпа — насырчи я той, почти задъхан от възбуда. — Плъзни пръстите си надолу, Рони. Искам да видя как се докосваш сама. Да видя как разтваряш прекрасното си котенце със собствените си пръсти.

Рони скимтеше, беше пламнала, сините ѝ очи бяха замъглени от страст, а бедрата ѝ трепереха.

— О, това се казва добро момиче — ръцете му се стегнаха върху бедрата ѝ, докато наблюдаваше как пръстите ѝ се придвижват надолу по тясната цепка. Два от тях се пълзнаха наполовина във вътрешността на примамливите дълбини на влагалището ѝ.

— Почувствай колко гореща е сладката ти сърцевина — Тайбър едва успя да изрече думите. — Ще я чукам толкова силно и толкова дълго, че никога няма да забравиш какво е да те притежавам — ръката ѝ потръпна, един вик се откъсна от гърдите ѝ, когато още от соковете ѝ оросиха пръстите ѝ.

Пенисът му пулсираше агонизиращо. Подпирайки малките ѝ стъпала на ръба на бюрото, Тайбър използва едната си ръка да разтвори женствеността ѝ, а с другата улови пениса си, за да успокои безумния порив да проникне толкова дълбоко в нея, че да се слее със самата ѝ душа.

— Умирам! — викът ѝ отекна с нотка на страх, надебелял от страст, възбуда и отчаяние.

Пръстите ѝ отново потънаха във вагината ѝ и се изтеглиха назад. Тласнаха се навътре, а ханшът ѝ се надигна от бюрото в отговор.

— Да, бейби — изпъшка мъжът. — Направи пръстите си приятни и хълзгави от този сладък сок. Защото ще ме нахраниш с него, позволи ми да го изсмуча от пъргавите ти пръсти, докато те чукам лудо.

Кулминациията ѝ настъпи. Тайбър я наблюдаваше, видя начина, по който клитора ѝ набъбна още повече, пулсираше и блестеше. Плътта, разтегната около пръстите ѝ се сви и потръпна, а от устните ѝ се откъсна отчаяно скимтене от освобождението. Той не можеше да чака повече.

Сграбчи китката ѝ и издърпа пръстите ѝ. Направи гримаса от болезнено удоволствие при смучещия звук на тясната ѝ вагина към отдръпващите се пръсти. Притискайки се по-близо, той настани главичката на пениса си пред малкия отвор и очите му срещнаха нейните. Поднесе пръстите ѝ към устните си и ги засмука, заравяйки пениса си дълбоко във вътрешността ѝ.

— О, по дяволите — гърбът му се изви. Стегнатите ѝ мускули го засмукаха навътре, сключиха се около ерекцията му като копринено менгеме, свиващо се ритмично. — Любима Рони — изстена той около пръстите ѝ. — Това се казва добро момиче. О, да, точно така, бейби. Изсмучи пениса ми.

Виковете на Рони сега не спираха, малките скимтящи звуци, шепотът на името му, еротичните молби да я чука силно и дълбоко. Но той искаше да остане така, пенисът му я разтегляше, устните на женствеността ѝ бяха почти сплескани от ширината на плътта, наместена вътре в нея.

— Толкова е хубаво — той облиза от пръстите ѝ и последната капка от сладострастния крем, преди да положи ръката ѝ на бюрото и да я притисне здраво, една безмълвна молба тя да не я движи.

Рони се взираше в него, очите ѝ бяха разширени, а устните — влажни, докато се опитваше да вдиша повече от нарастващата възбуда във въздуха около тях.

Погледът му се сниши обратно към бедрата ѝ и примитивен победоносен тътен се изтръгна от гърдите му.

— Моето котенце — той се отдръпна, наблюдавайки как пениса му почти се измъква от нея, блестящ от хълзгавите интимни сокове, извиращи от нея. — Моето прекрасно, горещо котенце — тласна отчаяното твърдо копие обратно вътре, обичаше силната ѝ хватка, бореше се с оргазма си с всеки дъх, за да може да се наслади на почти болезнено свитите мускули около плътта му.

Тестисите под ерекцията му бяха напрегнати и мъчително пулсиращи от необходимостта да освободят горещия товар сперма в копринените дълбини на вагината ѝ. Острите нокти на усещането се забиваха в гръбнака му, докато се изтегляше отново от нея, само за да навлезе бавно, стенейки от чистото удоволствие да наблюдава как пенисът му прониква в нея, да усеща прегръдката ѝ около него, как котенцето ѝ плаче за него.

— О, бейби, толкова е хубаво — Рони се стегна отново, когато главичката на члена му потъна до входа на утробата ѝ и се изтегли назад с галещо движение. — Това е сладкото ми момиче. Толкова тясна и гореща около пениса ми. Боже, обичам да те чукам, Рони.

Но Тайбър не можеше да се бори повече с желанието, сграбчило всяка клетка в тялото му. Вътрешността ѝ беше като огън около дебелата плът, която я изпълваше, стягаше се около него с всеки тласък, докато страстните ѝ молби разтърсиха съзнанието му.

Тайбър не бе в състояние да спре темпото, което нарастваше с всяко проникване, умът му бе унищожен от чистата наслада да се заравя в нея, да усеща нежната плът, която го обгръщаше и се стягаше

около него. Кулминацията му бе само на няколко секунди разстояние. Усещаше как шипът под главичката на пениса му започва да се разтяга, да се подготвя да го заключи вътре в нея и да освободи копринената сперма заедно с товара, готов да изригне от върха на члена му.

— Бейби — сега се движеше силно и дълбоко, влажните звуци от проникването му и засмукването на вагината ѝ, изпъльваха въздуха.

Тайбър не можеше да се потопи в нея достатъчно твърдо, достатъчно силно, не можеше да получи достатъчно от усещането на стягащата се около него вътрешност. По-здраво. По-здраво.

— Мамка му, да! Да! — той прикова бедрата ѝ по-силно, когато усети как вагината ѝ започва да потръпва, да пулсира, след това се сключи около него със сила, която го накара да изреве от удоволствие, когато се отпусна под него.

Тайбър не можеше да се сдържа повече. Отметна глава назад, от косата и от лицето му капеше пот, и изгуби връзка с реалността. Шипът се разтегна до пълната си дължина, заключи го вътре в Рони, притискайки се в най-отдалечената част на вагината ѝ и го задържа, докато освободи собствения си скъпоценен товар в плодовитото ѝ тяло.

Чувствителният израстък удължи прекрасната агония на кулминацията му, карайки тялото му да трепери, да се тресе, а от Тайбър се откъсна още един рев. Животното триумфираше, а човекът бе замаян от невероятната сила на емоцията, която се изля от него.

Негова. Неговата жена. Неговото котенце. Цялата негова.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Тайбър, установихме движение извън къщата. Изпращам Даун и Шера да пазят Меринъс и Рони в стаите им, но имам нужда от теб тук — обаждането дойде след полунощ, няколко часа, след като Тайбър и Рони бяха потънали в уморен сън.

Беше я отнесъл обратно в тяхната стая след изтощителното освобождение в офиса. Само да спят, уверяваше се сам Тайбър. Не напуснаха помещението през останалата част от деня, освен да се нахранят.

Сънливостта напусна съзнанието му при осечените думи на Кейн.

— Тръгвам — каза той тихо, изправяйки се от леглото. — Колко са близо?

— По дяволите, прекалено близо. Хората ми охраняват външната част на къщата. Ти и Калън се погрижете за вътре. Все още има прекалено много дупки, които не сме успели да затворим. Ще ви информирам периодично.

— Мамка му — изруга Тайбър, грабна дънките си от пода и се втурна към оръжията, които държеше в големия гардероб в банята. Рони беше само на няколко крачки зад него.

— Това се превръща в лош навик — измърмори тя, докато нахлуваше чифт панталони и широката тениска, която Тайбър ѝ хвърли. Меринъс щеше да остане без дрехи, ако скоро не успееше да получи свои собствени.

— Остани в стаята. Даун ще дойде до минута, за да бъде с теб — нареди той тихо. — Дръж завесите спуснати и стой далеч от вратите на балкона. Ще бъдеш в безопасност тук. Не искам да рискувам да се движиш из къщата точно сега. Даун знае какво да прави, бейби. Само извикай, ако имаш нужда от мен.

Подаде ѝ пистолета, който бе взел от нея предишната вечер и допълнителен пълнител, преди да извади автоматичната пушка от стойката, монтирана на стената.

— Аз първо стрелям, после предупреждавам, помниш ли? — тя нахлузи маратонките и ги завърза бързо, преди да го последва в стаята.

Тайбър се движеше предпазливо, тялото му бе напрегнато, готово за действие. Рони не проговори, просто го следваше, докато той премина през спалнята, спря се до вратата, водеща към всекидневната и се вторачи в нея напрегнато.

— Тук ще си в безопасност — той се обърна и притисна устните си към нейните за една силна бърза целувка, след това тръгна към изхода. — Заключи вратата зад мен и не пускай никого вътре, Рони. Никой, освен мен. Разбра ли?

Тя се втренчи в него сериозно.

— Разбрах. Никой, освен теб.

— Добро момиче — гласът му бе съблазнително одобрителен. Рони се намръщи на собствената си реакция към това. — Заключи вратата сега.

Тайбър отвори бавно, движеше се с плавно, с грациозно плъзгане на тялото, което подчертаваше факта, че през целия си живот е живял в опасност. Толкова беше свикнал с това, че несъзнателно се движеше предпазливо, без значение къде се намира или какво прави.

Той се мушна през вратата и я задържа отворена, докато дребната, безшумна фигура на сестра му се вмъкна в стаята. Поглеждайки към Рони за последен път, Тайбър затвори внимателно вратата зад себе си. Рони завъртя бързо ключа, след това плъзна стоманеното резе на мястото му. Тук заключваха спалните си по-здраво, отколкото някои хора — домовете си. Рони отпусна глава на дебелата дървена врата, борейки се със сълзите си при тази мисъл.

Не можеше да чуе нищо или никой от външната страна. Знаеше, че тежките килими ще заглушат повечето шумове, но също така знаеше и броя на хората, които спяха в къщата точно заради безопасността. Породите не поемаха никакви рискове със съпругата на водача и майката на първото дете в Прайда. Всички предпазни мерки бяха взети, за да защитят Мериинъс и Рони от всякаква заплаха.

— Той ще бъде добре — гласът на Даун Даниълс беше тих, нежен звук, почти като мъркане, когато проговори зад Рони.

Рони пое дълбоко дъх, отгласна се от вратата и се обърна с лице към другата жена. Тайбър й бе казал, че Даун е порода пума, ДНК-то й е било комбинирано с това на затворените, грациозни планински

котки. Обаче изглеждаше така, сякаш произлиза от котка с раирани шарки.

Тя беше слаба, почти чуплива. Малко по-ниска от Рони, и въпреки факта, че беше няколко години по-възрастна, изглеждаше като тийнейджърка. Една много млада тийнейджърка, докато не видеше човек автоматичната пушка, метната през рамото ѝ, която тя носеше като продължение на себе си, или докато не погледнеше в мрачните ѝ очи.

Даун се размърда неспокойно, когато Рони погледна към нея през приглушената светлина, която едва се процеждаше от другата стая. Гъстата светлокестенява коса едва докосваше раменете на другото момиче и обграждаше малкото ѝ сърцевидно лице.

— Благодаря ти за това, че ще останеш с мен — каза меко Рони и се отправи към канапето, като опита да успокои нервното треперене на ръцете си. Остави пистолета на възглавницата до себе си и сви се в края, наблюдавайки другата жена. Даун последва примера ѝ, зае стола срещу нея и подпра пушката на коляното си, докато се взираше в Рони със срамежливо любопитство.

— Тайбър е един от най-добрите ни бойци — каза тя с мекия си melodичен глас. — Няма да позволи на никого да се качи тук. Но ако това се случи, аз няма да ги пусна да минат през вратата.

В гласа ѝ прозвуча стоманена нотка при последните ѝ думи. Нямаше достатъчно светлина, за да се види, но Рони зърна пробляськ на гняв в очите ѝ.

Не бе имала възможност да поговори истински с Даун или с друг от останалите членове на семейството, които бе познавала в Санди Хоук. Не че някой би могъл да претендира, че познава истински Даун. Тя рядко можеше да бъде видяна в малкия град, а когато беше там, почти не говореше. Имаше нещо прекалено мълчаливо, прекалено сърцераздирателно в спокойните черти на лицето ѝ. Сякаш носеше булото на кошмарите около себе си през цялото време.

— Имението е великолепно — каза най-сетне Рони, отчаяно искаше да накара другата жена да продължи да говори. Имаше нужда да се съсредоточи върху нещо различно от възможните опасности, пред които щеше да се изправи Тайбър отвън. — Как го открихте?

Лека подигравателна усмивка заигра по пълните чувствени устни на Даун.

— Всъщност, имението ни беше дадено, заедно с една хубава малка сума пари, за да се помогне на другите Породи, които бяха открити на различни места. Някои от членовете на Съвета са високопоставени ръководители на правителството — гласът ѝ беше напевен, със земен, ненатрапчив тембър.

— Колко са досега? — попита Рони любопитно.

— До момента, имаме приблизително сто Котешки породи на разположение, те работят във Вашингтон, за да осигурят мястото ни в обществото. Всеки месец идват все повече... — гласът ѝ загълхна, сякаш мисълта за тези, които идваха удари струна от ехтяща болка в душата ѝ.

— Съжалявам — Рони не знаеше какво да каже.

По лицето на Даун премина нежна усмивка, изпълваща изражението ѝ.

— Не съжалявай, Рони. Ние сме живи. Не е ли това най-важното? — беше очевидно, че момичето си задава този въпрос често.

Какво имаше в нея? Рони никога не успя да разбере смирената аура, която винаги заобикаляше другата жена. Беше виждала хората от окръга, когато се намираха около нея. Груби, твърди мъже внезапно омекваха, усмивките им ставаха нежни. Мъже, които често правеха похотливи предложения към някая жена, красива като Даун, забиваха очите си в пода със засрамени изражения.

Външният ѝ вид не беше толкова поразителен, че да спре уличното движение. Беше слаба, деликатна, с гъста копринена коса и големи кафяви очи, които, като че ли, винаги бяха измъчени. И може би беше така, помисли си Рони. Очите ѝ сякаш разказваха една история, която Даун никога не споделяше.

— Всички ме гледат по този начин — Даун поклати глава с очевидно объркване, докато Рони я съзерцаваше.

Рони въздъхна дълбоко.

— Съжалявам. Ти изглеждаш... толкова тъжна. Правя предположения, преди изобщо да помисля защо.

— И го правиш сега? — в гласа ѝ нямаше преднамерена обида, само уморено примирение.

— Не мисля — Рони поклати глава бавно. — Смятам, че е по-скоро от ситуацията, от встъпването ти в обществото. На колко години беше, когато Калън те изведе от лабораториите?

И имаше отговор. Очите на Даун пламнаха. Кошмар, спомен и ужас.

— Бях на петнадесет. Шера беше на осемнадесет. Това беше преди повече от десет години. Понякога ми изглежда, че е било едва вчера — тя поклати глава, по лицето ѝ премина уморена усмивка.

— Карака ни да разказваме за лабораториите по време на изслушванията в Сената и на затворените процеси на някои от членовете на Съвета. Шера се разплака — гласът на Даун се снижи. — Както го правеше в лабораторията, преди Калън да ни измъкне. Никога не е плакала така след бягството ни. Калън я вдигна от свидетелската скамейка и я изнесе от съдебната зала. Изминаха седмици, преди тя да спре да се събужда с писъци.

— Ами ти? — попита Рони внимателно.

Даун поклати глава и я сведе, преди да дари другата жена с лека, сломена усмивка.

— Аз просто не спя, Рони. Не продължително и не много дълбоко. Какъв е смисълът, след като чудовищата могат да те вземат отново и отново, и отново? — тя потръпна и се изправи на крака, главата ѝ се наклони, а очите ѝ внезапно се присвиха. Оръжието прилегна естествено в хватката ѝ.

— Какво...?

— Шшт — изсъска Даун тихо. — Слушай.

Тогава Рони го чу. Драскане и стъргане по вратите на балкона. Очите ѝ се разшириха от ужас. Тя сграбчи пистолета и се придвижи покрай стената, като внимаваше да стои възможно по-далеч от стъклените врати.

Даун се движеше като сянка. Издърпа слушалките от мястото им на задната част на главата си и нагласи микрофона, докато се ослушваше напрегнато. Драскането се чу отново, последвано от внимателно бърникане по вратите.

— Алфа едно. Имаме пробив — гласът на Даун беше толкова тих, че Рони едва го чу, когато другата жена се премести до нея, прикри я и направи знак към спалнята. Държейки оръжието на рамото си, Рони се придвижи тихо през стаята, недостигът на въздух почти я задуши, докато се бореше да запази страха на поносимо ниво.

Едва бе стигнала до вратата на спалнята, когато спря.

Бавното пълзгане на вратата на балкона накара очите й литнат тревожно към Даун.

— Мамка му. Ела тук — заговори тихо Даун на микрофона в слушалките, без да казва нищо на Рони, когато тя ѝ даде знак и двете бързо тръгнаха към вратата на спалнята. — Изтегляме се. Изтегляме се.

Даун пълзна ключалките и отвори вратата, провери бързо отвън, преди да излязат от стаята. Рони я следваше живо, пръстът ѝ галеше спусъка на пистолета, който държеше в готовност, често поглеждаше назад и опитваше да чуе нещо през ударите на сърцето си. Коридорът беше тъмен и тих, докато се движеха бързо през него.

— Тръгнахме към стаята на Меринъс, Тайбър. Ела тук. По следите ни са.

Даун отвори друга врата и двете минаха през нея, когато внезапно проклятие отекна от отворената врата на стаята на Рони и Тайбър.

Даун заключи с безшумно движение и се обърна. Меринъс и Шера чакаха, и двете въоръжени, и двете наблюдаваха в тъмнината от страната на балконските врати, каквото имаше и в тази стая.

Но стаята на Меринъс и Калън не беше апартамент. Беше една голяма спалня, напълно разкриваща се пред погледа, с изключение на прикрепената към нея баня.

— Движат се към нас — изсъска Шера в своя микрофон, докато тя и Меринъс се преместваха към средата на стаята. Те знаят местоположението на спалните и сме в капан. По дяволите, Кейн, прати малко помощ тук горе.

— Тайбър и Калън са на път — докладва Даун, докато всички се придвижваха към единствения заслон, който им бе останал.

Банята беше голяма колкото тази на Тайбър, но все пак предоставяше някакво укритие, което би могло да се използва, за да спрат куршумите. Рони инстинктивно застана пред Меринъс. Даун и Шера ги притиснаха назад, предпазвайки ги от всеки, който щеше да се опита да мине през вратата. Приоритети, помисли си Рони тъжно.

Шера и Даун се смятаха за заменими пред единствените две половинки на братята, които се бяха борили толкова много години. Точно както Рони считаше себе си за заменима пред Меринъс и детето,

което носеше. И все пак, всички те бяха пионки, защото някой знаеше за слабите места на Породите и бе намерил начин да атакува.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Тайбър беше обещал на Рони, че ще е в безопасност. Беше й казал да заключи вратата и да не напуска стаята. А също и че никой няма да се добере до нея. Горчивият вкус на провала изпълни устата му. Беше сгрешил.

Влезе от задната част на къщата ниско приведен, пушката му беше в готовност. Премина през кухнята, след това се премести настани, за да даде възможност на половината дузина мъже, които го следваха, да влязат. Кръвта му бушуваше от желание да се втурне нагоре по стълбите, да взрви копелетата и да ги изпрати в ада, но знаеше, че рискът за Рони само ще стане по-голям.

Хората на Кейн се промъкваха по балконите, за да хванат в капан копелетата. Сега Тайбър и неговите хора се движеха нагоре по стълбите, за да ги пресрещнат от този край. Яростта изгаряше вътрешностите му. Той се бореше да запази контрол и да продължи спокойно и хладнокръвно, както знаеше, че трябва.

— Имаме пробив — гласът на Даун беше нисък, равен и спокоен, но Тайбър можеше да чуе ужаса, съдържащ се във всяка дума. — В опасност сме, Тайбър.

Всеки мъж бе получил същото съобщение. Тихи като нощта, и също толкова смъртоносни, колкото и животните, с които бе примесено тяхното ДНК, мъжете се изкачваха по стълбите. Уловиха първите четирима в коридора пред стаята на Калън, докато отваряха вратата. Убийците така и не разбраха какво ги връхлетя.

Тайбър обви ръка около врата на единия и я изви с рязко, смъртоносно движение, последвано от глухо задоволително изхрущяване. Останалите паднаха по същия начин, и само бяха избутани встрани, когато Тайбър отвори вратата бавно.

Той се приведе напред, потискайки триумфирация си рев, когато завариха другата група убийци в средата на стаята. Очите им се разшириха от изненада при вида на въоръжения отряд и веднага се

обърнаха да избягат. В този момент, хората на Кейн пристъпиха през вратата на балкона.

— О, виж, Калън, искат да играят — провлече Тайбър, когато един от тях вдигна оръжието си. То изхвърча от ръката му, преди да успее да дръпне спусъка.

— Дръж жените там, Шера — гласът на Калън беше студен и смъртоносен, докато пристъпваше по-навътре в стаята с хладната усмивка на смъртта, която Тайбър рядко виждаше на лицето му. — Здравейте, господа. Ако бяхте почукали, бихме могли да поговорим цивилизирано — каза той прекалено меко. — Има още какво да се желае от начина, по който влязохте в дома ми.

Тайбър свали оръжието си, когато Калън му връчи своето.

— Кажи ми, Тайбър, какво да правим с толкова груби гости? Да си ги запазим за утре или да направим късна нощна закуска?

Устните на Тайбър се извиха и от гърдите му излезе ръмжене.

— Пропуснах вечерята — каза той ясно. — Какво ще кажеш за лека закуска?

Четиримата мъже се стреснаха от изненада, когато дванадесет напълно съзрели мъжки Котешки породи изръмжаха гладно и заплашително.

— Чакайте — проговори един от тях нервно, ръцете му бяха разперени встрани, и когато оставил оръжието си на пода, го направи по напълно незаплашителен начин — Без ранени, без заловени...

— Без ранени и заловени? — попита меко Калън, като погледна оръжието на пода, преди да вдигне глава и да се втренчи в мъжа с мрачна ярост. — Грешка. Нахлухте в дома ми, опитахте се да нараните жена ми и мислите, че просто ще си тръгнете оттук?

— Само си вършим работата — поклати глава друг от мъжете. — Хайде, Лайънс, досега винаги си ни оставял да си тръгнем.

Тайбър разпозна гласа. Един от наемниците, който преди години си бе тръгнал победен, след забавната гонитба устроена му от Калън.

— Правилата се промениха, Брайтън — отсече водачът на Прайда. — Вече, няма просто да си тръгвате.

— Калън, нека първо да ги разпитаме — Кейн се придвижи навътре в стаята, наблюдавайки внимателно Породите. — Знаеш причината.

— Знам, че са мъртви — сякаш самият въздух стихна при това изказване.

В гласа му нямаше милост, нямаше колебание.

— Ще ги изпратим обратно на господарите им на парчета. Не беше ли този начинът, по който ни върнаха нашия разузнавач миналия месец?

Челюстта на Тайбър се стегна при мисълта за това.

Четиридесетте убийци пристъпваха нервно.

— Хайде — предизвика ги Калън. — Покажете ми това, което сте направили. лично. Надушвам смрадта на страхливците.

— Калън... — предупреди го Тайбър предпазливо. — Отстъпи назад, приятелю. Сега не е време за грешки — а една грешка би довела до неочеквана смърт. — Помисли за Меринъс и бебето. Тя ще трябва да продължи да живее без теб.

— Калън — гласът на съпругата му беше слаб и уплашен.

— Кейн, разкарай тези лайна оттук. Заключи ги при другото копеле, което държиш, докато онези продължават да ни досаждат. Ще ги предадем след това. Може би на парчета.

Това беше заплаха, която подтикна неканените гости към действие. Пламък от ярка светлина прониза мрака и ги ослепи, когато наемниците направиха опит да се освободят. Оръжията бяха хвърлени. Породите използваха сетивата, усъвършенствани през годините на плен. Не можеха да виждат, но имаха обоняние, слух, а вкусът на злото се лееше около тях.

Ножът на Тайбър се изпълзна безшумно от ножницата си и той го стисна здраво, когато стигна до първия мъж. Оръжието премина през плътта, прерязвайки вратната вена. Кръвта започна да шурти около него, когато той пусна врага на пода и се обрна за следващия. Блясъкът на светлината се разсея и Тайбър се изправи лице в лице пред изпълненото с ужас изражение на Рони.

Обзе го ярост и огорчение, защото знаеше как изглежда самият той. Знаеше, защото бе виждал Калън в подобно състояние. Кучешките му зъби бяха оголени, кръв покриваща долната част на лицето и гърдите му. Кръвта на друг човек. Животното триумфираше от миризмата ѝ, от усещането за поражението на врага, от знанието, че този път Тайбър е бил победител. А човекът вътре в него крещеше яростно срещу съдбата и жестокостите, и срещу единствения миг, в

който неговата половинка бе видяла касапницата и звярът под повърхността.

Отчаяният рев, който отекна в къщата, беше от гняв, болка и протест срещу реалността на живота, който никога не бе искал, който никога не си бе представял. Протест срещу загубата на невинността, която бе зърнал в очите на Рони.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Ревът беше различен от всичко, което Рони някога бе виждала или чувала. Тя шокирано се взря в Тайбър, когато главата му се отметна назад, гръденят му кош се разшири и от гърлото му се изтръгна примитивен звук от ярост и мъка.

Всички се усмириха. Убийците лежаха мъртви. Не бяха проявили никаква милост. Рони не го бе и очаквала. Нито и това да види острата и невероятно силна болка в очите на Тайбър, когато пусна нападателя. Кръвта го покриваше, оцветяваше бузата му, шията, черния плат на ризата му, и се стичаше по дървения под под краката му.

Бог да й е на помощ, как би могла да облекчи толкова много болка? Рони искаше да изтича към него, да почисти кръвта и да му прошепне колко е благодарна, че той е жив, но стоеше като вкоренена в пода, сълзите се търкаляха надолу по бузите й, защото бе станала свидетел на единственото нещо, което Тайбър не би искал тя да види.

Докато яростта му отекваше около тях, главата му се сведе, а зелените му очи заблестяха толкова ярко, както никога досега, и изразът им я ужаси. Краката му скъсиха разстоянието помежду им, той я улови за китката и я задърпа към вратата.

— Тайбър... — протестът на Калън бе пресечен, когато Тайбър се обърна към него с ръмжене, толкова застрашително и повелително, че другият мъж отстъпи назад, клатейки глава разкайно.

— По дяволите, Калън, спри го — гласът на Меринъс бе изпълнен със страх, щом видя как той издърпа Рони от стаята.

Никой нямаше да попречи на Тайбър. Никой не би могъл, дори и да искаше. Насилието и страстта се вихреха около него, стягаха тялото му, докато животното напираше все по-близо към повърхността. Рони дори не се опита да го спре. Тя го следваше, почти тичешком, за да не я влечи след себе си, сърцето й препускаше в гърдите, а шокът си прокарваше път през тялото й.

Тайбър едва бе успял да улови нападателя, преди той да натисне спусъка на автоматичното оръжие. От този ъгъл куршумите щяха да

надупчат банята и вероятно щяха да избият всички им. Рони си спомняше прекалено ясно как ножът разряза човешката плът и омразата, и изненадата по лицето на другия мъж, когато погледът му се впи в нейния.

Тайбър я издърпа в спалнята и затръшна вратата зад тях, преди да се обърне към нея. Рони нямаше време да си поеме дъх, преди той да разкъса ризата ѝ, оставяйки гърдите ѝ голи. Зърната ѝ бяха твърди. Ръцете му се насочиха към закопчалката на дънките му.

— Тайбър... — тя не знаеше какво да каже, какво да направи.

— Моя — той оголи зъби, докато избутващите дънките по бедрата си, освобождавайки мощната си и нетърпелива ерекция, която се намираше в тях.

Рони изскимтя, когато той се протегна за нея. Тайбър разпори крачолите на дънките ѝ и я освободи бързо от тях. Подпра я на облегалката на канапето, вдигна крака ѝ и се тласна рязко и силно в чувствителните дълбини на влагалището ѝ.

Тя се изви в ръцете му, приглушен вик се откъсна от гърлото ѝ, когато удоволствието изгори тялото ѝ, въпреки болката, раздираща сърцето ѝ. Погледът ѝ бе впит в неговия и тя видя горчива ярост и мъка, каквато никой човек не трябваше да изпитва. Кръв оцветяваше лицето и шията му. Очите му блестяха от разкаяние и глад.

— Рони... — гласът му беше приглушен, когато спря, заровен дълбоко в нея, и никаква частичка от здрав разум замени мрачния ужас в очите му. — Рони...

Тя покри устните му с треперещите си пръсти.

— Почувствай колко съм влажна за теб — прошепна с тъжна усмивка. — Колко обичам да си вътре в мен, каквато и да е нуждата ти от мен, когато и да имаш нужда от мен.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато той примигна към нея. Част от дивото напрежение бе отшумяло, заменено от непреодолима тъга.

— Той щеше да ме убие, вероятно и Меринъс също — прошепна Рони, миг преди Тайбър да се раздвижи, бедрата му потрепваха конвулсивно, а пенисът му погали нежните дълбини на влагалището ѝ с мъчителна настойчивост. — Обичам те, Тайбър. Всичко от теб... Целият... — след това извика. — Обичам те...

Тайбър простена. Един нисък, тъжен звук, изпълнен с разкаяние и благодарност. Придърпа я към себе си, притисна главата ѝ към чистото си рамо, ръцете му уловиха задните ѝ части и пенисът му започна да се движи вътре в нея.

Дългите бавни тласъци галеха вагината ѝ, докато той целуваше гърлото ѝ, шията ѝ. Бедрата му бяха стегнати, гърбът напрегнат, но отмерените внимателни движения не.

— Моя — прошепна отново. — Моята жена. Моята любов.

Тогава тласъците му се увеличиха, дишането му стана задъхано и тежко, бедрата му движеха горещата ерекция толкова дълбоко и твърдо, колкото можеше, докато Рони стискаше раменете му, а краката ѝ обвиха ханша му отчаяно, щом почувства, че кулминацията ѝ наближава.

Секунди по-късно, тя го усети как се заключва вътре в нея, чу стона му, гладното тихо ръмжене, след това силната гореща струя на сперматата му се изля в тесните дълбини на влагалището ѝ.

— Съжалявам — прошепна Тайбър в шията ѝ, лицето му беше влажно — дали от сълзи или от собствената му пот, тя не беше сигурна. — Съжалявам, че трябваше да видиш това, което съм.

— Не, Тайбър — ръцете ѝ погалиха косата му, раменете му. — Никога не съжалявай. Обичам всичко, което си. Всичко от теб.

Такова приемане не би трябвало да е възможно. Тайбър стоеше под горещата струя, очите му бяха затворени, съзнанието му бавно се проясняваше от кървавата ярост, която бе почувстввал при вида на онова копеле, готовещо се да стреля с автомата по посока на жените. Рони му помагаше да я отмие от себе си, ръцете ѝ бяха нежни, докато го почистваше старателно. Беше отмила кръвта от косата и от лицето му, след това пристъпи към почистването на всеки сантиметър от тялото му със сапун и кърпа.

Горещата пара и ароматът на сапуна изпълниха голямата душ-кабина. Звуците на водата, падаща върху него и Рони меко шепнеше в съзнанието му. С всяко изплакване и внимателно насапуниране на тялото му, Тайбър чувстваше как все повече от яростта му се отмива, както от тялото, така и от душата му. След това изпита невероятна

умора. Не искаше нищо повече, освен да се сгуши в Рони и да заспи. Но имаше още толкова много неща за вършене.

— Всичко е готово — прошепна нежно младата жена, като целуна рамото му, а ръцете ѝ поглаждаха влажната плът. Тя го гали, докато изтръгна от гърдите му неволно мъркане.

Тайбър трепна при звука.

— Шиш — Рони се сгуши в гърдите му и ги целуна, леките ѝ близвания бяха невероятно нежни. — Знаеш ли колко обичам този звук? Колко се радвам да знам, че ти доставям удоволствие? Че те успокоявам?

Очите му се затвориха пред разтапящата наслада, която се просмука в него. Никога никой не се бе грижил за него. Никога. И ето, че тя беше тук, толкова малка и нежна, гласът ѝ му шепнеше, ръцете ѝ го милваха. Бе отнела почти три десетилетия страдание, когато сподели любовта си към него.

— Не могат да те вземат — Тайбър внезапно простена, когато емоцията се откъсна от него, ръцете му се сключиха около нея, задържайки я близо до гърдите си. — Не мога да живея без докосването ти, без твоята топлина и страст, Рони — усещаше гърлото си стегнато от чувствата, бушуващи в него. — Бих предпочел да умра, отколкото да се изправя пред такава съдба.

— Няма да им позволим да ме вземат, Тайбър. Ще се справим заедно — Рони отмести косата от лицето му, когато той отвори очи и се взря в нея, наранен от красотата, която видя в нея.

— Няма да им позволя — той поклати глава. — Ще трябва да убия отново...

— А аз ще бъда точно до теб, докато го правиш — тя постави пръсти върху устните му. — Винаги ще бъда тук, Тайбър. И ще се изправим пред последиците заедно. Точно както сега.

Заслужаваше ли я той? По дяволите, не, знаеше, че не, но също така знаеше, че няма начин да ѝ позволи да си тръгне от него.

Тайбър прочисти гърлото си и се отдръпна назад, като простена по посока на ерекцията си, която внезапно нарасна между тях.

— Трябва да поговоря с Калън — въздъхна мъжът. — След това ще се погрижим за другите неща.

Погледна още веднъж надолу към упорития си член.

Рони се премести, за да спре душа, след това взе големите кърпи, които бе оставила отвън, преди да отведе Тайбър под водната струя. Той я гледаше замаяно, докато тя го подсушава като бебе.

— Ще бъдеш чудесна майка — прошепна мъжът, представяйки си я как къпе тяхното дете, как се грижи за него толкова нежно, колкото се грижеше за самия Тайбър, или дори още повече.

Лека червенина оцвети страните ѝ.

— Обичам децата — Рони се придвижи зад него, потривайки кърпата по плътта му, докато попи и последните капки вода.

— Ще се разстроиш ли, когато забременееш? — попита най-сетне Тайбър, като прочисти гърлото си неспокойно. — Трябваше да помисля, преди да те насиля с целувката си. Преди да те обвържа така силно. Трябваше да ти обясня...

— Нямаше да промени нищо — тя се завъртя, взе друга кърпа и започна да подсушава себе си. — Щях да те пожелая така или иначе.

Тайбър притихна почти неразбиращо.

— Сигурна ли си, Рони?

Тя замълча, след това въздъхна дълбоко, а по лицето ѝ премина иронична усмивка.

— Тайбър, хубавият ти голям пенис не е единственото нещо, което имах в главата си, когато те видех, да знаеш. Ти беше този, който ми липсваше през всичките месеци. За теб мечтаех, преди дори да си ме докоснал сексуално. Винаги съм искала да родя твоите бебета. Иначе коляното ми щеше да прати топките ти в гърлото, когато ме целуна. Сега доволен ли си?

Тайбър трепна. Тя не говореше празни приказки. Беше правила нещо такова и преди.

— Разбрах — кимна бързо.

— Добре. Сега знам, че Калън те чака нания етаж. Ще се сгуша на дивана, докато се върнеш. Кейн и няколко от останалите поправиха стъклените врати по-рано, така че може би все пак ще успея да поспя няколко часа, преди това място отново да се превърне в лудница.

Рони изглеждаше изтощена. Постоянната тревога, сексуалните потребности и физическата опасност ѝ се отразяваха.

— Спи в леглото...

Тя поклати глава.

— Не мога да спя там без теб. Така че побързай. Дяволски съм изморена.

Тайбър облече чисти дрехи, докато Рони навличаше една от неговите огромни тениски, чиито подгъв стигаше почти до коленете ѝ, след това взе резервната завивка от раклата в спалнята и се запъти към дивана.

— Ще се върна скоро — той се наведе и целуна меките ѝ устни, докато тя го гледаше сънливо.

— Побързай и се върни. Скоро ще имам нужда от теб.

Тайбър можеше да подуши желанието, надигащо се в нея. Кимна отсеченно, обърна се и напусна стаята. Тя не би могла да живее много дълго по този начин, помисли си той. Изтощаваше се, повяхваше. Ако не заченеше скоро, той се притесняваше, че здравето ѝ ще пострада. Но какво, запита се, щеше да стане, когато забременееше?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

На следващата сутрин Рони умираше от глад. Събуди се късно, взе душ, облече се и веднага пое към кухнята, следвайки уханието на бекон, яйца и бисквити.

Когато влезе в огряната от слънцето стая, намери трите жени да си говорят тихо над отрупаните чинии и димящото кафе. Устата ѝ се напълни със слюнка.

— На печката — Шера се усмихна към нея, докато тя гледаше чиниите с гладно отчаяние.

— Чувствам се така сякаш някой е изрязал дупка в стомаха ми — въздъхна Рони. — Тайбър ще трябва да монтира кухня в онзи проклет апартамент, който нарича спалня, ако настоява да прекарвам цялото си време там.

— Няма да е за много дълго — мекият, melodичен глас на Даун накара Рони да спре изненадано и да се обърне, за да погледне другата жена.

— Моля? — каза тя объркано.

Даун сви рамене.

— Скоро ще забременееш.

— А ти откъде знаеш това? — попита Рони, като взе една чиния и тръгна към печката.

— Защото мога да го подуша.

— Даун — обади се Шера предупредително.

Рони погледна отново, другата жена сви рамене и наведе глава над храната си.

— На какво мирише? — намръщи се тя, наля си чаша с кафе и го занесе заедно с чинията на масата.

— Не сме сигурни — каза Шера, избягвайки погледа ѝ.

— Даун звучеше достатъчно уверено. Да не би това да е информация, която мога да получа само ако ме убиете след това?

Меринъс потисна смяха си, макар че Шера се намръщи неодобрително.

— Не, но може би е нещо, което не искаш да чуеш все още.

Рони погледна отново към Даун.

— Дайте ми график и ще видим колко сте добри — тя натика пълна вилица с яйца в устата си. Даун се обърна към нея изненадано.

— В рамките на следващите седемдесет и два часа — каза най-сетне момичето, и макар и тих, гласът й беше повече от уверен. — Забелязах го при Меринъс, точно преди тя и Калън да бъдат принудени да бягат от Съвета. Видях я може би три дни по-късно, и тя вече беше заченала. Твоята миризма е подобна.

— И как действа това нещо с миризмата? — Рони прегълтна яйцата и отново се взря в другата жена.

Любопитно беше, колко лесно Породите разбираха подобни усещания. Те бяха хора, въпреки информацията, която Рони бе сигурна, че се разпространяваше за тях. Но дарбите, които им даваше тяхното животинско ДНК, бяха изумителни.

— Това е просто една промяна във феромоните — Даун сви рамене. — Подобно на бавното зреене на някой специален, деликатен плод. Независимо каква промяна настъпва в яйчниците и яйцеклетките, докато се развива, тя ги кара да произвеждат този аромат.

Рони погледна към Меринъс. Промяна в яйчниците? Стомахът ѝ се присви от неочеквано обзеляя я страх.

— Бебето е напълно нормално — засмя се Меринъс. — Направихме няколко сонограми и предшестващите тестове показват, че всичко е наред. Ти ще заченеш нормално момченце или момиченце. Обещавам, без котенца, с които Кейн има навик да ни дразни.

В очите на Шера проблесна гняв.

— Извинете ме. Имам работа за вършене.

Рони я погледна учудено и почти не забеляза съжалението, преминало по лицето на Меринъс, когато Шера се изправи и остави чинията си в мивката.

— Кажи на Калън, че ще патрулирам, ако има нужда от мен — каза на Меринъс, докато прекосяваше стаята. — А също и на Кейн да върви по дяволите.

Рони трепна.

— Това е негов проблем — Меринъс въздъхна и погледна към Даун. — Тя няма да му позволи да я докосне.

— Не я виня. И за мен е време да тръгвам. След няколко минути имам среща с господин Андрюс. Не искаме да изпраща повече съобщения.

Рони замръзна, чашата с кафе почти бе стигнала до устните ѝ, когато очите ѝ се разшириха. Остави я внимателно, щом смисълът на думите я удари като юмрук в стомаха.

— Той е причината те да знаят в коя стая сме се настанили — осъзна Рони болезнено и прегълътна трудно, когато храната, която бе погълната заплаши да се върне нагоре. — Той им е казал къде сме.

Меринъс въздъхна тежко.

— Не можем да бъдем сигурни, Рони. Те все още проследяват съобщенията.

— Той е изпратил съобщения вчера и снощи бяхме нападнати. Мъжете, открили слабо място в защитата на имението, притежават чист късмет, предполагам? — отсече тя горчиво и се изправи на крака.
— Едва не уби всички ни и все още е тук, което означава, че има вероятност да го направи отново.

Ярост разтърси гърдите ѝ. Мили Боже, какво щяха да предприемат, за да неутрализират заплахата, която баща ѝ винаги бе бил за живота ѝ? Той бе станал още по-решен да я унищожи сега, отколкото през изминалите години.

— Рони, Калън и Тайбър ще се погрижат за това — каза Меринъс спокойно. — Остави ги да направят това, което трябва.

Рони я прониза с твърд, отмъстителен поглед.

— Аз не мисля така, Меринъс. Не и този път. Не отново.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Рони не беше никак доволна от Тайбър. Отказът му през целия ден да се отърве от Реджиналд или да ѝ даде възможност да разбере какво, по дяволите, иска, само увеличила страхът ѝ. Той беше опасен — за нея и за Тайбър. Вече го беше доказал. Битката, която бе водила с Тайбър по-рано, само потвърди факта, че Реджиналд е станал по-хитър и по-зъл, отколкото преди. Те не можеха да докажат, че той е предал съобщението. Само го подозираха. Трябваше да бъдат напълно сигурни, преди да сложат ефективно край на заплахата, която представляваше. Освен това, трябваше да разберат със сигурност за кого работеше.

Хората, които ги бяха нападнали миналата нощ не бяха нищо повече от наемни убийци. Понякога работеха за Съвета, понякога — за други организации. Имаше повече от една организация по света, която бе решила, че Породите не заслужават да живеят. Реджиналд, ако беше замесен, беше само един от многото.

Той беше неин баща. Човекът, когото майка ѝ бе обичала. Нейната мила и нежна майка. Рони облегна глава на студеното стъкло на вратите на балкона, опитвайки да се пребори с болката, разкъсваща гърдите ѝ.

Марджи Андрюс беше един от най-сърдечните и нежни хора, които познаваше. Рони едва си я спомняше, но помнеше как звуци гласа ѝ, тихите приспивни песни, които ѝ беше пяла, прошепнатите обещания за по-добър живот. И помнеше как майка ѝ плаче.

Този беше един от най-ярките спомени от детството ѝ. Риданията на майка ѝ, потиснати, умоляващи, докато просеше милост от Реджиналд. *Моля те, Реджи. Моля те, не ме наранявай.*

Рони трепна, когато думите отекнаха в съзнанието ѝ. Това беше последният ѝ спомен за майка ѝ. Последните думи, които бе чула да изговаря. На следващата сутрин Марджи замина на работа и един час по-късно беше мъртва.

— Слабохарактерна кучка — беше промърморил Реджиналд на погребението. — *Не се бори достатъчно.*

Рони никога не разбра какво бе имал предвид с тези думи, но докато растеше, не успя да ги забрави. Той ли стоеше зад злополуката с майка й? Или това беше едно от несвързаните му мърморения във връзка с крехкото здраве на съпругата му? Тогава беше самотна, чувствуващ се самотна и сега. Рони се взираше в мрака, борейки се със старите страхове, със старите рани. Усещаше, че стои на ръба на пропаст и това я ужасяваше. Осъзнаването се надигна бавно, някъде вътре в нея.

Майка й бе обичала Реджиналд с нежно, обсебващо чувство, което бе ужасявало малката Рони. Тя не виждаше смисъл в сляпото ѝ подчинение. Беше оставила настрани своите собствени желания и нужди от уважение към него. Дори нещо повече, беше отблъснала и дъщеря си. Колко вечери се бяха хранили с царевичен хляб и осъкъдно количество картофи, които майка й отглеждаше в задния двор, защото Реджи бе приbral всичките пари за себе си? Колко пъти го беше виждала как я удря, как ѝ крещи, защото са изяли и последната храна, оставяйки го да се оправя сам?

Юмруците ѝ се свиха. Рони се бе заклела никога да не желае толкова отчаяно един мъж. Беше се заклела никога да не позволява да бъде използвана, да бъде потискана, само защото обича. И ето, че сега беше тук, неспособна да се откъсне от человека, който имаше такава власт.

Нямаше значение, че Тайбър винаги се държеше нежно с нея и винаги ѝ бе давал топлина и сигурност, а не юмруци. Страховете бушуваха вътре в нея така яростно и мрачно, както възбудата, пулсираща във вагината ѝ.

По никаква причина, природата им бе отнела възможността за избор. Той беше мъж, напълно зрял, който се бе сблъсквал с неописуеми ужаси и до него тя се чувствува като дете, каквото се опасяваше, че бе. Изплашено. Объркано.

Рони изпъна рамене и въздъхна тежко. Добре, знаеше какъв ѝ е проблемът. И това беше първата стъпка към решаването му. Емоциите я бяха ужасявали месеци наред, след като осъзна колко дълбоко може да я нарани Тайбър. След онова писмо, което мислеше, че ѝ е изпратил,

нещо в нея умря. Желанието й да се бори, беше сломено, но сега, когато отново бяха заедно, то сигурно щеше да се върне.

Когато сърцето ти обича, Рони, няма начин да се бориш. Тя си спомни тъжните думи на майка си, прошепнати една нощ след поредната криза на Реджиналд. Понякога, да защитим тези, които обичаме, без значение какво ни струва, е по-важно от чувствата на собственото ти сърце.

И сега Рони разбираше, че трябва да намери начин да защити Тайбър. Той не знаеше колко зъл и жесток може да бъде Реджиналд. Ако знаеше, никога не би му позволил да остане. Тайбър познаваше лоялността и нуждата от свобода. Той никога не би повярвал, че баща ѝ би направил всичко, за да постигне собствените си цели, дори и да унищожи дъщеря си. А Рони бе убедена, че това щеше да му донесе задоволително богатство. Най-накрая. Той имаше оръжие срещу нея и скоро щеше да го използва, знаеше го.

— Рони — гласът на Тайбър, тъмен като нощ, се обви около сетивата ѝ, когато той влезе в стаята.

Пулсиращата възбуда, която заливаше тялото ѝ, веднага се засили. Рони се извърна от прозореца, издърпа пистолета от колана си и го остави на близката маса, а после се приближи до него. Улови подгъва на тениската си и бързо я измъкна през главата си.

Той беше неин. Проклет да е. Проклет да е Реджиналд и страховете ѝ. Тя хвърли тениската на пода и изрита маратонките си.

— По дяволите — ръцете на Тайбър се насочиха към дънките му.

— Вземи ме — предизвика го тя, докато изхлуваше собствените си дънки надолу по краката и бързо се измъкна от тях. — Предизвиквам те.

Треската се надигаше в тялото ѝ. Рони не искаше леглото. Не искаше нежност. Не искаше безразсъденекс. Искаше да успокои ослепителните искри от възбуда, горящи вътре в нея, докато разкъсва самоконтрола му. Искаше да го облекчи, да го вбеси, да го гали и удря.

Очите му се присвиха срещу нея. Рони обичаше, когато прави така. Нефритенозелените очи блестяха заплашително, придавайки му примитивен, хищнически вид. Тайбър изръмжа с един котешки предупредителен звук, когато тя му се усмихна с чувствено предизвикателство.

— Бих могъл — каза той тихо, наблюдавайки как тя се движи около него, без да я изпуска от поглед през цялото време. — Бих могъл да те поваля и да те възседна на секундата, Рони.

Тя потръпна при мрачното предупреждение. Женствеността ѝ изля още от хълзгавите си сокове върху подутите устни, а утробата ѝ се свиваше в очакване.

— Знаеш ли какво изкушаваш, Рони? — попита мъжът, гласът му бе копринен, когато тя се придвижи зад него, пристъпи по-близо, след това плъзна ръце надолу по изпъкналите очертания на гърба му.

Като сурова коприна. Меките косъмчета, които покриваха тялото му, гъделичкаха дланите ѝ, докато го галеше. Тайбър потръпна под ласките ѝ.

— Мислех, че котките обичат да бъдат галени — тя се наведе напред и спря да диша, когато твърдите връхчета на зърната ѝ се потриха в гърба му.

Тътнешкото ръмжене, което вибрираще в гърдите му, я накара да потръпне от наслада. Погали еротично сетивата ѝ, възбудата ѝ. Ръцете ѝ се придвишиха към кръста му и се плъзнаха по стегнатите мускули на корема му.

— Свикнах да мечтая да те докосвам — прошепна тя, устните ѝ потъркаха поразителната татуировка на лявото му рамо — ръмжаща пантера, с яростно присвирти очи и изтеглени предупредително назад уши. — Мечтаех да те накарам да стенеш, да чувам как шепнеш колко отчаяно ме желаеш.

— Искам те толкова, че се чувствам разкъсан отвътре от желание, Рони — той стоеше неподвижен, напрегнат, докато ръцете ѝ се движеха по него.

— Бих ли могла да те излекувам? — тя опря бузата си на рамото му, долавяйки самотата в гласа му. Същата мрачна самота, която изпитваше тя от толкова много време. Тайбър потрепери под ръцете ѝ, когато те погалиха напрегнатите му зърна.

— Лекуваш ме с всяко докосване — ръцете му бяха стегнати, я тялото му вибрираще от стегнатата кайшка, с която бе завързал страстта си.

Рони се усмихна леко. Дали можеше да разбие самоконтрола му? Дали можеше да накара отново и двамата да пламнат, че чак да избухнат от това? Ако оцелееха.

Ръцете ѝ се придвижаха по-ниско, погъделичкаха стегнатия корем и се насочиха безпогрешно към твърдия ствол на пениса, издигащ се от долната част на тялото му.

— Рони — думата съдържаше неизмеримо предупреждение.

— Да, Тайбър? — тя преглътна мъчително, когато ръцете ѝ погалиха свивката на бедрата му.

Той беше близо. Толкова близо до върха. Рони усети как Тайбър се подготвя да се раздвижи и отскочи назад. Разсмя се ниско и дълбоко на примитивното ръмжене, излязло от гърлото му, когато посегна към нея и не успя да я улови. Тя имаше чувството, че умишлено я бе оставил да му се изплъзне, защото когато се обърна назад видя, че бавно я дебне.

Рони се движеше из стаята, без да го изпуска от очи и долавяше, повече от ясно, напрежението, изпълващо помещението с едно чувство усещане, толкова плътно, че я обгръщаше като ефирни нишки от желание.

— Ще те поваля — прошепна мъжът, докато тя заобикаляше дивана, поддържайки дистанцията между тях. — Ще те яхна, Рони. След това ще те яздя, докато започнеш да крещиш под мен.

Вагината ѝ запулсира настойчиво и сякаш я предизвикваше да падне на колене още сега, точно на това място. Но Рони не желаше да ѝ се подчини.

— Вече сме пробвали това — провлече тя. — Бъди оригинален, бейби.

Тайбър изръмжа. Пулсът на младата жена запрепуска. О, това беше най-чувственияят звук. Дълбок и вибриращ от интензивност.

Тогава той се раздвижи, направи един плавен, грациозен скок и очите ѝ се разшириха шокирано, когато прескочи дивана. Краткото ѝ колебание стана причина за провала ѝ. В момента, в който се обърна да избяга, ръцете му се обвиха около кръста ѝ и той я вдигна във въздуха.

Рони се бореше неистово. Тялото ѝ гореше, вагината ѝ пулсираше настойчиво, а адреналинът нахлуваше на вълни в нея. Извиваше се в ръцете му, докато Тайбър се смееше. Тихият ѝ вик от безсилие и безумна страст отекна в помещението, когато той я повали на пода.

Нямаше предварителни ласки. Нямаше нужда от тях. Хълзгавият крем на възбудата ѝ навлажняваше бедрата ѝ и течеше гъст и горещ от

вътрешността ѝ. Пенисът му се гмурна в сладката влага и изпълни вагината ѝ, а Рони се изви назад и извика от удоволствие.

— Били ли сме тук, бейби? — Тайбър се забиваше в нея безмилостно, ръцете му държаха бедрата ѝ здраво, докато пенисът му се тласкаше силно и дълбоко в стегнатите дълбини. — Правили ли сме това? — дълбочината, която достигна, накара Рони да изкреши от болка и удоволствие, вагината ѝ се сви около него, мускулите се стягаха конвулсивно, докато я чукаше с твърд, енергичен ритъм.

Не беше като първия път и едва сега Рони осъзна контрола, който бе упражнявал тогава. Контрол, който този път бе загубил.

Тя се притискаше назад при всеки енергичен тласък, крещеше за него, а вагината ѝ се стягаше около дебелия нарушител, който я докарваше до лудост с нуждата си от оргазъм.

— Говори ми, бейби — ръката му се повдигна от кръста ѝ, секунда преди да нанесе една твърда, силна плесница по заоблената извивка на хълбока ѝ. — Кажи ми, че сме го правили, Рони.

Тогава шокът я изгори. О, по дяволите. Това усещане беше толкова хубаво. Тя изскимтя, потръпна и се отдръпна от хватката му. Бореше се с него, задъхвайки се от удоволствието на стегнатата хватка, когато той я възпираще, от острото ужилване на ръката му по дупето ѝ, докато я наказваше.

— Правили сме го... — предизвика го Рони, след това отметна глава назад от мъчително удоволствие, когато дланта му се приземи отново върху задничето ѝ.

— А това? — ръката му се раздвижи отново, плъзна се по извивките, пръстите му я погалиха, докарвайки я до лудост, когато се спуснаха между бедрата ѝ и преминаха през соковете, събрани по устните на женствеността ѝ.

— Продължавай да говориш, бейби — изръмжа Тайбър, кръжейки около клитора ѝ. — Да видим дали този стар котарак ще може да те научи на няколко нови номера — пръстите му потриха, галеха, притискаха нежно клитора, в ритъм с мощните тласъци във вагината ѝ.

Рони не можеше да диша. Бореше се за въздух, докато бурната сила на усещанията я разкърьсваше. Прекалено много, прекалено бързо. Тя можеше да усети как вагината ѝ се стяга, а утробата ѝ пулсира.

Когато експлозията настъпи, почувства как всяка емоция в душата ѝ се отприщва. Оргазмът я връхлетя и тя се надигна от пода конвулсивно, ръцете ѝ се протегнаха назад към Тайбър. Викът ѝ беше приглушена молба за милост.

— Още — нямаше милост.

Ръката му се стегна около кръста ѝ и я повдигна, ерекцията му потъна по-дълбоко, галейки я от ъгъл, който задържа пламенната сила на освобождението, отекващо през тялото ѝ. Рони обезумя. Дори пътта ѝ се предаде на отчаяната нужда да преодолее съкрушителния оргазъм.

Минута след първото освобождение, той я хвърли в друго. Пенисът му се движеше в нея, обладаваше я с безмилостна настойчивост, която Рони не можеше да отхвърли. Тя се изви към него, ръцете ѝ попаднаха на стегнатите мускули на ръката, която я държеше, и ги стисна, борейки се да се закрепи за реалността, когато бе хвърлена в бездната на постоянно, задълбочаващото се усещане.

Рони крещеше. Не осъзнаваше, че го прави, знаеше само, че думите се борят да се освободят, да бъдат чути. Тя обичаше. Нуждаеше се... И тогава го почувства. От позицията, в която се намираха, усети първата промяна. Пенисът на Тайбър се стегна, потръпна, след това сякаш пламтящата главичка се удебели. Друга, по-малка ерекция разцъфна под нея, заключи пениса му дълбоко във вътрешността и започна да гали изключително чувствителен сноп от нерви, скрит там. Притискаше. Милваше. В този миг Рони бе запратена в един калейдоскоп от преливащи цветове, вълнение, бушуваща кръв и животински рев. И разбра, че това ще промени и двама им завинаги.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Рони би предпочела да прочисти съзнанието си, да се остави на течението в безопасността на света, който Тайбър се опитваше да изгради около нея. Най-малкото, реши, че е за предпочтение, когато часове по-късно, нуждите на телата им бяха задоволени и здравият им разум започна да се възвръща. Именно тогава, младата жена разбра, че е време да се изправи пред собствения си живот.

Тя беше само на двадесет и две години, а Тайбър — на тридесет. Но имаше нещо повече от осем годишната разлика във възрастта им, между тях стоеше също и цяла вселена от преживявания. Той беше живял със страх, неописуеми жестокости и смърт, още преди да се превърне в мъж. Познаваше злото, което изпълваше умовете на Съвета, на хората, които го бяха създали и го бяха обучили. Той е бил десетилетия по-възрастен от нея, дори когато е бил тийнейджър.

Рони знаеше, че собствените ѝ преживявания по време на израстването дори не се доближават до страданието, което Тайбър бе познал. Тя беше истинско бебе, в сравнение с него. Но беше също така и негова половинка. Искаше да бъде повече. Искаше да бъде достатъчно силна, за да застане до него, достатъчно силна, за да се бори заедно с него. Но не би могла да го направи, ако позволеше на някой от тях да я предпазва от истината.

Рони щеше да го остави да я защитава до известна степен, но след това, щеше да застане до него и да успокои человека, който се бореше за надмощие над своето ДНК. Човекът, който се нуждаеше от любов, за да намери поне едно сигурно убежище за душата си.

Тайбър не ѝ беше казал, че я обича, но тя щеше да се занимава с това по-късно. Стъпка по стъпка, помисли си Рони. Едно по едно. Щеше да стигне дотам рано или късно, но първо трябваше да се занимае с по-важните неща.

— Котките имат шипове — каза лениво младата жена, а пръстите ѝ си играеха нежно с дългите копринени кичури на косата му.

Той мъркаше. Това я изуми. Беше се опитал да спре, дори се бе засмял на себе си по-рано, защото не можеше, но Рони бе видяла беспокойството му, че това би могло да я отврати, стаено в очите му. Стана точно обратното. Сега вече знаеше как да разпознае дали любимият ѝ е доволен, щастлив и удовлетворен. Да прогони задоволството му — дори за миг — бе нещо, което тя мразеше да прави. Но промяната в него, по време на чифтосването, беше въпрос, който трябваше да изяснят.

Тайбър се напрегна в ръцете ѝ. Главата му още лежеше на гърдите ѝ, но вместо преситената умора, която го изпъльваше, сега по тялото му плъзна бдително напрежение. Меката вибрация в гърдите му беше спряла, въпреки че пръстите ѝ не прекъсваха бавните ласки по косата му.

— Да, имат — прегръдката му се стегна съвсем леко.

— Хората смятат, че понеже съм млада, съм напълно глупава — Рони се засмя тихо при тези думи. — Още преди да ме маркираш, ти винаги си се отнасял с мен така, никога не правеше или казваше нещо, което смяташе, че ще ме разстрои. Ако ми позволиш да се сблъскам с живота, това няма да ме пречупи.

— Никога не е било, защото съм те мислил за глупава, Рони — той въздъхна, раздвижвайки се в ръцете ѝ и седна, така че да може да я гледа. — Исках да те предпазя. Това е всичко, което някога съм искал.

И Рони осъзна колко верни са думите му. Беше ѝ известно още като дете, и сега го видя. Част от него трябваше да я защитава, в противен случай той никога нямаше да бъде доволен, никога нямаше да бъде спокоен.

— Не искам да бъда предпазвана от всичко, Тайбър — тя се извърна на една страна, за да се сгущи в прегръдката на разтворените му ръце, а той я придърпа по-близо. Главата ѝ лежеше на гърдите му и го чу как въздъхна тежко. Рони усещаше надигащия се в него протест и знаеше, че винаги ще се опитва да я защитава, не само тялото ѝ, но и чувствата ѝ. А тя не желаеше да бъде предпазвана.

— Не искам да страдаш — прошепна мъжът в косата ѝ. — По никакъв начин, Рони. Полудявам като си помисля за това. Винаги е така. Светът може да бъде жесток, бейби. Страшен като ада. Предпочитам да не разбираш колко лош би могъл да бъде.

Тъмната магия на гласа му не можеше да скрие горчивите спомени, преминаващи през съзнанието му.

— Това няма да помогне, Тайбър. Как мога да бъда нещо за теб, ако не мога да разбера живота, който си живял? Мислиш ли, че не знам за злото там навън? За Бога, колко пъти ти се наложи да ме спасяваш от враговете на Реджиналд, от мъжете, които се обаждаха и казваха на една тийнейджърка по колко различни начина ще я чукат, заради предателството на баща й? — Рони никога не му бе разкривала пълната степен на ужаса, който я бе карал да тича при него през годините. Истинският размер на страховете, с които се бе сблъсквала. Тя знаеше, че Тайбър ще се изправи срещу Реджиналд, а последствията от това я ужасяваха. Как щеше да живее, ако той пострадаše заради нея?

Ръцете му се свиха и стегнаха от гняв.

— Щях да го убия, ако знаех, Рони. Все още мога да го убия — закани се Тайбър.

— Ти си по-добър от него — въздъхна младата жена. — Той не си струва усложненията. Не си струва петното върху душата ти — Рони се надигна и се взря в очите му. — Аз знам какъв си, Тайбър. Знам какво се случва, когато влизаш вътре в мен. Не е нужно да ме криеш от живота. Всичко, от което се нуждая, е да знам, че ще бъдеш до мен.

— Винаги съм бил — той поклати глава объркано. — Защо да те оставям сега, Рони? Ти си моя. Казах ти го.

Рони извъртя очи нетърпеливо.

— Тайбър, аз не ти принадлежат...

— По дяволите, не — упоритата мъжка арогантност запалваше всяка дума. — Предупредих те и преди, бейби, казвам ти го и сега. Веднъж, след като съм те имал, вече ще е твърде късно да премисляш въпроса. Няма да играя игрички с теб. Няма да те лъжа. И е дяволски сигурно, че никога няма да позволя да ме оставиш.

— Добре, доволна съм да остана. Засега — измърмори Рони, намести се отново по гръб на леглото и се взря напръщено в тавана. — Трябва да е заради животното в теб. Въпреки че никога не съм знаела, че котките са властни. Вървиш срещу вида си, Тайбър.

Мъжът изсумтя подигравателно и докато гледаше надолу към нея, едната му вежда се повдигна в израз на превъзходство.

— Наистина ли? — изръмжа той, а гласът му стана по-дълбок. — Откъде знаеш?

— Wild Kingdom^[1] — отсече тя хладно.

— Wild Kingdom трябва да проучи малко повече — засмя се Тайбър като седна на леглото до нея, придърпа я по-близо до топлината на тялото си и издърпа завивката над тях.

— Не знам — прозина се Рони. — Изглеждаха доста убедени в това. А ти сигурен ли си, че не можеш да се чифтосаш с някоя друга? — това я притесняваше повече, отколкото искаше да си признае. Щеше да ѝ е неприятно, ако се наложеше да го убие, след като бе почти привикнала с безумието, в което я бе хвърлил.

— Не знам. И със сигурност не възнамерявам да разбирам — отвърна сърдито мъжът. — Чифтосването с теб е на път да ме убие. Съмнявам се, че ще съм способен да вървя изправен на сутринта. Което не е далеч от истината. Заспивай — той се протегна и изгаси лампата на малката масичка до леглото.

Стаята се изпълни с тишина. Рони бе обхваната от умора.

— Трябва да го накараш да си тръгне, Тайбър — изрази тя страхът си свързан с Реджиналд, от който изглежда не можеше да се отърве. — Той е опасен.

Тишината отново се разстла между тях за няколко дълги мига.

— Ще го наблюдаваме, Рони — обеща ѝ Тайбър. — Запомни: дръж приятелите си близо, а враговете — още по-близо. Реджиналд ще се разкрие в крайна сметка. И когато го направи, един от нас ще бъде там, за да го спре.

Рони въздъхна уморено. Не можеше да изтръгне подозренията за смъртта на майка си от съзнанието си. Някой я беше убил. Тя би разпознала планинските пътища при всякакви условия. Никога не би паднала от онази скала, и то в идеален летен ден.

— Ще те предпазя, Рони — увереността му я заля като успокоителна вълна от топлина.

— Не се съмнявам в това, Тайбър — въздъхна тя. — Не за моята безопасност се тревожа, а за твоята.

— Заспивай, бейби — той я придърпа по-близо, ръцете му бяха силни и топли, пазеха я. — Утрешният ден е достатъчно близо, за да се справим с това.

Рони затвори очи, ръката й се плъзна от леглото върху корема ѝ. Усещаше промяната в тялото си. Отчаяната възбуда бе охладняла, оставяйки само естественото желание. Успокояваща топлина. Щеше ли да се случи толкова скоро, питаше се тя.

— Заспивай — ръката му покри нейната. — Утре е достатъчно скоро.

[1] Американска телевизионна програма, подобна на Animal planet — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— Добре, слушайте, котенца — Кейн крачеше из голямата кухня, приличаше на силен вятер, склонен да разклаща всяка доскоро безопасна зона, която бе създадена. — Надигнете носовете си от сметаната, тук имаме проблеми.

Сутрешният ритуал на кафето след закуска бе протичал нормално през няколкото дни, през които Рони беше там. Но Кейн не участваше в него, поне не и до днес. Бе виждала по-възрастния, мълчалив брат на Меринъс само веднъж през последните дни след пристигането си. Той гледаше всичко и всички подозрително.

Кейн беше красив, с тъмна коса и поразителни сини очи. Висок, не толкова мускулест, колкото Котешките породи, но мощната грация, която излъчваше, привличаше окото. Тази сутрин беше облечен с дънки, които подчертаваха всеки мускул на дългите му крака и стегнатия твърд корем. Черната тениска бе пъхната в дънките, пристегнати с обикновен кожен колан. На този колан имаше кобур с пистолет, носеше го с такава небрежна увереност, сякаш беше продължение на тялото му.

— Ако ме нарече котенце още веднъж, ще съжалява — измърмори Шера с тиха ярост до Рони, докато се взираше в чашата си с кафе.

Взаимоотношенията на Котешките породи в малкия Прайд очароваха Рони. Те бяха напълно лоялни един към друг и към другите Породи, които бавно си проправяха път към имението, определено за тях. Като едно голямо семейство. Те се дразнеха и си ръмжаха, но също така упорито се бореха един за друг.

— Кейн, както обикновено, за твоите встъпления има още много какво да се желае — Меринъс въздъхна, а Калън се изсмя развеселено.

Меринъс следеше брат си и стройната Котешка жена Шера, с предпазлива загриженост.

— Отнема известно време да се привикне — каза Тайбър на Рони, когато тя погледна към високия мъж с очи на орел, който

държеше няколко доклада в ръцете си, докато си наливаше кафе.

Кейн беше опасен. Нямаше друга дума за него. Очите му бяха дълбоки езера от син лед, мнителни и бушуващи от една вътрешна енергия, която изнервяше Рони. Очевидно изнервяше и Шера. Тя се надигна от стола си и хвърли на мъжа поглед, изпълнен с едва сдържан гняв.

— Меринъс, дръж си задника в къщата. И точка. Ти и госпожица Андрюс. Не знам как, по дяволите, онези снайперисти са попаднали в двора, но единственият останал жив продължава да си играе с нас и все още не иска да ни даде никаква информация — една жестока усмивка изви устните му, докато се облягаше на плота и надигаше чашата си с кафе за колеблива гълтка. Това уверяваше тези, които го наблюдаваха, че скоро снайперистът щеше да бъде повече от щастлив да играе всяка игра, която Кейн му предложи. Рони би потреперила при мисълта, ако положението не беше толкова опасно.

— И какво успя да разбереш? — попита Калън тихо, като се облегна на стола си начело на масата и погледна другия мъж напрегнато. — Освен факта, че нашият приятел е временно необщителен.

Кейн изсумтя, почеса бузата си разсеяно с ръката, която още стискаше няколко намачкани листове хартия.

— Има вероятност Съветът да не е намесен в това — гласът му прозвуча несъмнено по-опасно. — Още не съм сигурен кой е замесен, но сме близо. Това, което успях да открия, ме насочва към малка отбрана групировка, която вярва, че светът ще е по-хубав без вашата специална марка генетична смес в гърнето със супа.

Рони погледна към лицата на Породите, събрани около голямата кухненска маса. Израженията им варираха между презрение и гняв.

— Хмм, питам се, дали те имат привлекателни, достъпни дъщери — очите на Рони се разшириха, щом погледна къмния край на масата, където седеше Танер. Сексуалната заплаха в гласа му я изненада.

Младият мъж беше с ДНК на бенгалски тигър, така ѝ беше казал Тайбър, и той изглеждаше като такъв. Гъстата му дълга черна коса беше изсветлена с няколко нюанса на златно и обграждаше мрачното му напрегнато лице. Приличаше на паднал ангел, изльчващ сексапил и

невъздържана страст. Кехлибареният му поглед проблесна гневно под дългите тъмни мигли, когато очите му се присвиха застрашително.

Рони познаваше Танер от толкова отдавна, колкото и Тайбър. Младият мъж, макар да бе приятелски настроен и често да флиртува, винаги изльчваше някаква стаена опасност. Сякаш можеше да надзърта в душата ѝ и често я осъждаше жестоко.

— Танер — изръмжа Калън с твърдо предупреждение.

— Хайде, Кал, бих могъл да разбъркам супата за тях много хубаво — изсумтя по-младият мъж. — Няма да нараня никого.

— Нямаме време за котешки борби — сряза ги Кейн.

Беше възнаграден с повече от едно измърморване и животинско изръмжаване в отговор. Усмивката, която премина по устните му, беше лека и развеселена, въпреки мрачните и неизречени заплахи.

— Мини на въпроса, Кейн — каза Калън тихо, но мекотата в предупреждението му говореше на Рони много повече. Водачът на Прайда започваше да се изморява от вечните намеци на брата на Мерињъс, които той насочваше съм тях.

Нямаше смисъл да се заяждат един с друг. Приятните близки отношения, които бе видяла да демонстрира Кейн пред Котешките породи по различни поводи, предполагаха, че той уважава и се грижи за членовете на Прайда на Калън. Въпреки това, сегашните му действия намекваха за по-дълбоко напрежение.

— Въпросът е — Кейн остави кафето си и погледна надолу към листовете, които държеше, — че няколко радикални членове на предишни конкурентни групировки са решили да се обединят. Наричат себе си Освободители. Основната им цел е да унищожат всички генетично променени хора. Те нямат много средства, но имат огнева мощ и няколко бивши военни членове. Прилича на Ловен сезон, момчета и момичета. И познайте кой е плячката на деня?

За няколко дълги и изпълнени с напрежение секунди се възцари мълчание.

— Очаквахме това — въпреки думите, гласът на Калън звучеше уморено и тъжно. — Колко близо сме до приключването на мерките за сигурност?

— Близо — Кейн сви рамене. — Но никака система не е идеална, Калън. Трябва да се покрие голяма площ, периметрите бяха проучени от всеки ъгъл. През повечето време са спокойни, не потриват

нетърпеливо ръце, но наблюдават. Носи се слух, че се опитват да внедрят шпионин.

Рони замръзна, ръцете ѝ се свиха в скута ѝ, докато се бореше да отхвърли собствените си подозрения.

— Тогава го залови — каза рязко Шера, поглеждайки към Кейн.

— Защо си тук все пак? През повечето време само говориш, вместо да си вършиш работата.

— Поне проявявам желание за общуване — усмивката му беше напрегната и сериозна. — За разлика от някои в тази къща, аз наистина мога да се държа цивилизирано за повече от пет минути в даден момент.

— О, наистина ли? — провлече тя саркастично. — Странно, не съм го забелязала на фона на всичките малки нападки и полузвавоалирани обиди. Прости ми, Кейн. Сигурна съм, че даваш най-доброто от себе си.

Очите му се присвиха. Сцената, разиграваща се пред хипнотизирания поглед на Рони, беше по-добра от всяка сапунена опера, която някога бе създавана.

— Продължавай да ме предизвикваш, Шера, и може да не харесаш последствията.

Подводните течения от емоции се сгъстяваха между тях.

— Не те харесвам и точка — Шера се изправи на крака и погледна към Калън. — Когато имаш истински отговори, Калън, уведоми ме. Всичко, с което той разполага, са проклетите му конспиративни теории, а аз се уморих от тях.

Тя прекоси стаята с високо вдигната глава, дългата ѝ невероятно гъста руса коса се люлееше около раменете ѝ и улови светлината, когато премина през вратата.

— Един ден, много скоро... — промърмори Кейн.

— Остави я на мира, Кейн — гласът на Меринъс беше равен и строг. — Притискаш я прекалено силно.

Брат ѝ я стрелна с изненадан поглед.

— Ще я притискам по-силно, преди да свърша с това — отсече той. — А ти можеш или да наблюдаваш, или да ми кажеш каква, по дяволите, е работата. Изборът е твой, Мери. Така или иначе ще получате отговорите, които искам.

— Стига вече — нареди Калън, чувството му за безсилие очевидно бе достигнало своята връхна точка, когато се изправи на крака и застана пред Кейн. — Разправяй се с личния си живот по друго време — след това се обърна към най-младия мъж от Породите. — Танер, отиди в града тази вечер. Виж какво можеш да научиш от източниците ни. Искам да знам кой и какво участва в това.

— Първо, бих започнал с разпит на нашия нов гост — грубият, отекващ глас, който се включи в разговора, дойде от вратата на кухнята.

Рони разпозна Породата от миналата нощ. Мерк, помисли си тя, така го бяха нарекли. Той се взираше в тях със спокойни, дълбоки кафяви очи, но нищо не можеше да скрие аурата на смърт, която го заобикаляше.

— В смисъл? — попита го Калън тихо.

— В смисъл, че го хванах да се опитва да се промъкне до хангара с оръжията по-рано днес. Когато сложих край на това, един от хората, поставени да го наблюдават, го е спипал да се опитва да проникне в комуникационния офис. Това момче има Жътвар на рамото си, Калън. Не смяtam да предизвиквам смъртта.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Искам да накараш Реджиналд да си тръгне веднага — обърна се Рони към Тайбър, когато влязоха в закътаната градина от външната страна на кухнята.

Това беше единственото открито място, където Тайбър и останалите позволяваха на жените да излизат, когато в къщата станеше прекалено задушно. Беше един голям двор, но се простираше нагоре, от стена до стена, където дебели дървени греди придържаха множество лозя. Дори в горещината на деня, това беше едно хладно бягство от напрежението, което бавно изпълваше къщата.

Рони се придвижи по-навътре в малката изкуствена пещера, докосвайки гъстите надвиснали храсти и нискорастящите дървета, които бяха поставени около централния фонтан. Най-различни цъфтящи храсти изпълваха въздуха с опияняващия аромат на цветовете си. Фонтанът пръскаше игриво, изпълваше пространството с влага и създаваше атмосфера на чувственост и отмора. Атмосфера, с която Рони се бореше отчаяно, докато се опитваше да убеди Тайбър, да отпратят баща й от имението.

Тя сложи длан на корема си, в опит да успокои нервите, разтърсващи стомаха ѝ. Силната възбуда, от която бе страдала през последните няколко дни постепенно се притъпяваше. Беше бременна и ужасена. И бе по-изплашена, отколкото някога през живота си.

— Рони, остави ни да си вършим работата — каза ѝ Тайбър меко, когато тя се обърна към него. Гледаше я с топлина и загриженост, пред които тя още не можеше да се изправи.

— И каква точно е работата ви? — попита го горчиво. — Да стоите тук и да чакате някой да ви убие? Да чакате Реджиналд да направи това, за което е дошъл?

— Моята работа е да предотвратя всички заплахи насочени към това имение — гласът му се бе снижил, но Рони чу грубото тъtnене, отекващо в гърдите му. — Мислиш ли, че не мога да те защитя?

Рони извъртя разочаровано очи.

— Това няма нищо общо с вярата ми в теб, а с това, че знам на какво е способен Реджиналд — ръката ѝ разсече въздуха помежду им и Рони едва не опря носа си в неговия.

Тя почувства как страхът се надига в нея, усещаше болезнено, отвратително напрежение в стомаха си, което я предупреждаваше, че Реджиналд е по-озлобен от всяко го. Беше стаено в погледа му, в хитрото подмятане, когато го измъкнаха от къщата миналата вечер. Той беше затънал до шия в неприятности и беше решен да забърка и нея в това.

— Забравяш, че го познавам толкова добре, колкото и ти, Рони — напомни й Тайбър внимателно. — Знам на какво е способен.

Ненавиждаше сдържания тон на гласа му. Сякаш подбираше всяка дума, всеки ход с нея. Сякаш ѝ даваше само части от себе си, които искаше тя да види.

— Защо му даваш шанс, Тайбър? — искаше ѝ се да изкреши, но задържа гласа си до предпазливо съскане, като продължи да се движи по-навътре в двора. — Защо? Рискът е прекалено голям.

— Какво може да направи той? — попита я Тайбър логично. Рони мразеше логиката. Мразеше неговата логика. Така спокойна и самоуверена. — Трябва да разберем кой го е наел и какво иска. Ако го отпратим, може да не разберем, докато не стане твърде късно да предотвратим заплахата. Не можем да рискуваме, Рони.

— Вместо това рискуваш живота си — тя поклати глава, напъха треперещите си ръце в джобовете на дънките си и седна на една от широките каменни пейки в най-отдалечения край на двора.

— Моят живот е изложен на риск всеки ден, бейби — мъжът въздъхна тежко, седна до нея и я придърпа в прегръдките си. — Мислиш, че не знам за какво се тревожиш толкова силно? Че не знам, че носиш детето ми, Рони? Че не бих могъл да почувствам промяната в тялото ти, когато това се е случило?

Рони замръзна в ръцете му.

— Не можеш да бъдеш сигурен в това.

— Когато Мериинъс забременя, периодът ѝ на разгонване приключи. Отчаяната нужда не те докарва до лудост вече, Рони. Утихва — Тайбър се сгущи в шията ѝ, топлият му дъх облъхна кожата ѝ с такова удоволствие, че тя потръпна.

— Това не означава нищо — тя се опита да отхвърли думите му, да запази ума си от мъглата на желанието, когато друга, по-силна възбуда започна да я изпъльва. — Само защото Меринъс е бременна не означава, че и аз съм.

Естественото желание беше нещо, което тя си мислеше, че никога няма да почувства отново.

Нещо, без което можеше да мине. Би могла да отблъсне Тайбър много по-лесно, ако не я подлудяваше от желание да го чука само с усещането на дъха му по шията си.

Рони неволно се изви под милувката, дъхът ѝ секна в една въздишка от копнеж. Сенчестата, подобна на пещерна атмосфера внезапно стана гореща, прекалено влажна, и я направи свръхчувствителна, всмука я в земната страсть, която винаги я разтърсваше само като погледнеше към Тайбър.

Той се засмя. Звукът беше нисък, горещ. Повдигна я към себе си и я завъртя, докато тя седна в ската му с лице към него.

— Позволи ми да стана — тя се бореше с него, но в сърцето си знаеше, че не иска да бъде освободена.

Ръцете му я задържаха лесно, докато се взираше в нея, очите му се присвиха и станаха по-тъмни и напрегнати. Рони потръпна под погледа му.

— Още искам да те чукам лудо. Точно тук, Рони — прошепна той порочно, ръката му се плъзna нагоре по бедрото ѝ, под меката памучна риза, след това се изви около заоблеността на гърдите ѝ.

Рони усети как връхчетата на зърната ѝ пулсираят в очакване. Те болезнено туптяха за неговото докосване, за устата му, предвиждаха усещането на езика му, драскащ по тях еротично. Утробата ѝ се стегна от желание, женствеността ѝ се овлажняваше, подготвяйки се за нахлуването, за което крещеше всяка клетка на тялото ѝ.

— Някой ще ни види — Рони се опитваше да не диша тежко. — Освен това спорехме...

— Ти спореше, аз не бях съгласен — отбеляза Тайбър, гласът му беше по-малко търпелив, когато избути ризата ѝ над закръглените хълмчета на гърдите ѝ. — И приключих с несъгласията. Сега ще започна да пирувам.

Вагината ѝ запулсира при звука на гласа му, зърната започнаха да я болят, когато главата му се сведе. Рони видя внезапната чувствена

пълнота на устните му, когато се разтвориха, и езика му, който се изви върху заострената пъпка, изгаряйки я с пронизващо удоволствие.

— О, Боже, Тайбър — Рони не успя да спре отчаяния си стон, когато устата му обхвана набъбналото връхче.

Езикът му се завъртя по влажната топлина на чувствителната пъпка, устата му я засмука, бузите му хълтнаха. Рони не можеше да направи друго, освен да гледа. Това беше най-греховната чувствена гледка, която някога бе виждала. Тъмното му лице пламтеше от възбуда... за нея. Беше заради нея. Вниманието му беше съсредоточено единствено върху удоволствието, което той получаваше от смукането на зърното й, насладата, която й даряваше почти я докара до оргазъм.

Ръката му държеше чувствителната пълт, притискайки хълмчето по-силно, засилвайки усещанията на Рони, докато езикът му галеше продълговатото връхче. Младата жена усещаше как соковете ѝ се събират във внезапно стегналата се вагина, след това се разливат по тесния канал, покривайки чувствителните устни на влагалището. Клиторът я болеше и пулсираше едновременно с ритмичните засмуквания на устата му.

Тайбър изстена срещу нея, звукът извибрира по нервните окончания, които изкрещяха за освобождение.

— Възхитително — той повдигна глава, зърното ѝ се измъкна от устата му с гладък влажен звук. — Ела тук, бейби, позволи ми да те съблека. Ще ти покажа...

— Тайбър, имам нужда от теб тук, ако имаш време — гласът на Калън отекна из двора. — Ще те чакаме в кабинета.

Прекъсането беше като кофа с ледена вода, излята върху Рони. Тя се стегна в ръцете на Тайбър, а очите ѝ се разшириха уплашено. Не можеше да повярва, че е забравила за обитателите на къщата. Колко лесно биха могли да излязат навън и да станат свидетели на еротичната любовна игра зад прикритието на гъстата зеленина, която ги заобикаляше.

— По дяволите, нарочно ме извика, карайки ме да те оставя тук, докато си възбудена — измърмори Тайбър. — Сега ще ме прекъсва при всеки удобен случай.

— Какво? — Рони разтърси глава, премести се бързо от скута му и издърпа ризата над гърдите си. — Защо?

Тайбър трепна, когато се изправи, върхът на ерекцията му се притисна плътно и силно към предната част на дънките му.

— И аз правех така с него — той сви рамене, усмивката му не беше изобщо разкаяна. — Всички го правехме. По дяволите, още го правим, когато имаме възможност. Той се дразни — раменете му бяха някак си по-изправени, а почти безгрижната му усмивка докосна сърцето й.

Колко често беше виждала такава на лицето му? Очите му почти блестяха от веселие, а устните му се разтягаха в доволна усмивка. Момчешка. Изумление заля Рони, когато осъзна какво е толкова различно в усмивката, в погледа му. Никога не ги бе виждала на лицето му преди, никога не беше виждала Тайбър достатъчно спокоен, за да си позволи някаква игравост.

— Иска ми се просто да беше те сритал, вместо да наказва и мен — въздъхна тя тежко. — Хайде, прави каквото ще правиш. Искам да постоя тук за малко — Рони седна обратно на пейката, краката не я държаха, а сърцето й биеше учестено, докато се взираше нагоре към него.

Бог да й е на помощ, Тайбър беше прекалено красив, за да го опише с прости думи, и тя беше ужасена да не го изгуби отново.

Може би този път завинаги.

— Ще се върна скоро — той коленичи пред нея, погледът му срещна нейния, когато постави дланта си в долната част на корема й. — Остани в къщата, Рони, докато успея да се върна. И се грижи за нашето бебе.

Удоволствие заля тялото й при звука на гласа му. Беше дрезгав, дълбок и галеше нервните окончания като физическо докосване. Но нещо повече от дрезгавина пулсираше в думите му, беше неизреченото чувство зад тях.

— Не можеш да бъдеш сигурен — Рони поклати глава, объркана от промяната, която усети.

Не беше просто намаляване на неестествената възбуда, беше това приемане вътре в нея. Беше разбрала, че не толкова тялото й не може да понесе живота без Тайбър, а сърцето й, душата й.

Колко мрачен и празен бе животът й преди той да я накара да живее отново. Да я накара да се бори, да я научи да бъде тази, която е. За няколко кратки дни, той й бе дал това, за което тя копнееше най-

много — сърцето му, да се грижи за нея; душата му, да я защитава; тялото му, да доставя наслада и любов на сърцето й; и семейство. С Тайбър и детето, което бяха създали, тя имаше всичко, за което някога бе мечтала.

— Мога да подуша промените в тялото ти — прошепна мъжът.
— Точно както мога да помириша възбудата ти, така подушвам и детето ни. Имаш ли някаква представа какво удоволствие ми носи това, Рони? Аз, който съм нямал нищо и никого, което да нарека свое през всичките години на живота си. Сега имам не само теб, но и детето, което създадохме заедно.

Рони можеше да види надеждите и страховете, които го изпълват в този момент. Той се взираше в нея — всичко, което бе, всичко, за което мечтаеше бе отразено в блясъка на очите му. Веждите му бяха смиръщени, изражението му напрегнато, страстно. Тогава той склони глава, тялото му се приведе, докато устните му достигнаха мястото, на което се намираха ръцете му.

Рони ахна, пръстите й стиснаха раменете му, ръцете му я обгърнаха и я задържаха близо, докато притискаше лицето си към долната част на корема й. Чувстваше се толкова силен и уверен в прегръдките й, наведен над нея, грижейки се за детето, което знаеше, че се оформя в нея.

— Обичам те, Рони — думите бяха едва прошепнати, но почти спряха сърцето й от вълнение. — Знаеш ли какво? В продължение на години копнеех за теб. Обичах те. Ти ме допълваш...

Тайбър не й даде време да отговори. Да приеме чувството, което бе споделил до плътта й. Изправи се бързо на крака и се отдалечи от нея. Без целувка. Без докосване. Без да й даде възможност да отхвърли това, което й даряващо. Като че ли някога би могла да го отхвърли.

Рони наведе глава, борейки се със сълзите, със собствените си непрекъснато нарастващи чувства. Без значение колко се страхуваше от последствията, тя го обичаше. Винаги го бе обичала. Но, по дяволите, ако той не бе прекалено неподатлив на думи.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

— Мислиш ли, че би могла да се криеш от мен вечно, момиченце? — гласът на Реджиналд проникна в спокойната атмосфера на всекидневната на имението.

Рони знаеше, че трябва да очаква Реджиналд да направи нещо глупаво. Никога не бе бил най-умният човек, когото познаваше, но не очакваше от него да бъде и един от най-тъпите. Всъщност, тя не смяташе, че е достатъчно изобретателен, за да се промъкне край Котешките породи, които охраняваха, както и докато Тайбър бе в къщата, но той го направи.

От една минута Рони беше сама във всекидневната и следеше пристигането на няколко ранени мъжки Породи отвън. В следващия миг бе завъртяна грубо и изправена пред бащата, когото винаги бе ненавиждала.

— Какво правиш тук? — младата жена се измъкна от него, а очите ѝ се насочиха към отворената врата на стаята. — Смяташ ли, че никой няма да разбере, че си тук, Реджиналд? — погледът в очите му накара стомаха ѝ да се преобърне в нервно осъзнаване на опасността, която би могъл да представлява.

— Няма значение, ако разберат — изсмя се той гневно. — Просто навестявам малкото си момиченце. Или си забравила, че имаш баща?

— При всяка възможност — отсече тя в отговор. — Какво, по дяволите, правиш тук? Нямаш ли достатъчно здрав разум, че да вбесяваш тези мъже, Реджи?

Усмивката му беше ужасяваща. Самонадеяна, безочлива, разтягаща неприлично лицето му, а очите му блестяха от злоба.

— Какво си направил, Реджи? — Рони почувства как последната нишка на надеждата, която бе имала, че баща ѝ е загрижен, се скъса.

— Чуй ме, Рони, те не са истински. Не са хора — изъска мъжът с фанатичен плам, който я ужаси. — Знам, че той ти остави този белег. Всичко, което искам от теб, е да тръгнеш с мен. Само за малко,

момиче, и да позволиш на приятелите ми да направят няколко кръвни изследвания. Само няколко малки теста, това е всичко.

— Не може да си сериозен — Рони бавно поклати глава, отдръпвайки се по-далеч, внезапно почувства ужас от него, по-голям отколкото към всичко друго, с което се беше сблъсквала през живота си. — Няма да ходя никъде с теб. Ако това е, за което си дошъл, тогава можеш да се откажеш веднага.

Той се намръщи, а мрачното застрашително навъсване на челото му ускори нервно сърдечния й ритъм. Реджиналд никога не я беше гледал по този начин. Рони никога не беше виждала такава омраза, толкова ясно изразено презрение в очите на друго човешко същество. И никога не беше предполагала, че ще бъдат насочени към нея.

— Ще дойдеш с мен, Рони — отсече той, наблюдавайки я с диво напрежение, граничещо с лудост. — Кой знае какво е посадил в корема ти, докато си била в леглото му. Смяташ ли, че ще позволя на света да узнае, че детето ми е мръсна животинска курва?

Момичето трепна от отвращението и огромната ярост в гласа му.

— Ти си луд — прошепна тя. — Те имат също толкова право да живеят, колкото всеки друг, Реджиналд. Дори повече.

— О, спести ми малките си хвалебствени речи — сряза я той презрително. — Кажи ми, момиче, от колко време чукаш копелето? Затова ли заплашваше да ме убие, ако допусна някой от приятелите си около теб? Иска котенцето ти само за себе си, така ли?

Рони отстъпи назад, когато той тръгна към нея. Усещаше омразата му, мрачна и противна, която сякаш извираше от тялото му.

— Няма да отговоря на това — отсече тя, отказвайки да му позволи да види страха ѝ.

— На каква възраст беше, когато той те откри за първи път, спотайваща се като сополива пикла на онези хълмове? Десет? Единадесет? Чука ли те тогава, Рони? Затова ли вървеше след него при всяка възможност, която получаваше?

Младата жена поклати отчаяно глава, чудейки се къде, по дяволите, са хората, които се предполагаше, че трябва да бъдат в къщата?

— Няма да удостоя и това с отговор — тя се опитваше да увеличи пространството помежду им възможно най-много. — Не всеки е извратен като твоите приятели, Реджи.

— Ако знаех за твоя интерес къмекса, щях сам да ти го осигура
— подигра се мъжът. — Бих могъл да получа малко удоволствие в
леглото си, след като тази глупава кучка майка ти умря...

— Престани — Рони поклати отчаяно глава. — Не намесвай
мама в това, Реджи.

Нейната крехка, уморена майка. Рони потрепери при спомена за
нея. Рядко си го позволявало. Спомените бяха тъжни и болезнени.
Марджи Андрюс беше твърде деликатна, твърде нежна за живота,
който я бе принудил да живее Реджиналд.

— Не намесвай мама в това — подигра се той жестоко. — Добре,
ще оставим скъпата ти майка на спокойствие. Изкарай задника си през
вратата и влизай в колата ми, за да можем да предприемем малкото си
пътуване.

— Защо? — диванът стоеше между тях, но пътят ѝ към
отворената врата все още беше блокиран. — Наистина ли мислиш, че
съм толкова глупава, че да тръгна с теб? Да позволя на теб или на
някого, когото познаваш, да ме докосне? Това няма да стане.

— Какво ще кажеш за една сделка тогава? — Реджиналд
замълча, наблюдавайки я внимателно, а изражението му бе
триумфиращо.

— Какво? — той беше луд. Рони можеше само да примигва към
него, удивена от това, че той може дори да си помисли, че тя ще
продаде собствената си душа за нещо, което той притежава.

— Сделка — повтори мъжът спокойно. — Идваш с мен и
позволяваш на момчетата да направят тестовете си, а аз ще ти кажа
защо майка ти се бори толкова усърдно да остане скрита в онази
планина. Ще ти кажа защо тя ми позволи да я използвам както си
искам и както приятелите ми искаха. Ще ти кажа, момиче, кой е
истинският ти баща.

За Рони времето сякаш спря. Взираше се в Реджиналд с
хипнотизиращ ужас, но и със зрънце благодарност. Благодарност, която
стигна толкова далеч, че почти накара коленете ѝ да омекнат.

— Ти не си истинският ми баща.

— Виждам, че това направо разбива сърцето ти — отсече той
заплашително. — Какво, смяташ, че си прекалено добра да бъдеш моя
дъщеря?

— Мисля, че една змия би била прекалено добра за твое дете, но това е само мое мнение — Рони искаше да го разсее, да го накара да се премести на позиция, достатъчна за нея да прибяга около дивана и да изтича към вратата. Докато той стоеше срещу нея от другата страна обаче, тя беше в капан. — Е, кажи ми, Реджи, защо да ме интересува кой е баща ми? Той не може да е толкова важен или вече си продал информацията.

— Бих ли го направил? — изхили се мъжът. Боже, всъщност се кискаше като стара вещица. Вещиците не бяха ли жени?

— Разбира се, че би, Реджи — Рони запази гласа си спокоен, надявайки се той да не стане прекалено настоятелен да я хване. Виждаше как намерението се промъква в изражението му, а тялото му се стяга в подготовка.

— Не-е, няма да ти кажа, Рони. Не и за всичката земя в Тексас, момиченце. Не без причина. Защото това би коствало собствения ми живот. Но ще ти кажа веднага, ако дойдеш с мен мирно и тихо. — Погледът му, хитър и наудничав, й напомняше за едно бясно куче, което бе видяла веднъж.

Не можеше да му позволи да я изведе от къщата. Ако го направеше, предимството му щеше да бъде още по-голямо.

— Няма да тръгна с теб — каза тя предпазливо, придвижвайки се още малко назад, докато го наблюдаваше, убедена, че е луд. — Тайбър няма да ти позволи да ме вземеш, Реджиналд. Няма да можеш да напуснеш имението заедно с мен. Трябва да тръгваш, докато можеш.

Очите му се присвиха.

— Твоят смрадлив малък котарак е твърде зает, за да се притеснява за теб, момиченце. Няма да приема „не“ за отговор.

Тогава той скочи към нея. Рони знаеше, че има само секунда, за да го заобиколи, само минимален шанс да се стрелне покрай него към вратата. Когато ръката му се пресегна за косата ѝ, тя се раздвижи. Всеки път, когато ѝ се ядосаше, първо сграбчваше косата ѝ. Задържаше я неподвижна за наказанието, което считаше за необходимо.

Рони усети как пръстите му докосват главата ѝ, когато се втурна покрай дивана, крещейки името на Тайбър. Къде, по дяволите бяха всички?

— Кучка — тя почти успя. Беше преминала покрай дивана, когато той я улови за глезена и я издърпа обратно с достатъчно сила да

й отнеме дъха, докато тя се бореше да завърти тялото си, да защити корема си и крехкия живот, който растеше там.

Рони скочи върху възглавничките и го изрита с другия си крак, докато той се опитваше да задържи хватката си около нея. Нямаше въздух да изкреци за помощ. Нуждаеше се от силата си, от съобразителността си, за да се опита да избяга. Ако никой не беше чул виковете ѝ, значи никой не беше достатъчно близо, за да ѝ помогне.

Рони ритна към слабините му и пропусна, но силата, с която уцели бедрото му го накара да политне назад. Тя скочи и се превъртя върху дивана, глезнът ѝ пулсираше от агонизираща болка от грубото извиване на Реджиналд. Накуцвайки, тя се втурна към вратата, крещейки отново името на Тайбър и чувайки как Реджиналд проклина злобно зад нея.

— Казах, идваш с мен — той отново я хвана за косата, този път я удари силно отстрани по главата и я остави замаяна и свита на пода от болка.

— Тайбър — Рони се опита да извика отново името му, да го предупреди, да предупреди някого. Но мракът се затвори около нея, помете съзнанието ѝ и тя знаеше, че само си е въобразила кръвожадния, животински рев, който отекна в главата ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Яростта заля Тайбър с бурни, почти задушаващи вълни, когато чу неистовите викове на Рони да отекват из къщата. Меринъс бе тръгнала да търси него и Калън, когато бе видяла Реджиналд да се промъква в имението, ужасена от намерението му.

Тайбър беше в задния двор, когато за първи път чу писъците. Влезе във всекидневната навреме, за да види как копелето замахва със стиснат юмрук и я пронизва в слепоочието с удар, който я изпрати на пода.

Нямаше място за милост. Нито можеше да обуздае яростта, която го разкъсваше. Ревът му отекна през помещението, когато се хвърли към другия мъж, в отчаян опит да смекчи опасността, заплашваща неговата жена.

Оказа се, че Реджиналд е по-бърз и в по-добра форма, отколкото Тайбър бе очаквал. Те се търколиха по пода, по-възрастният мъж сумтеше, докато удряше Тайбър в ребрата с достатъчно сила, за да му отнеме дъха и за да го удари отново след секунда.

Но животното, което Тайбър бе държал внимателно под контрол през целия си съзнателен живот, сега се бе освободило. Нямаше да има спасение, нямаше да има милост за човека, който се бе осмелил да застраши всичко скъпо за Тайбър.

Той неясно осъзнаваше присъствието на другите хора, които вече се движеха из стаята. Рони беше измъкната на безопасно разстояние, а Калън изляя заповед към един от останалите мъже да доведе лекаря.

— Тя е жива, Тайбър — извика Калън, когато Тайбър се сблъска с Реджиналд. — Пусни го. Нека мъжете се погрижат за него.

Приглушеният рев на Тайбър накара Реджиналд да пребледне, препъвайки се назад.

Тайбър се впусна към него. Юмрукът му улучи главата на Реджиналд отстрани и плисна кръв, щом плътта се разкъса. Когато той падна, Тайбър го издърпа от пода, раздрушавайки го безмилостно, докато очите на по-възрастния мъж се изцъклиха.

— Ако ме убиеш знаеш какво ще стане — изхриптя Реджиналд, успявайки да се отскубне от хватката. — Това ще бъде отразено във всички новини, момче. Всички ще разберат.

— Питай ме дали ми пука — изръмжа Тайбър, пристъпвайки след него, докато той се отдръпваше назад.

Устата на Реджиналд се изкриви отчаяно.

— Не съм я наранил.

— Ще умреш.

— Хайде, човече — Реджиналд вече го умоляваше. Промъкваше се назад през стаята, в опит да избяга от Тайбър, докато той го дебнеше безмилостно. — Знаеш, че не съм я наранил.

Тайбър се усмири. Може би щеше да успее да успокои жаждата за мъст, яростта си, ако другият мъж не беше направил решаващ ход. Реджиналд извади малък, смъртоносен пистолет зад гърба си и се прицели в гърдите на Тайбър. Доволна усмивка заля лицето му.

— Умри, котарако!

Тайбър се хвърли настани, когато оръжието изгърмя. Едновременно с него и няколко други. Претъркулвайки се, той се изправи на крака и видя как тялото на Реджиналд потръпва конвултивно от улучилите го куршуми. Един в сърцето му. Един точно между очите. Реджиналд падна почти със забавено движение, глухото тупване на тялото му отекна през стаята.

— По дяволите, момче-котка, колко пъти трябва да ти показвам как се убива бясно животно? — каза остро Кейн, като влезе в помещението и побутна предпазливо тялото с крак. — Да, това е начинът, по който трябва да го направиш. Един куршум в подходящия момент.

Тайбър се обрна към брата на Меринъс, адреналинът все още препускаше в него, яростта удряше като чук в мозъка му.

— Наречи ме още веднъж момче-котка и ще натикам този пистолет в задника ти и ще те застрелям със собствените тишибани куршуми — изръмжа яростно, когато застана лице в лице с другия мъж. — Няма да ти хареса това, с което се захващаши, така че се разкарай, Кейн.

Кейн примигна към него. Сините очи, по цвят доближаващи се до тези на Рони, обикновено сурови и студени, като че ли се разтопиха леко. Ръцете му се вдигнаха към раменете му.

— Примирие? — предложи той.

Тайбър пое остро дъх и разтърси глава, борейки се с яростта, която сякаш не отслабваше.

— Как е успяло копелето да влезе в къщата? — обърна се той към Калън. — Мислех, че Мерк го пази. Какво, по дяволите, е станало?

— По някакъв начин, е хванал Мерк неподготвен. Ударил го е доста здраво — Калън кимна с глава, давайки знак на двама от хората си да издърпат тялото на Реджиналд от стаята. — Хванахме го, Тайбър. Всичко свърши — водачът на Прайда го потупа по рамото и въздъхна уморено. — Отиди при жена си. Тя ще има нужда от теб, когато се събуди.

* * *

Рони вече беше будна, когато Тайбър влезе в спалнята. Мериинъс седеше до нея на леглото и й говореше тихо, докато Рони притискаше една влажна кърпа към лицето си.

Ризата й беше разкъсана, рамото й одраскано, страната на лицето й вече беше синя. Тя беше най-красивата гледка, която някога бе виждал.

— Мъртъв ли е? — Тайбър беше очаквал сълзи, може би съжаление. Но очите й блестяха с горчива надежда да е.

— Съжалявам — прошепна Тайбър към нея, когато Мериинъс се изправи на крака и тръгна да излиза от стаята.

— Тайбър, направил си това, което трябваше — тя спря до него, вдигна ръка и потри рамото му утешително. — Не се самообвинявай. Сигурна съм, че не си имал друг избор.

Нямаше друго приемливо решение, помисли си Тайбър. На никой човек, който бе отгледал дете и бе злоупотребил с него, не трябваше да му бъде позволено да живее.

Тайбър наблюдаваше Рони, докато вратата се затвори безшумно зад Мериинъс, и виждаше болката и страхът, които тя се опитваше да скрие.

— Той не ми беше баща — гласът й се прекърши. — Защо мама не ми е казала, че той не ми е баща, Тайбър? Защо го е скрила от мен?

Сякаш нещо вътре в нея се разби безвъзвратно. Тайбър се придвижи бързо до леглото и я притегли в прегръдките си. Сърцето му се късаше заради нея.

— Не знам, бейби — прошепна той с болка.

— Тя обичаше баща ми — ръцете ѝ стиснаха плата на ризата му.

— Знам, че е така. Тя ми го каза. Защо е стояла с това копеле? Защо му е позволявала да я наранява?

Тайбър усещаше как яростта пулсира вътре в нея, болката от годините на пренебрежение и емоционално насилие. Той не беше способен да я предпази от всичко, без значение колко усърдно се опитваше. И дори сега, не можеше да я предпази от пълното осъзнаване на живота, пред който бе изправена. Животът, пред който щеше да се изправи тяхното дете. Можеше само да я държи и да се моли.

— Бих дал всичко, което съм, за да ти отнема тази болка — Тайбър се отдръпна назад, гледайки надолу към Рони, сърцето го болеше за нея дори когато душата му ликуваше от знанието, че именно той притежава сърцето ѝ. Рони не го мразеше. Не се страхуваше от животното, което понякога се освобождаваше. Тя приемаше всичко от него. И ако можеше, би дал всичко, което имаше, за да я спаси от тази болка.

Очите ѝ бяха тъмни езера от объркане и страдание, но той можеше да види доверието ѝ в него. Необходимостта ѝ от него.

— Не мога — въздъхна най-сетне младата жена. — Няма да променя нищо, Тайбър. Нищо, ако това означава, че не мога да те имам целия. Останалото няма значение, нищо по-различно от бележка под линия, каквато бе бруталността на Реджиналд. Мога да живея с това. Но не бих могла да живея без теб.

Как можеше Рони да направи такова нещо за него? Да накара гърдите му да се изпълнят с гордост от подобни простишки думи? Да го накара да се почувства така, сякаш можеше да завладее света само с нейната усмивка за подкрепа?

— Винаги ще ме имаш — закле се Тайбър, гласът му беше дрезгав. Емоцията, която го бе завладяла изненада дори него. Рони изпълваше всяка частица от него. — Винаги, Рони. Винаги ще ме имаш.

Тя докосна бузата му. Почти конвулсивно, ръката му се повдигна към нейната и я улови, поднесе я към устата му и постави една гореща целувка върху дланта ѝ, целувка, с която сякаш казваше, че душата му ѝ принадлежи.

— Тогава аз съм щастлива — младата жена въздъхна, с една уморена, изтощена, лека въздишка. — Прегърни ме, Тайбър. Легни до мен и просто ме дръж. Полежи с мен.

Той я отпусна на леглото, притегли я в прегръдките си и я задържа пътно до гърдите си. Главата ѝ се пъхна под брадичката му. Рони се намести до тялото му толкова естествено, колкото дишането. Успокоително. Стоплящо.

— Нашето дете ще бъде обичано — прошепна тя сънливо.

— Винаги, Рони. Ще бъде обожавано — той знаеше, от дълбините на душата си, че не би могло да бъде по друг начин.

Тя въздъхна тежко, отпускайки се на него, когато събитията от последните дни най-сетне изсмукаха остатъка от силите ѝ. Тайбър чу как дишането ѝ стана по-дълбоко, усети как тялото ѝ се отпуска и позволи на една сълза да се отрони бавно от окото му. Тя беше неговият подарък. Неговата душа. С нея бе дошло спасението за един човек, който се бореше ежедневно с животното, което се криеше вътре в него. С нея, той най-сетне бе открил своя мир.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Арън Лоурънс стоеше неподвижен, замръзнал, очите му не се откъсваха от телевизионния еcran. Миналото го заливаше със силата на приливна вълна. Думите, проникващи във вцепененото му съзнание, съдържаха малко смисъл. Всичко, което виждаше, бе лицето ѝ. Едно лице, което мислеше, че никога няма да зърне.

Вероника Андрюс. Дъщеря на Реджиналд и Маргарет Андрюс. Душата му изкрещя в знак на протест. Тя не беше нищо за копелето, което го бе предало. Тя беше негова. Негово дете. Последната му връзка с жената, допълваща душата му. Жената, която бе избягала ужасена от престъпленията, които смяташе, че той е извършил.

Неговата дъщеря. Той се бореше да сдържи сълзите и мъката си. Тя приличаше толкова много на майка си. Същата нежна извивка на челото, тъмносини очи, извивката на бузата. Страхът, който правеше лицето ѝ бледо.

Репортажите бяха като глутница животни, докато я преследваха. Разкъсваха дрехите ѝ. Крещяха към нея. Той гледаше записания репортаж и в гърдите му кипеше ярост.

— Разбери имената им — Арън дори не погледна сина си. Сет щеше да се погрижи за всичко. Той щеше да знае какво да прави сега.

Челюстта му се стегна, докато се бореше с гнева, надигащ се вътре в него. Белегът на шията ѝ беше нещо отвратително. Чудовищно. В продължение на месеци, въпреки неутралната позиция на Сет по отношение на Породите, Арън беше изразходвал много пари, в опит да унищожи животните.

Докато следеше внимателно новините, видя краткото интервю, което дойде по-късно и след малката сватбена церемония на дъщеря му и нейния домашен любимец той уморено си призна, че финансирането ще трябва да спре. Но само при положение, че тя е щастлива.

Арън се намръщи. Какво щеше да стане, ако не беше? Ако по никакъв начин е била принудена да участва в това? Тогава, той щеше

да я отведе у дома. Щеше да се погрижи за нея. Да ѝ даде всичко, което не бе могъл да ѝ даде през целия ѝ живот. Можеше да бъде неин баща.

Това е, помисли си той. Надеждата се надигна у него. Сет би могъл да направи това. Разбира се.

Арън знаеше, че ще трябва да убеди сина си да го направи по неговия начин. Сет беше прекалено прям, прекалено дяволски честен. Имаше дни, в които би заподозрял, че бащата на момчето е друг, ако не беше фактът, че приличаше дяволски много на Арън.

Същата тъмно кестенява коса и стоманеносиви очи. Същите аристократични черти на лицето. Сякаш се взираше в огледалото на миналото, когато погледнеше към сина си. Но той беше добро момче, напомни си Арън. Силен. Жилав. Достатъчно едър и достатъчно умен, за да получи онова, което искаше, когато го поискаше. Той не трябваше да бъде мамен. Не както баща му.

— Не можеш да ѝ кажеш — Арън се обърна към Сет, виждайки твърдата решителност, която се четеше по лицето му. — Обещай ми, Сет. Кълна се, ако не ѝ кажеш истината, аз никога повече няма да те лъжа.

Една цинична усмивка премина по лицето на Сет, въпреки че не гледаше към баща си. Взираше се в телевизора. Още едно от редките интервюта с целия Прайд.

— Ти винаги ще ме лъжеш, Арън — Сет сви широките си рамене примирено.

Арън трепна. Той не го беше наричал „татко“ от толкова дълго време, че Арън беше забравил как звучи.

— Не можеш да ѝ кажеш, Сет — мъката се заби в сърцето му. Ако Сет ѝ кажеше истината, тя никога нямаше да му прости. Никога нямаше да го нарече татко.

Сет въздъхна дълбоко.

— Няма да ѝ кажа.

— Трябва да бъдем предпазливи — предупреди го Арън. — Трябва първо да проследим нещата. Нека момчетата ти проверят хубаво. Наистина хубаво. Увери се, че тя е щастлива.

Тогава Сет го погледна, очите му се стесниха замислено.

— Можем да останем в този град — Арън направи жест към телевизионния репортаж. — Нека момчетата ти проверят...

— Аз мога да получа отговорите...

— Моля те, Сет — Арън вложи всичко от себе си в тази молба.
— Кълна се, няма да направя нищо. Просто за да съм сигурен. Само този път. Позволи ми да се уверя по моя начин.

Сет го наблюдаваше внимателно. Арън беше повече от наясно с това, което виждаше сина му. Един грохнал старец на инвалиден стол, бавно умиращ. И той умираше. Плащаще греховете си по най-лошия възможен начин. Една бавна, болезнена смърт. Арън го знаеше и нямаше да се поколебае да използва като коз този факт, ако му се наложеше. Питаше се откъде Сет бе намерил това огромно благородство, заради което Арън го проклинаше.

Сет уморено изтри лицето си с ръка.

— Ще видим, Арън. Ще видим.

Той щеше да се разколебае. Арън се облегна назад в инвалидния си стол, обръщайки се отново към телевизора. Сърцето му се свиваше. Красивата Вероника. Неговата дъщеря. Неговото прекрасно, съвършено малко момиченце. Тя щеше да се прибере у дома скоро, обеща си той. Много, много скоро.

ЕПИЛОГ

Шера мрачно наблюдаваше Кейн, не можеше да откъсне очите си от него, неспособна да продължава да отхвърля това, което тялото ѝ ѝ говореше в продължение на месеци. Беше разгонена. Усещаше малките пипала на желанието да се забиват в плътта ѝ, настояващи да се предаде на инстинкта за размножаване. Изисквала тя да отиде при човека, който я бе направил своя жена, своя половинка, преди повече от десетилетие.

Господи, дали наистина бе изминало толкова време? Повече от единадесет години. Единадесет дълги, мъчителни години, Шера бе страдала заради една нощ, заради фанатичните планове на един брат, който беше роден ексцентричен и луд, като създателите си. Страдаше за един мъж, който никога не я бе обичал. Никога не я бе желал истински. Ако беше направил нещо, може би, само може би, толкова много други неща нямаше да се случат.

Шера. Бейби. Да! По дяволите, да, бейби, позволи ми да вляза... Споменът за думите му се забиваше като нож в душата ѝ. И колкото повече се бореше със спомените, те ставаха по-ярки.

Кейн Тайлър. Висок, силен, самото му присъствие беше достатъчно да ѝ отнеме дъха, а след това да я изпълни с желание, толкова силно, че почти я смазваше. Докосването му изгаряше сетивата ѝ, а целувката му... Шера изскимтя. Нямаше да си спомня за целувките. Нямаше да си спомня как сърцето ѝ се свиваше при докосването на езика му. Тръпка премина през тялото ѝ, когато тя се изправи на крака, принуждавайки се да се отдръпне от прозореца, да избяга от гледката на Кейн, движещ се с уверена, арогантна мощ през двора.

Колко дълго Меринъс щеше да пази тайната ѝ, питаше се тя, докато прокарваше пръсти през дългата коса, падаща на лицето ѝ. Колко време щеше да измине, преди сестрата да информира брата за детето, което той бе изгубил преди толкова много години? Детето, което бе убито още в утробата ѝ?

Ръката ѝ се придвижи към корема ѝ, плъзвайки се по него с едно призрачно докосване, докато утробата ѝ потръпваше от нужда. Колко често беше мечтала за това какво би било детето? Мечтаеше за интелигентен син с дълбоките, сини очи на баща си или дъщеря с неговата дълга черна коса. Едно дете, което би притежавало най-доброто от двама им.

Шера се бореше да сдържи сълзите си, бореше се с празните мечти, с надеждите, които някога я изпълваха. Жivotът я беше научил, че няма никакъв шанс миналото да се върне. Че няма смисъл да се съжалява за онова, което не може да бъде променено.

Обичам те, Шера... Думите му шептяха в съзнанието ѝ. *Ще се върна, бейби. Кълна се. Ще се върна и ще доведа помощ...* Но той никога не го направи. Никога не се върна за нея.

Учените изпаднаха във възторг като научиха, че е заченала. Бяха взети всякакви предпазни мерки, за да се обезпечи животът на детето. Всякакви предпазни мерки, с изключение на една-единствена мисъл за убийство. Смъртта на нейното бебе.

Скимтенето, което отекна около нея не можеше да бъде нейно, уверяваше се Шера. Тя беше плакала за това изгубено дете преди години. Беше плакала, докато душата ѝ прокърви от солената влага на болката ѝ. Беше плакала, докато в сърцето ѝ не бе останало нищо друго, освен празна черупка. До завръщането на Кейн. И заедно с него се върнаха спомените, срещу които се бореше толкова отчаяно.

Ох, Шера. Да, бейби. Толкова си тясна. Толкова гореща и стегната. Вагината ѝ се сви конвулсивно при спомена за пениса му, движещ се вътре в нея. Той беше гледал. Шера помнеше това. Наблюдаваше как всеки сантиметър от мощната му ерекция потъва в горещите дълбини на неокосмената ѝ женственост. Кейн беше очарован от липсата на окосмяване. Обичаше да ближе пъlnите устни, усещайки как соковете ѝ се пълзгат по езика му.

— Стига — прошепна младата жена, пръстите ѝ се забиха в косата и се вкопчиха, надявайки се болката да разкъса воала на душевното ѝ страдание.

Бяха имали само една нощ. Само осем откраднати часа от времето, през което той би трябвало да я обучава. И я беше обучил, но не на уроците, които му беше наредено да предаде. Вместо това я бе тренирал с пениса си. С целувките си. С докосването на ръцете си.

Беше я научил да обича, и след това да мрази. Шера като че ли не можеше да се отърве от омразата и без значение бе фактът, че Кейн е бил толкова безсилен, колкото и тя.

Дейън. Той беше неин брат. Неин верен приятел. Беше един от малкото хора, на които бе имала доверие. Предателството му беше най-лошата част. Меринъс й бе казала, че се е опитал да убие Кейн. Той е бил този, който е пуснал наркотик в храната ѝ. Наркотикът бе причинил нежелан аборт във вече отслабналото ѝ тяло. Нейният брат бе този, който бе унищожил всичко, което някога бе била. И ето я сега, единадесет години по-късно, с измъчвано от страст тяло, страст, която изглежда не можеше да контролира, а сърцето ѝ се разкъсваше от спомени, с които не можеше да се бори повече.

Боже, да! Смучи пениса ми, бейби. Да, Шера, о, по дяволите, о, по дяволите... Той се бе опитал да се отдръпне назад, да се сдържи от това да излее spermata си в устата ѝ, но тя беше отчаяна за вкуса на неговата есенция. Отчаяно искаше да узнае всеки аспект от действията, в които участваха.

Шера облиза устните си при спомена за вкуса.

— Кога ще му кажеш? — Мерк застана на вратата на кабинета, взирайки се в нея с остьр празен поглед. Той знаеше, помисли си тя, знаеше добре болката от загубата на всичко, което имаше значение в живота му.

— Кой казва, че ще го направя? — Нямаше как да скрие този факт — Мерк знаеше, че е в период на разгонване. По дяволите, всички знаеха. Нейната миризма бе недоловима само за Кейн. Само той не бе наясно през какво преминава тялото ѝ.

— Не можеш да го криешечно. Той не е глупак — Мерк поклати глава и скръсти ръце пред мощните си гърди. — Време е да оставиш миналото зад себе си, Шера.

Жената изръмжа.

— Чудесен съвет и ти също би трябвало да го последваш — каза остро тя. — Когато станеш достатъчно силен, за да приемеш собственото си минало, Меркури, тогава ще можеш да ме съдиш за това, че не приемам моето.

Това бе удар под кръста. Шера разтърси глава и простена нещастно.

— Мерк, съжалявам.

Мъжът въздъхна уморено.

— Това е самата истина. Но сега ти имаш шанс, Шера. Твоята половинка все още е жива. И той е повече от готов да облекчи болката, която е започнала да се надига вътре в теб. Защо ти е да се бориш? Не заслужаваш ли повече от това?

— Не заслужаваме ли всички? — прошепна тя. — Не мога, Мерк. Не мога — не би могла да понесе загубата на още едно дете. Не би могла отново да понесе да изгуби Кейн. — Твърде много години, твърде много гняв.

— Той е твоят мъж — каза Марк просто. — Скоро няма да приеме „не“ за отговор. Какво ще правиш тогава? Какво ще направиш, когато научи истината, която си крила от него, откакто те е открил?

По устните на Шера премина уморена, горчива усмивка.

— Не знам — въздъхна мрачно. — Просто не знам. А може би тази част от истината ме ужасява най-много, Мерк. Не знам дали бих могла да се изправя срещу наказанието му.

Меркюри бавно поклати глава.

— Започни да броиш дните, Шера. Защото скоро, много скоро няма да можеш да се криеш повече. Кейн ще разбере и когато това стане, ще ти покаже защо е твоят мъж. Може би тогава ще осъзнаеш, колко безсмислена е борбата ти.

Мерк се обърна да напусне стаята и в този момент Шера осъзна колко е прав. Скоро тя нямаше да бъде в състояние да прикрива желанията си. Те щяха да завладеят всяка клетка на тялото ѝ, оставяйки я безпомощна и толкова възбудена, че щеше да крещи за освобождение.

Тя знаеше. Знаеше, защото това беше един цикъл. Всяка година. Всяка дълга пропиляна година, през която бе разделена от него, тя страдаше. Щеше да страда докато умре, което изглежда бе единствената осъществима алтернатива. Да страда, докато го проклина, да го мрази, и накрая, като последна отчаяна възможност, да уверява себе си и природата, че никакво дете никога не ще порасне в тялото ѝ. Беше измамила Док, за да я стерилизира, унищожавайки завинаги шанса си за дете и за мъжа, който бе откраднат от нея. Беше направила немислимото. И сега щеше да страда още повече. Както винаги. Сама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.